

M O T O P P G J Ö R E T

F o r k r i g s i n n m e l d t e N S - m e d l ' s
 m o t o p p g j ö r

40 år etter 1940, gis her "inside-stories" som if front-
 pressen boikotterer, fordi den vet at informasjon derom
 ville medføre en rehabiliterande omprövning av
 NS - oppgjörets störste politiske j u s t i s m o r d!

Side-ref.

Introduksjon	2
1. kap. Hvorfor de ble NS-medl. 1933/36.	4
2. kap. Hvorfor ble gamle NS-medl. stående i NS efter 7 25.9.40.	
3. kap. Hvorfor ls. dömtes gamle NS-medl.	14
4. kap. Livsvärige rehab. problem.	30
5. kap. Resymé av 6 slöyfede kapitler.	32
Konklusjon	34
Bilag: Dok.utdrag m.m.	42

Förkrigsinnmeldte NS-medlemmers motoppgjör: av h.r.adv. E.Lindenskiold

La meg først få forklare hvorfor jeg finner bokens titel dekkende: selvom jeg kun i 4 av de her beskrevne NS-saker har fungert som forsvarsadvokat og isär baserer omtalen av de øvrige her omtalte lignende rettssaker på de implisertes egne böker og trykte manuskript. Jo det er fordi jeg mener av publiseringen av denne retts-dokumentasjon, hvori saklig berettigede anklager fremføres, må gi dette skrift et sterkt preg av motoppgjör: Det gjengir ca 20 slike NS-rettssaker og jeg mener etter inngående studier her å ha foretatt et representativt utvalg blant de ca 1000 landsvikdömte som ble NS-medl. i de 7 år før 9.4.40.

Forsvareres rolle er isär å formidle de anklagedes forsvarsargument på en faglig sett for dem fordelaktig måte. Jeg må her straks erkjenne at da jeg i 1945 lot meg offentlig oppnevne som forsvarer for NS-medl. så anså jeg dette kun som en demokratisk plikt som jeg var tvungen til å etterkomme. Som de fleste andre advokater utsatte jeg nemlig dengang alle NS-medl. for kollektive fordømmer om at de hadde vært unasjonale under okkupasjonen idet det dengang ikke var meg bevisst at det fantes to slags NS-medl. nemlig de ca. 2% som av patriotiske grunner ble NS-medl. i årene 1933-36 og de ca. 60.000 som stort sett av opportunistiske grunner ble det - så når jeg nå i denne konsentrerte forhåndsutgave pr 1.1.80 av boken, som utkommer 9.4.80, kun publiserer 4 av dens 10 kapitler, så har jeg valgt slike hvor denne vesensforskjell mellom disse to slags NS-medlemskap klart fremkommer! Derav fremgår nemlig hvorfor det ikke kan bevises at de 2% NS-veteraners medlemskap etter 8.4.40 utgjorde en forsettlig aktiv fiendebistand i strl.s. §86s forstand....

Det som särлиг har motivert meg til å fremsette disse motforestillinger til den off.propaganda om NS-oppgjörets rettsskaffenhet som nu i over 30 år har pågått er den kollektive hetspropaganda som isär pressen har prestert i de siste 7 år fra den høsten 1973 "avslørte" 2 landsvikdömte Stortings-representanter. Så krevet i 1974 flere folkegrupper at Stortinget kollektivt skulle begrense 52.800 landsvikdömtes statsborg.rett og ifølge en avisart. 10.10.79 vil en slik kollektiv diskrim.s.-lov bli vedtatt nu i 1980 dvs 40 år etter 1940. Selv om denne får liten praktisk betydning idet de fleste politisk dömte idag er over 60 år så de vil prinsipielt sett dermed få en 2.kl.s sosial status.

Som fhv.off.oppnevnt forsvarer i 4 av de her omtalte rettssaker anser jeg meg ennu bunnet av taushetsplikt, ang. de andre lign. NS-saker jeg omtaler så gjengis de dömtes navn kun i de saker hvor de selv utga böker mens i slike tilfeller hvor kun trykte manuskript o.l. foreligger også pseudonym anvendes. I et tilfelle, hvor det i en verdensberömt kunstnerinnes autobiografi omtales hvorfor hennes mann ble NS-medlem i 1936 osv. beskyttes også deres identitet.

Som motiv til denne reportage må også nevnes at jeg synes at det nu er påtide at disse justisofre, som tildels er döde, nu får anledning til å forsvare seg mot kollektiv fordømmelse slik at deres eftermåle blir rettferdigere vurdert. Men dette forutsetter også at denne må stoppe, noe VG 15.11.79 anførte som facit av TV-debatten om NS-oppgjöret. Men da må det i massemedia erkjennes at den sosiale boikott som denne minoritet i 35 år har vært utsatt for er i strid med elementär menneskerett. Men da må det også erkjennes at hensikten med isfrontens kollektiv-TABU er å forhindre at en human omvurdering av landsvikdömte patrioter skjer. Skal de ennu gjenlevende av dem få oppleve dette?

Forhåbentlig kan jeg med min bok bidra dertil - jeg erkjenner at jeg har dårlig samvittighet når jeg nu betenker hvor overfladisk jeg den gang forberedte min oppgave som forsvarer i NS-saker: Jes synes at det er litt for lettvint nu kun å si at jeg da ble et offer for massepsykosen, og lot meg påvirke av sort-hvit forenklingen. Dog er det

nok noe i at når ca. 100.000 som unajonale siktede unnskylder seg så er det ikke så lett uten konkret engasjement å se hvem som er uskyldige. Dengang taltes det av anklagerne påfallande ofte om at kort prosess med NS-folk overenstemte med folkets "rettsbevissthet" - et begrep som også misbruktes av ca. 200.000 tyskerarbeidere, hvorav noen satt som legdommere i NS-saker. Det het at i mai 1945 at Norge etter ble en rettsstat men dog forhindret vi dengang en faktisk rekonstrusjon av NS-folks okkupasjonsforhold og dets førtsetning og dette er det bokens mål og bidra til....

pr 1.1.1980 Av forståelige grunner brukes i dette utdrag pseudonym.

Hvorfor ble borg.nasjonalsinnede nordmenn i 1933-36 NS-medlemmer?

För de her svarendes svar gjengis må fölg. politiske fakta fra mellomkrigstiden anföres: fordi alle NS-folk i de siste 35 år i norsk presse omtales som nazister - noe som fortuner seg som en uhyggelig urett for disse 2% som 9.4.40 hadde stått i NS i opp-til 7 år. NS var nemlig dengang et borg.valgparti reg. 28.6.33 som var rettet mot Ap.s radikale politikk. Ved valg var NS da i listeforbund med borg.partiet og de ca. 30.000 som stemte på NS i 1933-36 var borg.innstilte. Det kom som et sjokk da det da revolusjonäre Ap. i 1927 fikk 61 av 150 Stortingsrepr. og man hörte den 1.Ap.regjerings tiltredeseserkläring i 1928 da statsmin. Hornsrud avslörte at dens mål var å forberede omdannelsen av samfunnet til et sosialistisk feillesskap, innstille mil.virks. og forberede full avvikling av militärvesenet! För major Q. ble försvarsmin. i Bondepartiets regering 1931-33 var han medlem av Fedrelandslaget som ble dannet i 1925 som en reaksjon mot radikalismen. Husk at i 1928 erkände AIF:s leder Trygve Lie: AIF må trenne opp stormtropper for den forestående revol.kamp, og fylles av uforsonlig hat mot borgerkl. I 1930 sa Lie på en int.arb.kongress: Arb.kl. er aldri avhengig at et tillfeldig flertall i sin kamp, den vil tiltvinge seg makten når den er sterk nok uansett majoritet! Og i en brosjyre skrev Lie: Arb.kl. vil alltid marsjere frem enten gjennem loven eller ved å gi den utvidet mening! I 1932 kom Q-saken i Stortinget da 2/3 av det stöttet Q.s avslöningar av revol. 5.kolonne-virks. Da Q i 1933 startet NS hevdet straks borg.presse at NS ville splitte den borg.front. Som et videre bevis på NS borg.dominans da gjengis at i off.statistikk fra NS valglister for 1933 var de störste sosialgrupper: 1. på landet gårdsbrukere-skogeiere m. 71% og 2. i byer forr.folk med 36%. Disse så NS som et vern om eiendomsretten.....

Fölg. rettsdokumentasjon baseres på: 1. 4 saksmapper med informasjoner over egne NS-saker i hvilke jeg var försvarer. 2. De 10 övriga refererade NS-saker baseres på de implisertes egne böcker eller deres försvareres skrifter, samt på trykte manuskript och de åpna brev til Stortinget som "Förkrigsinnmeldte NS-medl.s. juristgruppe" i åren 1973-79 postet till mange norske jurister, samt samtaler med en del av disse landsväldömta patrioter och deres pårörande, samt tidl. vänner mm.

1: Kunstnerinnen Signe Regardh (1870-1950) offisersdatter, enke efter officer som falt våren 1940 i kamp mot fienden. Hun traff Q. gjennem sin mann under valgkampen hösten 1936 og tegnet seg straks som NS-medlem, i den tro at NS agitasjon ville styrke försaret! Fru R. var en intelligent kulturpersonlighet som hade forfattat flera böcker om konst. Under den indre partisplid i 1937 försvarade hun Q. Hun tillhörde en gammal dansk militärslekt, Rosensteen, som kom till Norge ca. 1600.

2: Erik v. Creutzfeldt f. 1910 var ung officer da han i 1933 blev NS-medlem i det håp at den förh.försvarsmin. Q.s parti skulle bidra til å öke förståelsen hos de som bekämpet regimets "det brukne gevär" politik. för behovet av et sterkt försvar. Han tillhörde en dansk-skånsk adelsslekt som ved Skånes avståelse till Sverige bosatte seg i Norge anno 1660. I jan. 1940 giftet han seg med en skipsrederdötter.

3: Odalsbonden Björn Wradli f. 1920 var da han i jan. 1940 blev NS-medlem arving til en storgård i G-dalen. Grunnen til at han da sluttet seg til NS var at dette parti var det eneste som protesterte mot at det Storting som i 1936 kun valgtes for 3 år av folket ble sittende inn i det 4.år 1940 uten folkets sanksjon!

~~Wendel Jarlsberg~~ i historien, 2000adlig hövdingslekt, hans farfedre omtales i Snorres Kongegaga og deltok som baroner, riddere og lendermenn ved kongekroninger i Nidaros mm.

4: Ove Heidahl (1915-1970) var kun 18 år da han i 1933 gikk inn i NS. Han var en av de NS-ungdommer som i 1936 avslørte at Trotzky brøt asylvilkåret, nemlig at han under sitt opphold i Norge skulle avholde seg fra pol.virks. Riksadvokat i saken mot disse var Riisnäs, som fra 1940 ble NS-justismen. Hans mor tilhørte en svensk adlig slekt. H. kastet ned flygblad i Stortinget i 1936 hvor protestertes mot Ap.s kommunistvennlighet. H.s motiv for NS-tilslutning var nemlig anti-kommunisme!!!

Følg. andre NS-veteran-saker, som jeg har studert gjengis så:

1: Dav. prof. Adolf Hoel f. 1879 forklarer i sin bok "Oppgjör med landsmenn" (1951) derom: H. lot seg i 1933 oppnevne som nr. på NS-valgliste i Oslo mot at Q tok inn i NS-program som punkt 29 "Norske interesser i polarströkene skal hevdes våkent og sterkt". I denne forb. anførtes at H. på side 105 skriver: "Ved å gjøre regjeringen oppmerksom på hemmelige tyske planer om okkupasjoner på det antarktiske fastland i des. 1939 kunne den komme i tyske planer i forkjøpet ved å okkupere Dronning Mauds land." I et bilag til boken av Oscar Bang fremgår at Hoel før 9.4.40 hadde følg. stillinger ved Universitet: stipendiatur 1911-19 og dosent 1919-40 i geologi, prof. i polaregnenes geografi i 1940.

2: Gårdbruker S.M. Mytting opplyser i sin lille bok kalt "Politisk dömt" (1954) at han fødtes i 1909 og tilhører en gammel odelbondeslekt som gjennem de 400 år i union med Danmark holdt tanken om Norges selvstendighet levende og at fl. forfedre mistet forleninger og eiendommer under danskestyret. At han ble NS medlem i 1934 har sammenheng med hans nasjonale frihetstrang, dette fremgår også av følg. innledende synspunkt: "Hvor lang tid før krigsutbruddet Norge ble trukket inn i spillet ved opplegg til krigen tør ennu ta tid før det blir klarlagt. I så måte vil det sikkert være av interesse å få klarlagt hvem som først gjorde opptak til grunnlovsendring om 4 års funksjonstid for stortingen valgt i 1936? Lovendringen var korrekt behandlet men grunnloven sier om iverksettelse av slik endring at den ikke er gyldig før etter nytt Stortingsvalg. Ved av Stortingen av 1936, valgt for 3 år, forlenget sin egen funksjonstid med 1 år ble det et brudd på grunnlovens bestemmelse. Om dette har sammenheng med opplegget til 2.verdenskrig får det bli fremtidige forskeres oppgave å klarlegge men jeg vil understreke at jeg anså denne forlengelse av det dengang i 1936 valgte stortings funksjonstid ut over Grunnlovens bestemmelse som meget farlig for Norges statsrettslige stilling i forhold til andre stater slik forholdene da var med storkrig ute i Europa." (dette avvises på radikalt hold som "nazi"-propaganda)

3: Fhv. byrettsdommer C.H.B. Benneche, f 1880 i Oslo, utga i 1953 et 152 siders protestskrift hvorav fremgår at han i 1934 ble NS-medlem som en reaksjon mot radikaliseringen! B. kom fra et nasjonalt innstillett konservativt hjem. I 1905 meldte han seg frivillig tross han anså unionsopplösningen som en ulykke. I 1906 ble han sakfører og var i fl. perioder medlem av Höires bystyregruppe, men i 1921 uttro han av Höires råd fordi han var misfornøyd med svikten i forsvarssaken. B. anså statsmin. Hagerups avgang som slutten på det gamle Höire, som anså unionen med Sverige som nødvendig. Om den hadde bestått ville okkupasjonen i 1940 vært unngått. Dette bekreftes i Mannerheims "Minnen". B. nevner at grev H. Wendel Jarlsberg i 1814 urett mistenktes for landsvik og mener at historien ga Wedel rett! B. oppfattet i 1933 NS som det eneste parti som ville gjenreise Norges forsvar!

4: Fhv. major Olav Five, omtales i adv. S. Helliksens bok TENK SELV (1962) i IV kap. F. sluttet seg til NS lenge før 9.4.40 i den tro dermed å fremme forsvarssaken! För krigen var F. en respektert gardeoffiser av den gamle skole, han huskes ennå.

5: NS-minister cand.jur Eivind Blehr f. 1881, omtales i Justis-dept.s Innstilling slik: B. hadde til 1918 div. stillinger i UD og var så gårdbruker. B. ble NS-medlem lenge før 9.4.40 hvilket ifølge skriften gr.s § 104 skyldes hans nasjonalisme.

6: H.F. Knudsen, tilhørende 4. ledd av en skipsrederfam. i Telemark, utga i 1951 på et forlag i K. havn en 260 siders bok kalt "Jeg var Q.s sekr." Både far & farfar var brit.konsuler og selv var han brit.vicekonsul. Fra sitt 16. år var han på 2 upperclass engelske internatskoler, hans morfar var engelsk. Han fant britter selvgode. Det synes som om "Menstad" slaget i Telemark i 1931 og forsvarsmin. Q.s reaksjon i den anl. innledet hans pol. bane. K. fulgte Q-saken i tinget 1932 med stor interesse og da Q. i 1933 lanserte NS så ble K. straks aktivt med, dannet grupper og deltok i ca. 500 møter frem til 1940. Stadige konfrontasjoner med radikale røde fikk K. til å erkjenne behovet for et møtevern, den s.k. hird. Dens omfang i årene 1933-40 anslår han til ca. 500 mann. K. beskriver Trotzky-saken i 1936 da T. under dekknavnet Leo Sedow instalertes med sekr. 5 mil fra Oslo. K. var antikommunist.

• 7: Dir. "Henrik J." s dramatiske endeligt omtales i "X-manuscript" en autobiografi fortalt av hans berømte hustru til en amerik. forf.. På side 115 forklares at J. i valgåret 1936 ble NS-medlem idet han som politisk konservativ trodde at det var en forr.s-manns beste forsvar mot radikalismen: (1953) Forts. i kap. 2.

• 8: Fhv. arkivar "Arne J." ble med i NS alt våren 1933 som protest mot forsvarssabotagen. Gift i ung alder hadde han 4 barn før 9.4.40 som hustrun tok seg av.

• 9. Frk. Julie H. f. 1900 var passivt medlem i NS fra 1936 i den tro at partiet kunne bidra til Ap-regjeringens fall ved Stortingsvalget i 1939 - som bortfalt.

• 10: Agent Einar Lindh, f. i Oslo i 1910 og tilhørende en gammel handelsslekt fra Kr.sand ble etter merkentil utdannelse i England tilidsmann i Fedrelandslaget i 1926 og med andre F-medl. gikk han inn i NS i 1933 hvor han i 1934 ble lagleder og i den forb. fikk det lave KO-nr 095. "Q. hadde først favorisert senere gamle KO-medl. fra Telemark med for lave KO-nr i strid med ansenitetsregler, da dette ble oppdaget ble det rettet. L hadde først etter ~~KO-nr~~ KO-nr over 100 men fikk i likhet med andre Oslo-medl. dette korrigert. H.F.K. som selv var fra Telemark fikk Q. til å innse at feilen måtte rettes." L. tilhørte Hjorts fraksjon men unnlott å gå ut av NS med H. i 1937 idet han da følte seg bunnet av KO-løftet som forutsatte at partiets virks. skulle respektere parl.regler. Som nasjonal konservativ mente L. at NS var et vern mot Ap.s radikal-sosialistiske fremtidsplaner.

Hvorfor ble förkriegsinnmeldte NS-medlemmer stående i partiet efter 25.9.40?

Först fölg. PM som gir en et konsentrat av den politiske situasjonen i Norge mellom 9.4.40 og 3.5.45= dvs. for 35-40 år siden. Når vi vurderer alle som var NS-medl. under okkupasjon forenkler vi som regel men fölg. faktiske forhold viser at vi må ta hensyn til kompliserte saksforhold om vi nu vil være saklige rettferdige dommere av krig, okkupasjon og NS-oppgjör.. Fölg. sitat viser at selv den objektive svenske historiker Grimberg synes å tillegge alliert krigspropaganda for stor vekt, han skriver nemlig i delen om 2. verdenskrig på sider 460-62 slik "Så ufattelig var det som hendte i Norge 9.4.40 at mange nordmenn ikke kunne forklare det på annen måte enn at landet ble forrådt av offiserer som sympatiserte med NS. Og visst var det mistenklig at org.s leder, majoren Quisling straks (9.4.40) utnevnte seg selv til regjeringssjef, dog raskt ble skjøvet i bakgrunnen av tyskerne. (15.4.40) Frykten for landsforrederske bevegelser underblåstes både av engelsk propaganda og pro-allierte kretser. 16.4.40 inneholdt Stockholms-avisene oppsiktvekkende påstander om forrederiet i Norge. Kildene var tildels intervjuer med meningmann i det okkuperte Norge tildels engelsk presse. Sv. Dagbladet berettet om forrederi blandt offiserene i den divisjon under general Eriksens befal, som tok seg over grensen i Värmland og internertes. Dagens Nyheter berettet om "forrederi og allslags misforståelser og forsömmelser" fra endel befalhaveres side. Aftonbladet gjengå en artikkel fra Daily Telegraph, hvori ble påstått at Oslo forrådtes innenifra: den trojanske hesten hadde blitt organisert med sådan skicklighet og grundighet at komplottet måtte betegnes som det mest fullendte i verdenshistorien! Overalt hadde norske nazister sabotert forsvarset, i administrasjonen, i fortene og ombord på krigsfartøyene. Visste ikke G. at NS siden 1933 ville styrke forsvarset og at offiserer derfor stöttet NS mens Ap.ledere dengang dømtes som militærnektere?

NB: Alt 14.4.40 ga regjeringen H.O.K. politifullmakt om å uskadeliggjøre 5.kolonnen hvilket medførte at hundrevis av gamle NS-medl. som tildels var ved fronten arrestertes. Hensikten med denne avledningsmanöver var å overføre egen skyld i krigsnederlaget på NS. Denne bluff må nu rettes i historie-og skoleböker. Men ingen kan bortforklare at det oppstod et samarbeide mellom okkupant og NS fra 25.9.40. Her må dog objektivt klarlegges om dette kun var kompromisbetonet eller om det kunne spores forsök på å danne en norsk front? Men NS-medl. kan ikke benekte at partiet nazifisertes under okkupasjon. Men hvilke forutsetninger hadde disse, som i opptil 7 år før 1940 hadde stått i et ansjonalt borg.parti, til straks å forutse denne politiske forvandling? Mange utsagn hösten 1940 tyder på at selv utenforstående feilvurderte utviklingen: ca. 60.000 av disse ble jo NS-medl. under okkup. men kan jo ikke derfor kollektivt betegnes som nazister idet de regnet med tysk seir og tok hensyn til Rks "löfte" om norsk frihet via NS. Og vi må jo idag også forsöke å innse at det fantes endel av de ca. 1.200 gamle NS-medl. som aldri helt forstod at partiet gradvis nazifisertes etter 25.9.40. Her bör erindres om at kom. avisens "Friheten" siden skrev at "de gamle NS-medl. var farligst fordi de var idealister!" Ja for NKP er jo deres anti-kom. agitasjon ubeleilig. Desuten fantes det i det gamle NS noen som raskt gjennemskuet Q.s grunnlovsstridige opportunisme men som pga sin innflydelse overfor NS-ledere under okkup. forsökte å påvirke disse i moderat retning. Disse så det som en plikt at innenifra forsöke å opprettholde NS tidl. nasjonale linje og motarbeide kompromispolitikken. Dette forårseket et motsetningsforhold mel-

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
I em de 2 % gamle og 98% nye medl. Som eks. kan nevnes at da Q. i 1942 ville anerkjenne gamle NS-medl. fra før 1.1.37 med en åres-vinkel på hirduniformen som takk for at de hadde vært solidariske under Hjort-striden i 1937 så mottes dette straks med motstand fra nye medl. som kritiserte slik favorisering, og dermed bort-fall dette. Og ingen kan bestride at tidl. aktive og dermed kjente NS-medl. fra 1940, pga. falske fordommer om solidaritet med Q.s statskup da han også brøt NS-lover om på forhånd å forelegge viktige spørsmål for NS-råd, kom i en tvangssituasjon. Denne skyldtes også NS-press: at mange KO-medl. unnlot utmelding kom av at Q. anså deres brudd som illoyal demonstrasjon.

I de 14 fölg. eks. konkretiseres hvorfor gamle NS-medl. ble i NS under okkupasjon ofte av taktiske grunner: derom skriver prof. Hoel på side 17 i sin bok at han "ved å bli betraktet som medlem kunne jeg verne Norges interesser mot..."

4 egne saker: 1. forfatterinnen Signe Rogardh sa under våre samta-ler at hennes kvinnelige intuisjon sa henne at Q. var blitt mis-forstått og hun syntes at det ville være unfair å bryte med hans parti når det møtte motgang. Hennes store selvbevissthet bidrog nok til at hun hadde vanskelig for å höre på andres motforestil-linger. Så da dommeren ba henne forklare sin trofasthet så sa hun: "Som kunstnerinne må jeg følge min egen vurdering av medmennesker, jeg kan ikke dömma kun på basis av det som synes men må forsöke å se indre motiv. Den overfladiske journalistikk om Q.s maktstyrke må jeg ta avstand fra, jeg tror også nu efter hans död at han var overbevist om at han tjente Norges sak."

2. Fhv offiser E.v. Creutzfeldt forklarte at han på mange NS mö-ter för krigen hadde avslört Ap-lederes fordömmelse av forsvaret: således nevnte han at Einar Gerhardsen da sa at "hären var et po-litisk våben og at å möte til rekrutteneste betöd att man var gått inn i fiendens styrker." At en mann med en slik klassekamp-menta-litet i 1945 ble statsmin. fant han tvilsomt. C. hadde för krigen kjempet för å forhindre att Ap. skulle komme til makten og så fikk partiet i 1945 med 76 Stortingsrepr. rent flertall, noe han fant höyst beklagelig. Dommeren ville vite hvorfor han som offiser för-dömte Q.s demob. ordne våren 1940? C. svarte at han i handling motsatte seg denne dog arrestertes ~~dog arrestertes~~ ved fronten som 5.kol.

3: Aristokraten Wradh var svärt taus i retten, det virket som om det var under verdighet å mätte stå til rette overfor demokrater. Han understreket nemlig at han ikke var demokrat i begrepets mo-derne betydning. W. sa at han var för et kvalifisert riksstyre och betvilte at Norges beste ledere kunne finnes efter flertallsprin-sippet. Han bekjente seg til en aristokratisk styreform som bes-temt bekjempet den röde fare. W. mente att i Ap. var det ennu en sterk kom.fiksion.

4: Forr.mannen Heidahl, som beklaget seg over att den off.adm. ödela hans firma, sa att han intet hadde hört om strl.s §86 för han i langvarig varetekt fikk lese om exilregimets till maj 1945 hemligholdte prov. landsvikanordning av 15.12.44. H. nevnte fl. eks. på att NS-justismin. R. hadde vært villig til å rette over-grepet mot NS-ungdom i 1936 under Trotzsky-saken. Således har R. fl. ganger gitt ham anbefalinger till tysk politi som hadde kommet fanger tilgode. H. nevnte också andre eks. på att den omständighet att Q. hadde tillid til ham kom folk i fare tilgode. Han mätte jo bli i partiet för att kunne hjälpa landsmenn.

10 andre saker= 1. Prof. Hoel ga sin forsvarer et forsvarsskrift på 1000 sider. I hans bok nevnes att H. i en månad efter stud.är-restasjonen mottok ca. 1000 besök av fortvilte foreldre och andre pårörande: Gestapo arresterte ca. 1250 stud. hvorav ca. 600 ble løslatt mens 644 sendtes till tyske fangeleier där 12 stud. döde.

Det erkjennes i domsprem. at H. fikk løslatt mange arrest. stud. I prof. C. Marstranders anmeldelse av H.s bok fortolkes hans motiv for fortsatt medlemskap slik: "Hvorfor var ikke Hoel suspekt 9.4.40? Han hadde da stått i NS siden 1933. Her står vi ved sakens kjerne: hans parole under okkupasjon var "nordmenn i alle stillinger" Noen må i okkuperte land stå frem å tale med okkupanten. Ingen rolle er farligere men den må spilles.. H. var vår 1. sabotør og HS-mann. For meg er Hoel den beste nordmann jeg har kjent." Hoel skrev at ved å bli betraktet som medlem kunne jeg verne norske interesser mot tysk aggressjon og inngrep i Universitetets saker.

2: Gårdbruker Mytting: det fremgår av hans bok at han oppsøkte Q. etter krigen og spurte ham hvordan han så på Norges stilling? Q. svarte "Det viktigste for enhver nordmann nu i denne tvilsomme statsrettslige stilling landet befinner seg i er å ivareta Norges interesser for å forhindre at landet blir et protektorat eller endog anektert." Og hør nu på fölg.: M. mottok 11.4.40 pr. post et brev fra stedets lennsmann sålydende: "Jeg bekrefter hermed den telefonbeskjed som jeg igår ba Dere far overbringe Dem: hvis S.M. M. på noen måte blander seg opp i mob. eller agiterer mot den vil han straks bli arrestert." På M.s mil.tjenestekort stod: I tilfelle av alm. mob. skal De ikke møte før etter nærmere ordre. M. ble nektet å delta i mob. idet det ble tatt for givet at han ville sabotere den! dvs. adlyde Q.s demob.ordre. Men de fleste gamle NS-medl. sloss mot fienden om de kunne.

3: Embetsmann Benneche: det fremgår av hans bok at han bestred å ha opprettholdt sitt tidl. medlemskap under okkupasjon. Ls-politiet fant hans navn i et foreldet ikke ajourfört NS-kartotek men aktors påstand om at det var på det renne fulgtes. B. forsøkte forgjeves å få rettet denne falske antagelse. B. avslo la seg oppnevne som HR-dommer. Da saken avgjordes 16.9.53 var B. i sitt 76. år. B. tiltaltes for i en avisart. å ha skrevet at Finlands forsvars var Norges. Det betegnet aktor som et angrep på Sovjet, underforstått Norges største allierte. Han krevet 5 års straff.

4: Den patriotiske offiser Five: i adv. Helliksens bok omtales hans innsats mot fienden slik "Five kjempet slik i Neverdalens i Kvikne at han omtales med åpenlys beundring av tyskerne i minneboken om 3. Gebirgsdiv. 1939-45 side 39." Sommeren 1940 ba överst-komm. general Ruge F. å gi äresord på at han skulle unnlata fort-satt kamp mot Tyskland.- F. forklarte i retten at han leste kap. avtalen av 10.6.40 oppslått i Britania Hotel i Tr.heim og at han fortolket den slik at Norges krig mot Tyskland var opphört. Men i domsprem. påståes at F. visste at Norges krig fortsatte. I advokatens bok opplyses at Fives folkerettslärdom basertes på prof. Skeies forelesninger ved den mil.höyskole. Og UK av 1945 skrev at den oppfattning at Norges krig opphørte sommaren 1940 var ikke uvanlig...

5: i off.kilder opplyses at NS-min. Blehr fra 1.9.41 til 14.2.42 var fylkesmann i Oslo-Akershus, hvilket han etter var fra 1.7.44. Fra 1.2.42 var han minister og sjef for Handelsdept. til han 12.6.44 ble avskjediget som følge av et øket motsetningsforhold til okkupanten. B. bestyrte også Forsyningsdept. Hans nasjonale beskrives i boken "Grunnlovs-§104" hvor bestemmes at ingen som straff kan fradømmes fast eiendom eller alt han eier. B. innvant for Norge på clearingskonto med Tyskland ca. 434 mill. kr. slik at norsk clearingsgjeld pr. 8.5.45 var 760 mkr.

6: Q.s sekr. H.F. Knudsen f 1905 forteller i sin bok hvordan han innstallerte Q. i hotel Continental 8.4.40 og var vel en av de få som også visste om Q.s reiser til Tyskland og Danmark før 9.4.40. Der stod et gardekompani vakt utenfor og i vestbylen og innkvartertes i hotellets selskapslokaler.- K. hevder at Q. ble lokket til Berlin og der en tid var i en slags husarrest? RK innsatte

Jonas Lie som partisjef men denne ble så erstattet av en protestende "visesjef" Hagelin. K. hevder også at RK under riksrådsforhandlingene mottok 23-24 forslag til ministerlister! K.s krav i februar 1941 om at Q. skulle opplse NS, antagelig fordi tyskvennlige krefter innen partiet syntes å få overtaket i dette, ble avslått av Q. og førte til et motsetningsforhold mellom dem! Blant disse skulle det være nyinnmeldte protyske provokatører som forsøkte å forvandle NS til et naziparti. RK infiltrerte NS med tyske Beratere i håp om å nå dette mål men K. gjorde altså Q. oppmerksom på farene ved innenfra å svekke motstanden mot okkupanten. Men da K. insisterte på utrensning ble det bråk og K. meldte seg til østfronten. Han hadde da siden nov. 1940 vært sjef for NS personalkontor. Her tilføytes at i UD's engelske utgave om okkup.s forhold mm. bekrefter prof. Skodvin "that the old NS guard resented RK's controle-policy over NS but that it was unable to launch a constructive counter-politic.."

7: ang. dir. Henrik J. så gjengis her först motivet för hans NS-tilslutning i 1936 slik det formuleras i den engelska bok om hans berömte hustru idet han representerer den i byer störste NS-sosialgruppe pr. 1933 nemlig forr. folk= "As a political conservative H. joined NS several years before 1940 in the belief that it was a businessmans best defence against radicalism!"(1953) Enken forklarer så m.h.t. H.s utmelding av NS under okkup. att hun alt i 1940 flera ganger hadde diskuterat H.s NS-medlemskap med sin syster, som ba hemme be ham om å forsöke å komme ut av partiet. Hun innrörmer att det ikke straks gikk opp för henne att H.s NS-tilslutning hade fått en ny sosialt kompromiterende betydning. På side 116 referer forf. hennes utsagn slik:"Så spurte jeg ham rett ut om han planla å trekke seg fra NS? H. lot til å være forberedt på mitt spørsmål idet han svarte at han lenge hadde ønsket det og at han kun avventet en passende anledning og at han akte å trekke seg ut i stilhet men at han helst ikke ville være tilstede i Oslo när NS mottok hans utmelding. DET KAN NEMLIG VÄRE FARLIG, sa H. Han sa också att selvom jeg er helt passiv i NS så är det unfair överför mine pårörande å bli stående i partiet och dermed få folk til å tro att jeg godtar alt det som NS nustår för och som jeg är mot."

Enken forklarer vidare derom att den passende anledning H. ventet på först kom i juli 1941: i den forbindelse forklarade H. henne att visse aktive partifolk ville ha ham med i visse off. hvert - noe han motsatte seg. Som grunn för sin utmeldelse (slik begrunnelse krevdes) hadde H. anfört att den var en protest mot att det i "Fritt Folk" uten hans tillstånd hadde stått en notis hvorav fremgikk att han skulle ha erkärt sig villig til å overta en viktig adm. post, hvilket var LÖGN! - Kort efter ble H. arrestert og plasert på en liten selle med 4 andre og utsatt for krevende forhör men ble så løslatt etter noen ukers fengsling. Först efter frigjöringen bekreftet en Gestapist som vidnet i en gisselsak att H. faktisk hadde värt uttatt som GISSEL men ikke ble skutt fordi han var för gammel! (var detta en hevn-represalie fra NS-hold?) Derom anföres på side 128:"Da Gestapos drap av 16 nordmenn ble rettsbehandlet ble en av Gestapo-mennene stilt fölg. spörsmål: av aktör:"Henrik J. ble samtidig arrestert som gissel - hvorfor ble han ikke skutt som de andre?" Denne svarte att han var för gammel. Aktör:"Men visste De da ikke att H.J. var en stor kollaboratör?" Gestapisten svarte:"Om han var det så visste vi det ikke." Av enkens kommentar herom gjengis:"Man innbillte nordmenn att H.s arrestasjon var forhåndsarrangert som tysk takk för H.s påståtte samarbeide i den hensikt å cleare ham överför ev.landsvikanklager. Men detta var jo ren svindel, H. hjälpte indirekta mange landsmän i nöd bl.a. med store pengebelöp." H. var millionär.

8: Så skal forklaras hvorför Arne J., som bröt med NS i 1940, gick inn i partiet igjen? J. hadde värt aktiv i NS i 7 år för

9.4.40 og var dermed kjent som medlem bl.a. på sin arbeidsplass i Oslo hvor han sommeren 1940 ble plaget i den anl. og tildels isolert. Han leverte derfor laglederen sin begrunnete søknad om utmelding hvor han henviste til dette og anførte at hans arbeide var av en slik art at godt samarbeide med de andre ansatte var nødvendig. Efter en tids venting fikk han utmeldelsen, som hadde gått opp og ned tjenestevei med div. bm., bekreftet. Men da J. forkynnte for firmaets medarbeidere at han hadde brutt ned NS var reaksjonen skuffende: han møttes med skepsis og med bm. som "Åh du har nok merket i lommen eller på baksiden av jakkeslaget." Og da J. viste dem at de tok feil så realiserte en av dem: "Vel da er du nok hemlig medlem da." J. ble altså på sin arbeidsplass ansett som NS-spion og isoleringen fortsatte.

Så gikk J. etter til laglederen og forklarte ham at han fortsatt boikottedes på jobben og annullerte sin utmelding. Denne fortalte ham da at de forekom fl. slike tilfeller og forklarte dette slik: "Ifølge en motstandsparole fremstilles det som FEIG ROING å bryte med NS. Dens hensikt er å advare mange som fra 25.9.40 tenker på å gå inn i NS om at de ikke kan regne med å bli gjenopptatt i jøssingers krets om de siden går ut NS igjen. Men denne advarsel rammer også gamle NS-medl. idet man pga. sosial boikott av NS-folk ikke vet hvilke utmeldte tilhører denne kategorii." En motstandsman som jeg talte med om dette mente at "etter 25.9.40 visste vi ikke hvem som var krigsinnmeldte og måtte derfor anse alle utmeldte som sådanne. Vi som drev illegalt kunne ikke vite om noen av disse var NS-spioner og derfor måtte vi for å sikre oss mot NS-infiltrering behandle alle utmeldte som slike. Dette var jo urett mot gamle NS-patrioter men vi kunne jo ikke ta noen risiko!" A. befant seg i en tvangssituasjon, men ville den bli anerkjent av en byrettsjury når hans NS-forhold bedømmes?

9: Frk. Julie H.s tilfelle forekom ganske ofte, hun forsøkte nemlig kort etter at NS 25.9.40 ble eneste tilladte parti å bli strøket som medlem idet hun i sin søknad derom anførte at hun måtte ta avstand fra den måte hvorpå NS ble favorisert. Dette ga hun uttrykk for i diplomatiske vendinger fordi hun ikke ville røbe at hun var blitt motstander av partiets holdning, og dermed risikere å utslette for represalier, men undlot å si at hun fant denne udemokratisk. Laglederen anmodet henne om å overveie sin beslutning men da hun avslo det lovet han å viderebefordre utmeldingen tjenestevei, dvs. at også krets- og fylkingsfører skulle gi sitt besyv. Efter lang venting på resp. bekrefelse purret hun flere ganger hos laglederen som hver gang sa at det var så mange viktigere saker å ta standpunkt til og at hun fikk vente en stund til... Hennes tidl. omgangskrets trodde dengang på hennes forklaring om at hun hadde brutt med NS og således ble hun dengang ikke utsatt for nevneverdig sosial boikott. Som det vil fremgå av neste kapitel stemmer det når det i det danske "Salomonsens konv. lexikon" bekreftes at utmelding av NS var meget vanskelig!

10: Einar Lindh begynte i farens importfirma i 1926. Dette, som etablertes i Oslo i 1890, representerte ledende ital. veverier noterte høsten 1940 ordres for 11 mill. kr. hvorav kun endel levertes idet det oppstod vansker i forb. med koordineringen av ital. exportlisenser og norske importlisenser tidsmessig sett. Ca. 200 importkunder fikk dog direkte og indirekte leveranser, derav 27 jødiske firmaer og 35 konfektionsfabrikker. Disse 27 fikk stoffene mest over Osolagret pga arierpåbudet. 2 av hans prov. selgere var jøder, Begge land regjertes av fascister og det lettet importen å kunne henvise til gammelt medlemskap i det nasjonale partiet. Og jød.kunder, som forstod hvilken rolle han spilte, oppfordret ham til å bli stående i NS. - Høsten 1940 oppsöktes L. på sitt kontor av en gardeoffiser som hadde vært hans foresatte mens han var gardist. Denne henviste til at Q. samme nov. 1940 hadde forordnet tvungen hirdplikt og anmodet L. som før krigen hadde tilhørt dette tidl. møtevern, om å skaffe seg en posisjon innen hirden hvor

han kunne få insikt i dens planer. L. erklærte seg villig til å forsøke å skaffe ham slik inside information: som tidl. toppidrettsmann klarte L. å bli utnevnt til Fylkingsidrettsleder i hirden fra januari 1941 og fikk dermed bl.a. tiltrede til dens befalsmøter. 5- slike informasjoner - signert med codenr. 590 (omvendte av 095) levertes til en avtalt "postbox" ved Bonntjern på Vettakollen. - L. var meget sprogmektig og fungerte ofte som tolk overfor tyskt politi i fangehjelpsaker. Gjennem en kontordam, som tilhørte en motstandsgruppe, avtaltes om utdeling av en illegal avis på hans kontor, dette pågikk mellom 1941-43 - L. drev lenge div. evakueringsskjøring men begge hans amerik. biler ble beslaglagt av tyskerne. Flere av hans store personale arrestertes og noen av dem havnet i tyske KZ - under deres fravær støttet han deres familier økonomisk. Foruten hans omfattende jødehjelp bør her nevnes at han via int.kontakter motarbeidet gisselskytingen...

L. var i 7 forhør hos nors og tysk politi samt hos hirdsjefer pga. sine "jødeaffärer" mm. desuten arrestertes han flere ganger av Grensepolitiet men han hadde altid sitt alibi i orden: han forklarte at han var utsendt medarbeider for et idrettsblad - og i dette beskrev han også en arrestasjon som en misforståelse.

I 1942 måtte L. selv på 2 ganger i dekning fordi hirdledere ikke ville respektere at han som Fylkingsidrettsleder i hirden skulle være fritatt for all annen hirdtjeneste. Men tross det da begynte å bli omstridt hvorvid idrett var viktig så fikk han utvirket en generell slik permisjon hvor i det erklærtes at L. behövdes som ankermann på hirdens elitelag samt hadde å förstå treningen til de årlige hirdstafetter. Dette lot han som han var opptatt av selv foran våren 1945 da det for lengst var klarlagt at okkup. innen den tid ville være over.

I 1942 mottok L. fra NS-laglederen der han bodde et brev med anmodning om å melde seg til Legion i Finland, og henvisning til 2 vedlagte skjemae! 1. anmeldingerklæring - 2. begrunnelse hvorfor han unnlot å etterkomme anmodningen? L. besvarte brevet slik: Ang. Legion- Da jeg ifjor sommer anmodet om å få hirdpermisjon for østfrontinnsats i Finland ble den begrunnelse at det var viktigere at han fortsatt skaffet halvfabrikat til konfeksjonsindustrien! -"

På flere "idrettsting" klaget han over at hirdbefalet nektet de hirdpliktige permisjoner til idrettstrening og talte i den forbindelse om verneidrett som vistes en viss forståelse. Slik klarte han å binde hundrevis av dem ukentlig til harmlös sporting hvorved de ble forhindret i å utøve annen tjeneste. Fra 1943 ble denne hans kamp vanskeligere fordi da ble hirdpliktige underlagt den mil.straffelov og dens disiplinarstraffer. Dermed skrev L. en 100 siders rapport.

1.5.45 fikk L. endelig selv imvilget permisjon og var etter i dekning hos HS-folk da frigjöringen kom og han straks arrestertes som "idrettsstreikbryter" mm. Her vil jeg som forsvarer i flere saker straks få fremsette følg. bm.=

Den som driver et patriotisk dobbelsspill, og som gjennem 5 år skal klare å beholde en viss tillid hos ledelsen må yde visse konsesjoner: det kan sies at det lå en propagandamessig virkning i dette å tross idrettsstreiken for NS men her bør betenkkes at å oppholde hirdpliktige med idrett også er noe nasjonalt sett positivt - og det var vel det mest harmløse område på hvilket konsekvenser kunne ydes som sikret dobbelspillet.

Her bør tilføyes at Lindh som i nov. 1940 nedla tillidsvervet i 1942 skrev et protestbrev til NS hvor i han sa at han som protest mot partiets moralske medansvar i jødeforfølgelsen ville strykes som KO-medlem og kun bli stående i NS som passivt medlem. (Dette

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
brev gjengis domsprem.) Da L. nedla et tidl. hvert alt i 1940
så var han alt da passiv.

PS: Da L. utsattes for urett sjikane fra flere tidl. klubkmråter så måtte han i 1970 årene sendes et åpent brev til klubavisens lesere på 3 tettskrevne sider hvor han overbevisende avslöre de fremsatte provokasjoner som både usportige og feilaktige. I dette fremholdte han at han unnløt å gå til injuriesøksmål - hvilket nok også kom av at han savner rettstillid. Tidligere mottok han flere anonyme breve hvor det ble beklaget at alle hans klubrekorder ennå ikke var slått. Dette får meg til å tenke på at en stor avis lengre skrev om Ks forhatte norske rekorder. Man ge er forbausest over at disse politisk dømte, som i 1945 som kollektiv forhåndsstraff ekskludertes fra organisert norsk idrett siden unnlater å söke om gjenopptagelse i denne - men disse utstøtte mener at de diskvalifisertes på falske premisser og at det derfor er disse som sommeren 1945 skrev til dem at de ble udelukket "pga. umasjonal holdning" som bør rette feilen men så selvgode som disse overdommere er så v l dette neppe skje i deres livstid.- Dette siste avsnitt utgjør allerede overgangen til freden da fienden for alle NS-medl. ble erstattet av ca. 6.000 etterforskere som angivelig skulle granske deres okkup.s forhold, men som i realiteten kun forsøkte å finne anklagepunkter mot dem. Og husk at det var riskfritt å finne på slike fordi ingen risikerte selv å trekkes til ansvar for falske anklager - de fleste av dem man angrep var jo forhindret i selv å forsvere seg - de var jo som forhåndsstraff plasert i seller og i tyskerbarakker og andre prov.fangeleire hvor en systematisk utsultring skulle sørge for at de var passe svekket når de skulle fors ke å ansvare seg mot massen av anklager som produsertes mot dem. I mitt motoppgj r anno 1980 tillater jeg meg å fremstille visse motforestillinger mot den terror som i mai 1945 igangsattes mot disse vi straffer på livstid.

Hvorfor landsvikdömtes også patriotiske förkrigsinnmeldte NS-medlemmer?

Oppriktig talt, kan vi gode nordmenn forestille oss hvordan denne granskning av ca. 100.000 landsmenn som vi siktet som unasjonale under okkupasjonen foregikk? Var det ikke så at alle disse siktede ble fratatt stemmeretten i 1945? Og når vi idag betenker at vi arresterte ca. 30.000 nordmenn i 1945 så foretrekker vi -fremfor å befatte oss med dette uhyggelige faktum- å unnskyldes oss selv med slike fraser som vi ifjor kunne lese: joda NS-oppgjöret var stort sett iorden. Ja det er påfallende hvor stort vi kan se på det: HVORFOR? Fordi det gjeller visse medmennesker vi straks i 1945 erklærte sosialt avdøde, det beviser alene det faktum at vi satte deres boer under off.adm. og at vi i disse dödsboer innsatte EDs bobestyrere -som nådigst bevilget de NS-hustruer som var på frihet 150 kr. pr. måned hvormed de også hadde å forsørge av. NS-barn. Hvordan behandlet vi forresten disse barn? Jo de fleste av dem har nok ofte på skolen fått höre "skolekameraters" anklager slike som: "din far var nazist under krigen". Slik betegnet fremdeles alle NS-foreldre, av og til varieres fraser slik at ordet "nazister" erstattes med "quisling eller landsviker". Disse fordömte har nemlig ennu ikke pr. 1980 noen beskyttet menneskerett i hat-landet nr. 1.

Enhver objektiv jurist som fordomsfritt studerer stoffet må erkjennt at NS-oppgjöret var en sosialiseringss prosess, det apeku-lertes i at ved å ruinere dem økonomisk så ville de automatisk deklasseres til paria og dermed ville de bli tvungne til å havne på den "rette siden" i klassekampen. Det var nemlig det det var et politisk oppgjör - og radikale aviser beklaget i 1945 at ikke hele kapitalistklassen satte på tiltalebenken som s.k. 6 kolonne og ikke bare noen få tusen "profitører". En kommunistisk politiker angrep straks offisersklassen som hadde levert ca. 600 underskrifter på opprop om østfrontinnsats sommaren 1941? Disse forklarte at deres navn hadde blitt misbrukt av NS-folk og kom dermed lett fra mil.granskning. Det mobilisertes foruten de 6.000 efterforskere også ca. 60.000 dommere til 20.000 ls-saker - derav ca. 2/3 legdommere som ble innstruert av fagdommere som hadde gått på jur.oppgjörskurs 4.-8.45 og hørt en serie med resp. foredrag anført av riksadvokat A. som fant det passende å innlede med de värste avsnitt fra biskops Berggravs "Folkedommen over NS". Men A. unnløt å referere derfra hvad det stod på side 11 nemlig="Har man i gamle Norge sett et politisk parti hvor man fengsles om man finner at dette ikke lenger tilsvarer forventningene å vil gå ut. Og hanlikte nok ikke at hans konsulent A. sa følg.:

1. Det er vanskelig å avvise den argumentasjon gamle NS-emmbetsmenn etc. anvendte om at de i 1940 fant det uriktig å bryte med NS fordi de som fortsatte medl. kunne yde landet tjenester.
2. Å påstå at å unnlate utmelding av NS i 1940 utgjør forsettlig aktiv fiendebistand i strl. §86s forstand anser han uforsvarlig! Men den til mai i Norge hemligholdte prov.exile landsvikanordning av 15.12.44 skjelnet ikke mellom gamle og nye medlemskap -bortsett fra at den i §4 som illusorisk frifinnelsevilkår satte at de gamle NS-medl. som gikk ut av partiet straks de ble bekjent med dets lovstridige virksomhet skulle fritas. Men da de altså først fikk slik viden i mai 1945 så forble de i uvidenhets til da om at NS-medlemskap etter 8.4.40 var blitt ulovlig. Her bør straks tillämpes at hensikten med lovens samtidige kunngjöring er at borgernes holdning kan rette seg derefter. Da dette kritisertes så unnskyldte man seg med at samtidig kunngjöring kunne ha ført til represalier overfor gode nordmenn. Dette godtok disse inkludert ca. 200.000 tyskerarbeidere som sikret Ap.valgseir i 1945.

Som eks. på kollektiviseringen kan anföres at Solem i sin kommentarbok over exilanordningen av 15.12.44 ang. det kollektive "ök. erstatningsansvar" på side 105 forklarer="Den skade som er voldt ved jödeforfölgelsen, ved frihetsberövelser, ved legemskrenkelser og drap somfölge av statspolitets virksomhet må antas å falle innenfor rammen av det kollektive ansvar som NS-medl. er ansvarlige for." Det spiller altså ingen rolle hvormange jöders liv Lindh reddet, han skal ruineres allikevel. Alle NS-medl. hadde å betale etter betalingsevne, i L.s tilfelle konfiskertes ca 200.000 hvilket tilsvarer ca 1 million kr. idag. Det kunne nevnes flere eks. på kollektiviserings groteske virkninger under NS-oppgjøret men her skal kun erindres om at det i Hoel-saken i prof. Marstranders anmeldelse av hans bok heter: finnes det i våre jur.annaler en dom som står i slikt åpenbart misforhold til premissene? Endel eldre advokater beklaget seg i 1945 over at de sattes under slik press at det ikke ble anledning til noen prinsipp-debatt om NS-oppgjørets omstridte radikalisme før det startet og at dette virket som en udemokratisk overrumpling. Det som isär opptok mange jur. var hvorfor det kun var NS-medl. som skulle anklages og straffes?

Allerdede 16.7.45 prövdes det passive NS-medlemskap efter 8.4.40 i en sak mot en torturist, som 6.12.40 ble NS-medlem. Dermed var man sikret den passende hatstemning blandt dommerne, slik at en nötktern vurdering av NS-medlemskapet ble umulig. Dette ble skjebenvangert for de fleste av de 26.000 ls.dömte NS-medl. Lagmannsretten kom nemlig til at H.s innmelding efter 8.4.40 og hans påfølgende medlemskap måtte være å anse som forsettlig aktiv fiendebistand i strl.s §86s forstand. Dens domskonklusjon var at H.-dommen fikk kollektivt forhåndsdömmende virkning. Men ifölge prövesakens domsprem. anses H.s NS-innmelding 6.12.40 som avgjörande bevis på slikt unasjonalt forsett. Derom heter det så nemlig="Den som meldte seg inn i NS - altså etter 8.4.40 - måtte forstå at NS hjalp tysk krigsförsel - dermed anså retten det bevist av H. ved sin innmelding i NS 6.12.40 var seg bevisst at han fremmet Tysklands krigsinteresse." Det var stark dissens i HR idet 4 HR-dommere fant det urimelig å anse H.s NS-medlemskap som medvirkning - hvilket ifölge strl.s §86 ikke är straffbart og stemte för fri-finnelse. Der hadde dock HR-flertallet gjort om prövesaken hade värt fort mot et förkrigsinnmeldt NS-medlem fordi da måtte det respekterat att vedk.s tilslutning till partiet i 1933-36 skyldtes patriotisme och att kjente gamle NS-medl. fra 9.4.40 kom i en tvangssituasjon...

Hensikten med exilprovisoriets foregripande lovfortolkning er ifölge de svenska rettslärdes vurdering av 1955 å gi exilanordningen skinn av å fastslå gjellende rätt och dermed da en omvei å påvirke rettsavgjörelsen i de enkelte NS-saker. I slik domspraxis skulle kollektiv straffbarhet innfortolkes, altså ved å gjöre alle NS-medlemskap efter 8.4.40 straffbare efter straffeloven av 1902. Så radikal tankegang godtok HR.s flertall, men dissens i HR 7-4 klarla at det ikke var notorisk att "alle visste" osv. Det var ikke notorisk allikevel fordi det är intet flertalls-spörsmål om et forhold är notorisk eller inte. Dissensen danner det uigjendrivelig bevis för att HR-flertallet tok feil H. hadde ikke måttet vite - det är kun en lös påstand som det gjenstår å försöka å bevise i hvar sak. Men slik individuell bevisföring forekom inte - isteden foretrak man å kollektivisera: det kan nemlig inte bevisas att de som unlot utmelding av NS 9.4.40 forsettlig ydet aktiv fiendebistand i strl. §86s forstand - denne § som har en minstestraff på 3 år! Exilanordningen har som ovenför påvist en tilbakevirkende lovs karakter, hvilket grl. §97 förbryr. Derfor lanserades amnestiteorien ifölge hvilken retten avgjorde om NS-forholdet skulle pådömmes efter strfl.s §86 eller exilanordningen - beroende på "tiltaltes forhold och sakens beskaffenhet." Men foretok ikke her retten i realiteten en vurdering av sakene,

slik at den fritok de medl. for strl. §80 med dens med dens 3 års minstestraff - fordi den innså det vanvittige å straffe passive NS-medl. med 3 års straff. Men om noe slik antydes så svarer straks aktorene: men "vi" dömte da ingen uten at de egentlig kunne ha vært tatt etter §86 - det var jo forutsetning for at de fikk amnestidom også! Men hvorfor tok vår juriststand denne svindel höytidelig? Hvorfor dömte den ca. 53.000 på slike premisser forutsettende landsvik kunne gjøres opp med forlegg på 1.000 kr. og oppover til 1 mill. kr.? Hvorfor fikk HR-dissensen ingen følger? Isfront - jurister - og de dominerte under ns-oppgjøret, pleide dengang beklagande å forklare at det kun skyldtes manglende fengselsplass som var årsaken til at ikke alle de ca. 26.000 landsvikdömte NS-medl sattes inn fordi de burde hatt minst 3 års straff alle sammen! De som ikke var enig i dette kaltes for silkefront og utsattes for den dominerende presses hånd.

Dette førte til at advokatforeningen i Morgenbladet for 20.8.45 fikk publisert en orientering kalt "Sakförere og landsviksakene datert 17.8.45 hvor i det innledningsvis konstatertes at advokaters stilling i den forb. blir misforstått. I en avis forekom f.eks. en skarp bebreidelse mot alle jurister som nedlot seg til å forsøre stripete og landsvikere og avisen etterlyste slike advokaters skamfølelse osv. Derfor ønsker foreningen å meddele: "Under rettsfølgelsen har siktede krav på å la seg bistå av forsvarere. Dette gjeller også landsviksaker! I prov.anordning om spesiell rettergang i ls-saker er advokater som plikt pålagt å overta slikt forsvar. Da off. myndighet henstilte til adv.foreningens medl. å delta i opprydningen. NB: Hovedstyret utsendte da også straks etter frigjöringen følg. appell til sine medl. = "Under det forstående rettsoppgjör blir det nødv. midlertidig å ansette masse dommere, statsadvokater, og politiembetsmenn samt ED-representanter, helst jurister. Det var av betydning at apparatet blir så effektiv som mulig og ingen advokat må vegre seg fra å motta sådanne oppdrag. Husk at det er en ÄRE og en tillid som vises dem som kalles til slike verv." ÄRE? Denne appell fulgtes lojalt. Selv om de fleste helst hadde villet slippe betraktet de det som en borgerplikt å delta. Et like nødv. ledd som anklagen er forsvaret som er pålagt oss som plikt. Overenst. hermed utsendtes følg. melding: "I rettssaten har alle rett til forsvar og til bistand av sakförere. Det er en forutsetning for rettslig avgjörelse at saken belyses fra alle sider. Hd-styret mener derfor at det er deres oppgave å bistå alle SELV NS-medl. og andre som har vist et uverdig forhold for at sakene kan bli objektivt belyst!"

Her feller altså en kollektiv forhåndsdom over NS-med. Man bör da forskånes for angrep når man følger loven og påtar seg det byrdefulle verv å være forsvarere i disse saker! (!) Når tiltalte ikke erkjenner skyld (i motsetning til: er uskyldig) er det forsvarernes plikt å påstå frifinnelse. Efter vårt rettssystem plikter de å fremholde alle momenter som kan tale for frifinnelse og behandling på mildeste måte... Ja tenk hvor edelmodige mine kolleger dengang var - jeg følte det ikke slik at jeg måtte unnskydde at jeg ville forsvere "selv slike" selvom jeg nok i 1945 betraktet NS-folk svært overfladisk og nok som de fleste andre jurister var tilføyelig til å forhåndsdömte dem kollektivt uten å ha hørt deres forsvar - tonen var omtrent - hvad kan så de "innvende". Det som dengang gjorde meg betenklig var at 11 av de 13 Stortingsrepr. som først hadde medundertegnet henvendelsen til svenske rettslärde om å få 5 konkrete svar ang. NS-oppgjøret besvart under press trakk sine underskrifter tilbake. Det virket på meg ynkelig og jeg ville vite HVORFOR dette skjedde???

Og prof. A. som ifjor i sin oppgjörsbok forsvarte omtrent alle overgrep han skrev dog dengang at det nok ville vært klokere om man hadde unnlatt å straffe passive NS-medl. men at ingen regjering i 1945 hadde kunne gi dem amnesti (det skjer nok aldri) og at

slik ikke ville tunnet resonnans hos folket. Jeg anser det her for min plikt isär å vurdere de utrolige domspremisser i disse saker jeg omtaler. Jeg har forgjeves forsøkt å diskutere disse med noen kolleger men bemøtes somregel med TABU - som jeg oppfatter slik =Vi gode nordmenn er enige om at NS-oppgjøret var OK og vi tåler ingen scenisk innblanding!

Men ta nu disse cirkulærer som dommere og advokater kort efter 25.9.40 mottok fra sine crg. om at disse ble stillet fritt m.h.t. å tre inn i NS under okkup. hvorav de dog måtte ha fått det inntrykk at slik NS-medlemskap ikke var ulovlig. Men HVCRFOR var det så ingen advokater som i 1945 erkjente at de i 1940 hadde hatt el slik syn? Da jeg da syntes at de ved sin taushet overtro enhver anstendighetsgrense så forlot jeg det året adv.foreningen i protest mot dens isfrontmanerer. I den anl. utsattes jeg for kritikk idet jeg overfor kolleger som etterlyste mitt motiv forsvarte mitt standpunkt. Disse kritiserte jo også somregel min antydning om at det nok forekom endel politiske justismord...

Vi behandlet NS-folk dengang som krigsforbrytere og en Osloavis anmeldte nylig A.s bok under overskriften "hans bok om krigsforbrytelsene - men de var ingen krigsforbrydere, de fleste av dem var tidl. ustraffede. La oss nu forsøke å se litt mere nøkternt på dette: hvad med dommernes dommered, som de da bröt, legdommerne lovet jo etter beste evne å dömma selv NS-folk, men var de ikke alle inkabile, og dermed ukvalifiserte? Jeg ber leserne höre hvordan slike juryer formet sine domspremisser - nu följer slike eks. Mens jeg skriver denne introduksjon til selve de s.k. denazifisingsprosesser innser jeg at den må bli ufullstendig fordi den maks. kan oppta 3 sider om dette utdrag av boken skal kunne holdes innen siders grensen. Derfor spör jeg hele tiden - men hvad er da det vesentligste - og mitt svar er dette - det er å forsøke å gi disse ennu overlevende som vi har plaget et langt liv - om de ble i Norge - en anständig alderdom. Men selv det er vel nesten umulig fordi ofrene vil vel se på vår ev. omvendelse i 1980 som rent hykleri - min erfaring efter samtaler med flere av dem er nemlig denne: de er fast overbevist om at kun et inngrep fra menneskerettsorg. overfor all denne urette diskriminering kan ha virkning.

För jeg går gjennem hver av disse 14 saker vil jeg rent generelt bemerke at isär tiltalte men også vidner ofte nektet å underskrive forsnaskede politiutskrifter av forhör fordi efterforskerne suverent ville avgjøre hva de godkjente som "fakta" og kun nedskrive slike og udelukke alt som de fordömde som kun kommentar, formodninger, inntrykk. De mente nemlig at denslags fikk de forsøke å komme med i retten om da dommerne gadd å höre på dem, noe de betvölte.

Mine 4 egne NS-saker: 1: Den da 75 år gamle forf. Signe Rogardh fremstiltes först i retten i 1948 idet saken flere ganger var blitt utsatt idet klager om at hun var blitt sett sammen med noen tyske officerer under okkup. - noe hun hadde benektet - måtte undersökes grundig. Dette tiltaltepunkt ble dog under saksbehandlingen frafalt idet aktor måtte erkjenne at de av ham fremlagte "bevis", avgitt av en nabofrue, var noe tvilsomme. Enkefruen hadde jo sluppet varetektsfengsling men hun hadde hatt ukentlig meldeplikt hos politiet: hun forklarte at hun nektet å godta s.k. forelegg fordi det var en erkjennelse av landsvik - hun hadde skrevet sitt testamente som beviste det motsatte. Hun ville lese opp brudstykker av dette men det ble avvist. Jeg klarte dog å få plasert fölg. sitat fra prof. Hagerup="Den som yder bistand som efter omstendighetene ingen betydning har hatt har ikke engang medvirket till slikt resultat!" Fruen nevnte også at hun hadde fått flere löslatt og at disse, som under okkup. hadde vist stor taknemlighet siden hadde benektet dette. Hun sa også at hun betvilde

at de seirende jurister hadde klart helt å frita Q. for martyrskapet. Selvbevisst erklærte at hun visste at rettssaker over kjente kunstnere som Hansun og henne selv ville medføre endel pressehets men denne kunne hun ikke ta hensyn da hun hadde meget god samvittighet nasjonalt sett. I domspremi. heter det at hun måtte finne seg i å betale kr. 50.000 i erstatning idet hun som kjent person kunne villede andre, dog slapp hun frihetsstraff. Jeg avviste påstanden om at R. forsettlig støttet fiendens krigshandlinger...

2: E.V. Creutzfeldt tiltaltes for å ha vært AT-offiser under okkup. og det anså aktor som graverende. Jeg fremholdt at i AT dyrket ungdommen norsk jord og at det da måtte være nasjonalt. Jeg påtalte under rettssaken at v.Cr. hadde hatt samtaler med en radikal psykolog under varetekstiden og at denne i et intervju med en radikal avis hadde nevnt v.Cr. som eks. på en uforbederlig nazist. Derpå ba jeg juryen om ikke å la seg påvirke av en slik falsk forhåndsdom understrekende at v.Cr. alltid hadde vart mot nazismen- "Hans innsats mot fienden våren 1940 ble i domsprem. kun ansett som plikt og kunne ikke forhindre at han fradömtes mil.stilling. Aktor påstod 6 års straff men han "slapp" med 4 år. Jeg karakteriserte dette som grov urett men frarådet Cr. å anke idet dette enten ikke førte frem eller resulterte i strengere straff. Jeg henviste til exilanordningens §§ om at ansjonal innsats skulle godskrives tiltalte å kunne være frifinnende men avvistes av aktor med at slik som oppgjörsordningen var så kunne den kun være formildrende omstendighet! (saken kom opp i retten i dec. 1946) Dette betegnet jeg som absurd. Det var dissens i byretten idet en legdommer stemte for frifinnelse. Husk at i USA at ingen dømmes uten at alle domere er enige derom...

3: Aristokraten Wradh måtte av aktor höre at han var en utpreget herskertype som neppe lot seg påvirke av demokratisk omskolerings! Han mente at for slike overklassetyper var det ingen plass i det moderne folkdemokrati. Wradh beklaget at de få forsvarsvidner hvis vidneplikt han hadde påberopt seg ikke lenger ifølge politiforklaringene synes å erindre de tjenester han under okkup. hadde ydet dem. Dette avslører deres mangel på moral - tilføyet han. Jeg klarte dog å få et slikt vidne til å erkjenne at den dekning han fikk på Wradhs gård nok reddet hans liv. Wradh beklaget også at NS-ledelsen hadde vært altfor unnfallende overfor tysk maktpolitikk, og mente at NS i 1942 burde gitt okkupanten et ultimatum: enten stopper jødeforfølgelsen eller så avgår min.pres. Q. Jeg understrekket av Wr. representerte det UR-NORGE som få da ville erindre og sa at et folk som ikke vil erindre tidl.storhetstid savner tradisjon. Dommen lød på 3 års tvangsarbeide + kr. 100.000 i erstatning. Jeg frarådet ham å anke. Lesningen av hans domsprem. overbeviser meg om at det pågikk et systematisk forsök fra radikalt hold på å undergrave gamle odelsslekter. At dette er så er senest bekreftet i den s.k. demokratisering av vår gamle odelsllov..

4: I saken mot Ove Heidahl åpnet aktor med å påstå at hans NS-forhold under okkup. var alvorlig idet han hadde vært både hird og KO. Da H. endelig fikk komme til ordet forklarte han retten hvordan det forholdt seg med KO-løftet: det, som i 1933-36 ble avlagt av alle NS tillidsmenn i god tro på at partiets virksomhet skulle holdes innen demokratiets ramme, ble brutt av Q, som neglisjerte NS program osv. fra 25.9.40. Men dette KO-løftet var ifølge dets ordlyd fortsatt forpliktende selvom vedk. bröt med NS der forekom nemlig en §7 om aldri å skade partiet og det er jo klart at de som motarbeidet NS under okkup. stod jo derfor sterkere om dette skulle bli oppdaget! Jeg støttet dette syn og sa at jeg trodde at få av dommerne kjente til dette, og H. dokumenterte jo også at han på flere måter hadde imøtegått partiets nazifisering. H.s firma ble ødelagt av 4 års off.adm. I domsprem. hevdet at H. er en egensindig person men ikke ondsindet. Dette siste var det mest po-

Stortingsriksk okkupasjonsmøte, 2014 s om et NS-medlem. H. dømtes til 3 års straff og hans lille fermue ble beslaglagt. H. tilhører en gammel norsk slekt hvis medl. alltid har vært nasjonalt engasjerte...

Andre saker: 1. Prof. Hoel hadde forfattet et ca. 1.000 siders forsvarsskrift som viste at anklagen mot ham om å ha vært Universitetets pro-rektor 1941-42 og rektor 1943-45 var helt overdreven: Undersökelsen av hans okkup.s-forhold pågikk i vel 4 år inntil han 70 år gammel 31.5.49 dømtes til 1 1/2 års tvangsarbeide minus fra-drag for 342 dagers foregående varetektsfengsling! + tap av stemmerett i 10 år osv. Hans anke avvistes. Statens 3 års prøvetid fra domsdag, dvs. löslatelse på prøve 17.11.49, utløp altså først 17. 11.52. Dermed hadde Hoels liv vært blokert i ca. 8 år. Det fremgikk av Hoels forklaring at hans plan var å holde tyskerne utenfor norsk administrasjon. Bangs biografiske opplysninger om H. omfatter 5 av bokens side - som bilag. Han ble Ridder av St.Olav i 1938 men alle landsvikdömte mistet denne orden, - I retten ble det strid mellom vidner for de to retningene i prof.kolleget om kampmåten ved Universitetet under okkup. Hoel tilhørte de moderate mens motstanderne kaltes aksjonsutvalget. Denne strid fortsattes i VG med oppgjör fremprososert av red.artikler av 1.6.49 og 21.6.51. I art. kalt "Dekanlinjen" spør VG-red. HVEM gjorde störst innsats for å bevare den ansjonale front ved Univ. Hoel, som dømtes for landsvik, eller aksjonsutvalgets leder? SU"Nationen" svarte 1.6.49 slik: "H. fikk i domsprem. slik honnör for sin innsats for stud. som om det gjaldt en innstilling om påskjønnelse! Går det an å få rede på hvilket nasjonalt storverk hans anklagere ved universitet utførte? Efter flere prof.s vidneforklaringer er dette nemlig blitt svært tåket."

Her bør tilføyes at prof. Brodersen i sin bok "Melle frontene", som utkom i fjor omtaler Hoel som "ikke den mest nidkjære nazist" osv. Jeg går såpass inngående inn på Hoels patriotisme her fordi jeg bl.a. synes det er gement at en prof. idag sjikanerer ham på denne tarvelig måte. Br. fortier Hoels store innsats - og også dermed avsløres at kampen mellom de 2 prof.fronter fortsetter.

NB Hoels tilfelle er det klassiske eks.. på at ingen gammel NS-medl.. ble frifunnet for å ha vært patriotiske kollaboratører under okkup. Noe derom forklares i advokatenes egne utrensningsregler: i disse innrømmes som frifinneisesvilkår: NS-innmeldelse under okkup. om det på forhånd forela en avtale derom med en motstandsgruppe - i slikt tilfelle var det ansett som underforstått av vedk.s medlemskap hadde patriotisk hensikt. Men der fastsattes intet om en lign. avtale med gammelt medlem som unnlot utmelding under okkup. av patriotiske grunner! Hvorfor? Mine undersøkelser derom viser at det forela en hemmelig exilregjeringspåbud om at ingen slik "fraternisering" måtte finne sted idet ikke den misforståelse måtte oppstå at hjemmefronten samarbeidet med "nazister".

Som et ps. må her tilføyes at slike avtaler av sikkerhetsgrunner kun måtte skje mundtlig og dette medførte f.eks. i Lindh-saken at intet slikt bevis kunne dokumenteres idet resp. gardeoffiser ba om å bli fritatt for sin vidneplikt idet han av ovvennevnte grunn ville risikere å sværte sitt militærtillit om han stod frem i retten å bekreftet at han inngikk en slik avtale med L. hösten 1940. Det eneste som derom fremkom i retten var at en av personen synes å ha gjenkjent denne offiser da han besøkte Lindh på hans kontor da, men vedk. unnlot da å nevne dennes navn fordi L. hadde anmodet derom.

Jeg ber alle som vil vite mere om Hoels triste skjebne å lese hans 111 siders bok "Et oppgjör med landsmenn". Titlen tyder på det er Hoels motoppgjör og den har gitt meg ideen til titeln på min bok,

2: Gårdbruker Mytting gir på 72 sider en gripende beretning av en patriots konfrontasjon med det som i mange landsvikdömtes jargong kalles Moskva-juss "forpinte, tauze, bitre kom tilbake fra rettsalen med de samme ord: Dette har intet med rett å gjøre. Jeg trod-

de at tiltalte i rettssalen fikk anl. til å begrunne sine standpunkt men jeg tok feil. Da sorenskriver adm. E. spurte om skyld forsøkte jeg å svare men ble avbrutt flere ganger med "De får forsvarstale siden." Og den off. oppnevnte forsvarer i forståelse med adm. bemerket at "dette ser ut til å bli en langvarig affære" fikk jeg en lammende følelse av å stå alene. I M.s svar, gjengitt på side 63, anføres at han ingen gyldig rettshjemmel fant for tiltale og dom, derfor gjenstår kun en menneskelig vurdering ang. hans standpunkt og holdning. Det feiles ubevisst! Det heter i dommen av 11.6.47 at M. nekket straffeskylde. Det var oppgjörstonen. Dommen lød på 5 år minus 762 dagars utholdt varetekts - som forhåndsstroff - dvs. over 2 år! M. var kretsfører 1936-43. Han ble ansett uskikket for østfrontinnsats. M. syntes at NS var for ettergivende overfor tyskt maktsprog. M. siterer på s. 70 prof. Skeies syn på krigen: "I folkerettslig forstand var krigen avsluttet med kapitulasjonen 10.6.40". Om tiltalen efter stri. s §86 sier Skeie: §86 gjeller fienden i krig ikke som okkupant."

3: I Benneches bok hevdes i forordet at de som ansvaret for vår milit. hjelpefølighet i 1940 rømte til utlandet og hisset derfra til hat mot dem som hadde villet styrke forsvaret og som derfor var blitt rømlingenes onde samvittighet. De kom hjem i følge med allierte besettelsetropper for å holde DOMMEDAG over politiske motstandere! som måtte tjene dem som syndebukker!

B. fortsetter slik: som en av titusener som ble berøvet det forsvaret som alm. lovgivning hjemler borgerne mm. finner jed det nødv. å protestere offentlig for folket, mine barn og egen skyld. Jeg er uskyldig. Det er på tide at landsmenn får vite sannheten om misforholdet omkring det s.k. landsvikoppgjør. Kampen mot urett og løgn må fortsette, dette skrift er ått ledd i kampen...

På side 40 skriver B. at han som dommer u.o. hadde flere saker som gjaldt NS-skolebarn som trakassertes både av lærere og elever. i saker hvor fengsling av gymnaster forlangtes innskrenket han sakene til en formaning, det samme fikk en lektor. B. nevnte disse eks. som bevis på at han som dommer handlet helt uavhengig. Som alt nevnt avslo B. å la seg oppnevne til HR-dommer: på side 41 skriver B. derom at han innkaltes til Justisdept. 20.12.40, det viste seg at justismin. R. ville ha ham inn i HR. B. avslo og sa da at han mente at det var viktig at det gamle HR ikke ble forandret! Somfølge R.s press så svarte B. at om vansker var oppstatt så anbefalte R. å innkalte til et landsmøte for dommere. R. svarte at han ville overveie B.s henstilling...

Kort før frigjøringen mottok B. følg. anonyme brev poststemplet 12.4.45 = "Sorenskriver B. Oppgjørets time for Dem nærmer seg. De gruer men vår klar over at De da får med en rettsstat å gjøre, som ikke straffer uten lov og dom. De får den straff de fortjener. Alt er ikke tapt for dem om De ikke får mere på samvittigheten enn De alt har. Som NS-mann må De ikke stilltiende se på nye overgrep. Vi vet at det innen NS også finnes måteholdne folk - dette vil domstolene ta hensyn til. Oppfør Dem slik at domstolen anser Dem på mildeste måte. Støtt ikke fienden. Angi ingen, delta ikke i utpeking av gisler. Husk at Hjemmefrontens øyne følger dem og at alt de gjør blir klarlagt. Oppgjøret med Dem er nu meget nært..". B.s kommentar i anl. av exilregimets avtale i Moskva 16.5.44 med de 3 store "allierte" er av stor interesse her: Avtalen gikk ut på at etter seiren skulle alle i de tidl. tysk-okkuperte land uskadeliggjøres som måtte formodes å være politiske motstandere av exilregjeringsene. B. gjengir i sin bok den engelske orig.tekst sålydende: "Fjernelse fra tjeneste og ev. arrestering av personer som forsettlig samarbeidet med fienden eller som frivillig forholdt seg på en måte som var fiendtlig for den allierte sak. Opplösning av alle nazi-inspirerte org. og alle diskriminerende lover pga. politisk syn osv. påtvunget nordmenn av tyskerne. Arrestering og internering av partiledere av nedenfor spesifiserte org. og andre

personer hvis anholdelse ansees nødv. i den allierte saks interesse! Arrestering av alle kjente fiendeagenter og ytterliggående samarbeidsfolk som innehadde off. stillinger, samt oppdagelse og nøytralisering av andre uönskede!"

B. fastslår at i Norge gikk man meget lenger enn disse generelle rettningslinjer forutsatte: men den allierte sak hadde etter segren ingen interesse av at ca. 100.000 nordmenn ble siktet og gransket som unasjonale. Dog var de som utformet exilprov. så fylt av hat og hevnlyst at de gikk lenger enn avtalen forutsatte. Det skulle bli dommedag straks og få turde å advare mot slik hastverksaksjon for følgen var at de ble desavouert, tiet ihjel og mistenkliggjort. Henvisning til Grunnloven ble feiet vekk, folket skulle ikke ha tid til besinnelse. Da alt dette stred mot loven innså oppgjörsmakere at det var yderst viktig at stortinget ikke på forhånd fikk ta standpunkt til exil-anordningene. Spekulasjon i dette var klar: dømmingen måtte straks igangsettes så stortinget derpå konfrontertes med et delvis faitv accompli. Og da det endelig kom opp der 21.2.47 og det taltes om revisjon så presterte en Ap.mann så si at det ville være urett mot de vi alt har skutt!!! Derved kom ingen moderasjon og det kunne skytes videre! Men Stortingsrepr. hadde da hatt anl. til å lese UK-kommisjonen rapport, dens innstilling forelå i des. 1946. Den foranlediget kun en moderat kritikk. Avtalen av 16.5.44 var en triumf for bolsjevikene og siden har folkefronten marsjert fremover. B. slutter 1. kapitel med å understreke at NS-oppgjøret var politisk!

Retten ignorerte aktors påstand om 5 års straff og satte den til 2 år mens erstatning kr. 255.500, det var 17.9.46, dog reduserte HR 15.3.47 erstatning med ca. 100.000 kr. Desuten ble B. fradømt sin jur.funksjoner.

4: Så behandler jeg den patriotiske offisers møte med NS-oppgjøret: Five. Dette lyder helt utrolig men han dømtes faktisk i lagmannritten i 1948 til hele 12 års straff men pga. sin store krigsinnsats var F. en av de få som fikk sin anke til HR godkjent. I anken klaget han over at den orig. kapitulasjonsavtale av 19.6.40 ikke var blitt fremlagt i underretten. Men HR reduserte kun straffen med 2 år til 10 år, i det samme år 1948.

F. forsøkte forgjeves i retten å overbevise den om at den anvendte en feil oversettelse av kap. avtalen: i denne operertes det med uttrykket "samlede" istedenfor samtlige norske stridskrefter dvs. alle slike og F. henviste i den forb. også til at det i kap. avtalens §9 heter at i tvilstilfeller så skal den tyske tekst legges til grunn ved fortolkning.

Dette bidrog til at F. assistert av sine adv. Helliksen forsøkte å få saken gjenopptatt men først i 1962 forkastet HRs kjäremålsutvalg denne søknad!

Lesningen av adv. H.s TENK SELV må være både forstemmende og tankevekkende for våre jurister: I forordet konstaterer H. at NS-oppgjøret har skapt et økende minoritetsproblem. I motsetning til andre tysk-okkuperte land så anså HR exilregjeringen som kompetent lovgiver. H. analyserer så HR-dissensen i prøvesaken mot Haaland og fastslår at av de 7 HR-dommere (mot 4) som dömte ham så var 3 falt fore aldersgrensen og var dermed ulovlig som dommere mens en var inhabil. Denne H-prøvesaken - som dermed ville ha gitt 4 mot 3 for frifinnelse av det passive medlemskap var således intet jur. forbilde. H. omtaler så at kollektiv straff og erstatning tidl. var helt ukjent også i Norge. Og han fremhever at dette spørsmålet ble behandlet av de strenge seierherrer i Nürnberg hvor det ble avvist av dem amerik.rettspres. Shake slik: "Det ville være ensbetydende med å fastsette KOLLEKTIV skyld som ville ha en masseavstrafedelse som følge, som man ikke har presedens for i int.rett og som ingen berettigelse har mellom siviliserte mennesker." Så medl. av NSDAP ble frifunnet!!!"

Prof. A synes nu å ha glemt at han i Norsk Sakførerblad nr. 2 for 1945 kalte det kollektive erstatningsansvar for alle NS-medl. for "en särnorsk oppfinnelse". H. nevner også at de hjemmevår nordmenn mellom 1940/45 måtte overta arbeider og plikter for de ca. 100.000 som forlot Norge - derav var ca. 60.000 s.k. politiske flyktninger i Sverige. H. slutter forordet med å beklage at HR nektet gjenopptagelse av Five-saken.

5: Så komme vi til Blehr-saken, hvis domspremisser fikk de svenske rettslærde til å fremsette følg. meget berettigede kritikk: i deres utredning om NS-oppgjøret som kom i 1955 står det nemlig på sider 129-30 dette = "Exilprov. kollektive erstatningsregler er av særegen karakter. Der tales om at alle NS-medl. kollektivt skulle erstatte den øk. skade som NS-regimet forvoldte men der presiseres ikke hvilken skade og heller ikke om dermed øk. fordeler oppstod. I hvert fall krever almenne arstatningsrettslige regler prinsipiell avregning mellom slike aktiva og passiva. NB: Under NS-oppgjøret avvistes dog slike erstatningskrav med NS-medl.s kollektive ansvar ikke kunne kompenseres med "øk. fordeler som måtte være oppnådd som resultat av i og for seg prisverdige men dog pliktmessige anstrengelser". (dette sitat er fra domsprem. i Blehrsaken) Uttaleslen innebærer at et av exilprov. som ugyldig og straffbart erklært forvaltningsoppdrag allikevel skulle skape en legal for "landsvikeren" til å fremme norske interesser. Man frågar sig då: men vari ligger då landsviket??? I andre demokratier omtales dette eks. som bevis på at NS-oppgjøret intet hadde med rett i demokratisk forstand å gjøre.

Det forbauser vel ingen som orienteres om denne dommer-mentalitet at Blehr idømtes 20 års tvangsarbeide, hvilket i hans tilfelle tilsvarte livsvarig straff idet han da var ca. 66 år gammel! Dette måtte dommerne forstå...

6: Q.s sekr. H.F. Knudsen: Det forbauser vel ingen å høre at Löberg, som var Stortingets ledende isfont-tallsmann, i sin memoarbok betegnet K. som en narr. De var begge fra Telemark og stod på hver sin side under Menstadaffären i 1931 der K. da var orig.leder for resp.reserve-politistyrke. K. forteller i sin bok at hans far satt i Stortingets militärekomite sammen med en Ap. mann som da bar et stort "brukkent-gevær" merke og som siden ble Ap.s forsvarsmin. - På side 218 i sin bok gjengir han følg. fra P.Lykke-Seests bok om Q-prosessen i 1945: "Det forutsettes at den som leder rettssaker, som skal representere rettsbegrepet, må være nøytral og upartisk, han må ikke på forhånd ha dannet seg en fast overbevisning om skyldspørsmålet. Er det i dette tilfelle mulig? Det kan jeg besvare med et NEI. K.s kommentar til dette er: "Neivel men så får man gå utenlands for å finne dommere som tilfredstiller objektivitetskravet.- Her vil jeg som jurist erindre om hvad strafferettskommisjonen av 1902 uttalte i sin motivering: "det forståes lett at i politisk opphissede tider vilde en domstol hvis medl. tilhører det motsatte parti lett finne de tiltaltes forhold ubetinget fordømmelsesverdige også om det har hatt aktverdige grunne."

Jeg har ikke lest domsprem. i K.s sak men såvidt jeg har bragt i erfaring så fikk han en 6-7 års straff? I sin bok fremhever han at han i de 8 år mellom 1933-41 ikke hadde vært uenig med Q. men at han da ble det fordi han i februar 1941 bestemt foreslo overfor Q. at partiet måtte oppløses straks - noe "føreren" motsatte seg. Det synes jeg bør godskrives hans eftermåle...

7: Dir. Henrik J.s sak burde egentlig ikke vært tatt med i dette kapitel idet han avgikk ved döden på et privat sykehus hvortil han var blitt overført fra varetektsfangenskapet. Men forsåvidt som ED prosederte mot hans dödsbo og krevet nesten 20 mill. kr. i erstatning fordi han også ble ansett som en "profitör" så har den etter min mening en viss berettigelse her. H.J. hadde ikke,

Slik det ofte hendte, satt igang sin produksjon under okkup. men hadde siden lenge för denne värt fabrikant i trevarebransjen. Hvor frivillige eller tvungne hans leveranser til okkupanten var skal jeg her ikke innlate meg på å omtale men ED fant det lite formidende at han hadde ansatt så mange arbeidere og krevet alltså ca. 20 mill. kr. i erstatning. Prosessen som altså avgjordes etter J.s död endte med at dödsboet måtte ut med ca. 2 mill. kr. - Som en passende avslutning på dette avsnitt siteres fölg. ord fra boken av/om enken, den berömte kunstnerinne: da hennes man arresterades i 1945 = "Det var som et isbelte omgå meg. Jeg mistet tilliden til mine landsmenn. Jeg så ham aldri gjen. En ny kvinne ble födt dendagen, min mykhet forsvant, jeg blev hård. Jeg hadde ingen nerver lenger, jeg tapte godtroenhet overfor livet. Jeg kunne ikke gråte lenger..."

8: Fhv. arkivar Arne J. forsøkte altså i retten å forklare hvorfor han først hadde brutt med NS og så hadde funnet det best att å gå inn i partiet igjen. Han burde nok ha hatt en psykolog assistanse til å forklare dommerne hvordan han reagerte overfor de kollektive fordommer som rammet alle gamle NS-medl. som man i 1940 visste om pga. deres tidl. aktivitet - men A.J. var en fattig mann med stor familie som ikke hadde råd til å bekoste et dyrt forsvar. Hans noe stridbare natur ble nærmest misforstått av juryen som ikke festet seg nevneverdig ved det han forklarte om årsakene til sin konfliktsituasjon på sin arbeidsplass. Og den forsvarer han engasjerte var så opptatt av andre viktigere saker at han kun hadde hatt anl. til å tale med J. der han befant seg i varetekts, etpar ganger. Han prosederte på at sosiale hensyn tilsa at han ble behandlet på forståelsesfull måte. J. selv var da såpass deprimert at hans eget forsvar nærmest innskrenket seg til korte svar på tendensiöse spørsmål - disse iriterte ham og da han vanskelig kun beherske seg så gjorde han nærmest et ukontrollert inntrykk på de som skulle dömma ham. Nogen forsvarsvidner påropte han seg ikke. Resultatet var egentlig givet, aktor mente at hans utmelding nærmest måtte betraktes som naiv taktikk og krevet 4 års straff men han dömdes til det halve. Erstatning sattes "kun" til kr. 15.000, - hvorav han fikk noe eftergitt.

9: Frk. Julie H. hadde i retten de störste vansker med å påvise at det forholdt seg slik at hun hadde levert sin utmelding til laglederen allerede kort efter at NS ble "statsbärende" 25.9.40 og at hun så forgjeves efter mange purringer hadde ventet på å få denne bekräftet. Aktor var steil og fastholdt at hennes navn figurerte i resp. lags kartotek over "krigsmedl." og at hun ikke måtte forsøke å lure juryen med slik lavete historier. Dette var den samme skepsis hun hadde mödt hos efterforskerne som hadde kommet med hånlige bm. til hennes forklaringer, slike som at det er mange som forsöker slike knep. Så hadde hun insistert på att resp. lagleder, som da satt i varetekts avhörtes derom men denne overfor ls. politiet forklart at han ikke nöyaktig kunne erindre hennes tilfälle, det hadde värt så omnge medl. i laget - og på basis av en så svevende uttalelse hadde tiltalepunktet om att hun hadde opprettholdt sitt gamle medlemskap "under krigen" blitt opprettholdt. Hennes forsvarsadvokat lot også til å stille seg noe överbärende till hennes forklaring om utmeldelsen. Han mente att hun måtte da i så fall ha en kopi av denne - men det hadde hun ikke men derimot fant hun tilslutt en gjenpart av et purringsbrev till laglederen som virket ganske autentisk, men aktor innvendte att det var datert i 1944 och insisterte på att hun ihvertfall måtte anses som fortsatt medlem till da. - derom - om hvorlänge hun burde anses för att ha värt medlem efter 8.4.40 ble det mycket diskusjon i retten som ikke var altfor villig till att godta att denne tvil burde komma tilltalte tillgode. Aktor fastholdt att hun ihvertfall hade överträtt den 1. ls. anordning av 22.1.42 och syntes att hon min. måtte ha 2 års fengsel + som påslått 40.000 kr. i erstatning mm. Det endte med att juryen under düssens 2-1 kom till att det fikk rek-

kr med 1 årsfengsel og kr. 25.000 - i erstatning. Frk. Julie J. var meget opprørt over denne etter hennes mening grusomme dom og ville anke til höyere rett men forsvarereren klarte å berolige henne å få henne til å godta dommen - så hun kunne bli ferdig med saken - som han sa. Det var mange slik tilfeller...

10: Ang. Einar Linds nevner straks at årsaken til at jeg kjenner den godt er at jeg i 1975 leste trykkt manuskript kalt "Legedommer parolekrudd" forfattet av enkefru Inga v. Sayda hvor i hun forklarte hvorfor hun som legdommer i hans sak hadde forårsaket domsmissen. Innledningsvis skriver hun at grunnen til at hun valgte titeln var at hun som tidl. advokatfrue hadde lest en isfrontparole som sommaren 1945 sendtes til advokater om at "det var en nasjonal plikt å dömma alle som hadde vært NS-medl. etter 8.4.40 strengt!" Og dermed ville hun understreke at hun ved sitt frifinnende votum i L-saken bröt denne kollektive parole som hun fant stridende mot human mensuskerett. Der hadde hun antydet at hun tenkte å utgi sitt anonyme manus som bok anno 1980 men senere meddelte hun meg at hun måtte oppgi ideen fordi hun fortsatt var under sterk press fordi hun hadde vovet å kritisere NS-oppgjøret så sterkt, og at jeg kunne få bruke hennes kildemateriale til hennes planlagte bok. Dog tok hun derom det forbehold at alt hun der avslørte om hvordan den langvarige konfidensielle rådslagning som juryens medl. hadde hatt måtte sløyfes fordi hun mente at hennes taushetsplikt også bör inkludere anonym gjengivelse derom idet det hat og den klassekamp som da förekom tildels var forårsaket av den fortsatte krigspropaganda. Her gis et kort utdrag av L-sakens omstridte domspremisser: 1 års straff tilsv. tidl. utholdt varetekts, erstatning: 200.000 kr. Der gjengis kun 10 eks. på hans omfattende hjelpevirks. som retten ikke anså forbunnet med särлиг risiko idet L. var beskyttet av sitt medlemskap! Derfor fant ikke retten å kunne tillegge den samme vekt som L. Der het det at disse og andre hjelpeforhold anså retten det overflödig nærmere å gå inn på men der gis ingen begrunnelse. Dog erkjentes at en viss der omtalt innsats gavnet motstandsbevegelsen, og at hans jödehjeld viste at han tok sterk avstand fra jödeforfölgsene. Det forelå et visst säreie fra ekteskapets opprettelse i jan. 1940 men en liten overföring til hustruen etter 8.4.40 ble der fremstilt som forsök på å unndra staten erstatning. L. betegnes i domsprem. som IDEALIST! Retten mente at det ville være "urimelig" om hustruen fikk beholde hele sitt säreie tross hun under krigen opprettholdt ekteskap med NS-medlem. Men der står ikke hvorfor? Byretten mente at L. var nervös? KO - 1942.

Fölg. forsvar baseres tildels på enkefru I.v. Saydas skrift: Av domsprem. framgår bl.a. at NS-medl. bedömmes kollektivt! I domsprem. gjengis noe av korresp. mellom L. og NS ang. reg. av gamle Medlemskap fra 1.1.37, i 1942: der bekreftes at L i des. 42 skrev til NS at han som protest mot NS moralske medansvar i jödeforfölgsene ba seg ströket som KO-medlem 095 og kun ville stå som passivt NS-medlem. I domsprem. bekreftes at det i forbindelse med registreringen av gamle medlemskap dvs. fra før 1.1.37, dermed ville Q. anerkjenne de som ble i NS efter Hjort-striden i 1937. Rettens bm. om L.s nervösitet röber at den förstod hvorfor L. behövde å beskytte sig som passivt medlem. Kun 10 jödiske vidneprov rettsdok. idet flera jöder omnu ikke var returnert fra Sverige eller ble der og efterforskerne var så opptatte at de kun kunne avhøre vidner i Oslo-området. Det som förövrig kompliserte rekurstuktionen av hans okkups-forhold var att aktoratet försökte å begrensa detta till det som ifölge exilanordningen av 15.12.44 ble framstillet som negativt. Som eks. på att hans försvar också under saksförberedelsen försökte forhindret gjengis fra en dagsavis i juni 1945 föl. forhörsrettsreferat: "Lindh påstår att han var Kengens man og hevdet at han hjalp mange. L. försökte å gi en lang forklaring derom men dommeren avbröt ham! "L. fremhevet i retten at han som royalist fant Q.s grundlovstridige utnevnelse till "min.

pres. avslörende. Derom skrev "Fritt Folk" 1.2.42 at "NS förer er blitt Norges förer." "Da L. straks den 1. rettsdag viste 1. aktor sine firma-ark med Davidstjernen med "E.L." i midten - i rödt - utbröt denne farbauseet: Men fanns det da jödevenner i NS!?" "Er De jöde?" ble han spurt og han måtte påvise at hans forfedre ikke kolliderte med AA-ffj i 1933 med 1.1.1800 som tidsgränsen. L. hadde utarbeidet en rapport over sin jödehjelp: der står at i forb. med Tysklands angrep på Sovjet 22.6.41 sattes utl. jöder i s.k. Schutzhäft men ble så løslatt og det ga alle i Norge bo-satte jöder en falsk trygghetsfölelse om at ingen ny arrestering skulle finne sted? Under et av de alt nevnte forhör påtaltes at L. skrev til jödekunder at han kjente dem som gode nordmenn. Via sin forsvarer henstilte L. i utallige brev til rette vedk. om at hans sak av sosiale grunner måtte bli behandlet for LUKKEDE DÖRE men det ble avslätt: så derfor fritok han ca. 400 hjulpede for vidneplikt pga. boikottparolen så disse unngikk sosial kompromittering som parolebrytere! Derned rettsbeviste kun 40 vidner hans hjelpeinnsats. Ja dette som under okkup. verdsattes som lands-viktig vareimport for 10-15 mill.kr. (=100 mill. 1980) det måtte L. som NS-medlem så forsvare overfor urette angrep om at Italia var en aksemakt - men det bestod aldri krigstilstand mellom Norge og Italia! La oss ta et lite eks. på hvordan L.s hjelp rettsbehandledes: L: her er en liste over 40 advarsler, klassifisert i 3 grupper 1. jöder 2. motstandkontakter og 3. andre i faresonen. Vel det ble til at han fikk lov til raskt å ramse opp de 10 viktigste, med resp. vidneprov. På samme måte gikk det med ca. 15 motarbeide-aksjoner. Og ang. Sipo-hirds mob. plan med motforholdsregler ved ev. alliert invasjon, ajourfört for 1945, så påtaltes det senne tidspunkt for overlevering til XU og illegalt politi, hvilket skjedde i mars-april. Denne tendens til nedvurdering av hjelpeinnsats ga aktor fölg. typiske eks. på: etter at L. hadde oppsummert div. ydet hjelp innvendte aktor: det meste av dette skjedde vel efter Stalingrad? L. som visste om denne taktikk fra andre NS-saker hadde unntatt å omtale utdelingen av illegale aviser på sitt kontor i 1941-43 og dette anförte han da som motargument! Men aktor nedla påstand om 3 år idet L. jo hadde vært både hird og KO "under krigen." Og han krevde desuten kr. 400.000, - i "erstatning"??

NB: jeg fant fölg. L-notat i fru v.S.s L-saksmappe som viser hvorfor L. ville anke saken (noe han efter råd fra sin forsvarer unnlatt) = "Ang. mitt motiv for opprettholdt medlemskap under okkup. heter det i domsprem: 'som bevis på at det kun var troskap overfor KO-läftet som fikk L. til å fortsette i NS har han fremfört en rekke handlinger utfört til gavn for motstandsbevegelsen.' Denne feilaktige påstand röber at juryen misförstod dette forhold, hvilket tildels skyldes at den var uvidene om KO-läftets innhold: i dets §7 står at "om forholdene skulle umuliggjøre mitt fortsatte KO-medlemskap så lover jeg å trekke meg tilbake på en loyal måte og ikke foreta meg noe som kan skade NS kamp!" Jeg forklarte ikke i retten at jeg i 1934 i god tro avla löftet som NS-ledelsen pga. dets ordlyd anså som fortsatt forpliktende etter brudd med NS -også under okkup. Men om juryen hadde visst dette så måtte den ha forstått at jeg kun av taktiske grunner borble NS-medlem under okkup. idet jeg rettsbeviste at jeg da hadde motarbeidet partiet!" Som jurist vil jeg si: om L. hadde fått sin anke prøvet i höyere rett - noe som ifölge prof. Skeie var omrent umulig - hvordan ville den ha vurdert hans löftebrudd? Ville også dan ha ansett NS-medlems redning av jöders liv som verdilöst? Og hvordan ville den vurdert exilanordningens §5 om at tvang og ansjonal innsats kan være frifinnende i L.s tilfelle? Ville den forstått at tidl. Kjen-te NS-medl. fra 9.4.40 pga. kollektive fordommer mm. kom i en tvangssituasjon og derfor som fortsatte NS-medl. best kunne hjelpe landsmenn?

I L.s ref. mappe, som han brukte som introduksjon overfor saksbearbeidere i fangesaker lå fölg. dokumenter=

1. 2 besitz-Urkunder der ordnungs-polizei Norwegen, datert 5.7.41 signert Generalmajur Meyszner! nr 1. i 400 m.10p og 2 i 4x400 m stafettløp.
2. Div. av han avisartikler om sport,
3. Div. sportsfotos fra int. stevner 1941/42.
4. Korresp. med tysk idrettsledelse.
5. Referat fra plaseringer i stevner.
6. KO-bok 095

Oversikt over Lindh's omfattende jødehjelp mellom 1.9.39 til høsten 1942 samt brev till "KO-eliten" fra 25.9.40 følger etter dette kapite.

I dette kapitel har jeg tildels ved 14 tilfeller forsøkt å besvare spørsmålet: HVORFOR landsvikdömtes også patriotiske förkrigs-innmeldte NS-medlem.? Det er nu gått 16 år siden Stortinget for siste gang i 1964 "behandlet" NS-oppgjöret og da vurderte Justis-dept.s ca. 600 sider Innberetning, hvori de 2% förkrigsinnmeldtes USKYLD erkjennes: der heter det nemlig på side 46 at både uteogg hjemme var man enig om at disse ikke kunne overføres straffeskyld! Det tales dengang om amnestilover men hittil har pressen fortsatt kollektiv-propaganda om at NS-oppgjöret stort sett var iorden. At den opprettholdes over 30 år etter rettsakenes avslutning og påstand om at de politisk dömte etter tillidstapet utløp skulle gjenopptas i samfunnet må stå i forb. med at den i 1973-74 foreslatte kollektive diskrim.lov av disse, som skal begrense deres statsborg.rett. først vil bli Stortings-behandlet i 1980 dvs. 40 år etter at Norge ble trukket inn i krigen. Alle som har studert juss vet at en slik d-lov strider mot grl. §§§97 og 112 som foreskriver at ingen lov kangis tilbakevirkende kraft, at dom uten lov og straff uten dom forbys, og at Grunnlovsforandring må respektere dens prinsipper og ånd. En slik lov vil prinsipiell sett gi disse landsmenn en 2. kl.s sosial status hvormed uretten mot den särgruppe jeg her beskriver økes. Dette strider jo også mot Europarådets sosialkonv. for menneskerett. Som årsak til at Norge ventet til 1964 med å anerkjenne dets jurisdiksjon anførtes at resp. klagerett i forb. med NS-oppgjöret først måtte forældes - men med hensyn til åloven synes man ikke å være bunnet av noen slik frist siden man nu befatter seg med en lov om livsvarig tilleggsstraf...

Konklusjon

Da jeg i siste kapitel skrev om landsvikdömtes rehab.-problem så tok jeg det for givet at leserne ville kunne forestille seg hvordan den sosiale konfliktsituasjon i hvilke de lever har artet seg siden 1945? Men det er nok feil å tro at vi "gode nordmenn" egner disse sosialt utstøtte nevneverdig oppmerksomhet. Men hvorfor unnlot jeg da å si litt mere om disse 14 her beskrevne skjebner - f. eks. om deres gode egenskaper osv. - i et forsök på å få mine landsmenn til å visc dem litt større forståelse? (jeg vet at dette uttrykk er overdrevent idet vi nesten ikke viser dem noen oppmerksomhet - tvertom har vi nu etter beste evne forsøkt å undertrykke dem som om de skulle være en paria-kaste som inntil döden har å forblif fjernt fra vårt demokrati som egentlig er basert på hele folkets styre)

Svaret er dette: Disse landsmenn, som alle var myndige dvs. 21 år da de i 1933-36 av patriotiske grunner ble NS-medl. er altså idag, om de ennlever 65-68 år gamle, det vi kaller i pensjonsalderen. Följelig kan hensikten med mitt skrift ikke være å henstille til mine landsmenn om endelig å slutte den urette diskriminering som de nu siden 1940 har utsatt dem for. Men foruten dette faktum at vi i 35 år har tvunget dem til å leve i et sosialt ghetto tilkommer at jeg vet at mine landsmenn pga. den permanente kollektivhets aldri vil komme til å se de mennesker jeg har omtalt. Derfor har jag kun rent saklig berrettet om de foreliggende fakta og mange vil nok nu bedre hvorfor jeg kaller mitt skrift et motoppgjör enn da de kun hadde lest introduksjonen. Dog kan jeg ikke som alt antydet ta det for givet at det er bekjent hvordan deres sosiale konfliktsituasjon fortører seg: dette jeg nu beretter burde være soleklart for alle som hører det, nemlig at jo mere vi øker kollektiv-hetsen mot dem jo større blir deres behov for å forsvare seg mot dem! Det må her straks definieres hvadslags behov det her er tale om = Som individualister og anti-kommunister reagerte de mot forsvarsmin. Q.s avslöring av den kommunistiske 5. kolonne i Norge i 1932 - som dengang ble stöttet av 2/3 av Stortinget.

I 1940 nemlig 14.4.40 ble disse patrioter arrestert etter sosialistregimets ordre og dermed forhindret i å sloss mot fienden. Vover noen å tale om at den dermed svekket Norges stridsevne? Hvorfor var det under okkup. ca. 15.000 som meldte seg frivillig til den finske og øvrige østfront? En ledende kommunist har siden påstått at det skulle ha vært 4-600 offiserer som oppfordret ungdommen til slik innsats men disse har som regel hevdet at om deres navn stod på slike lister så skyldtes det overgrep fra NS-hold? Men hvilken mulighet hadde da NS-medl. i 1945 å forsvare seg mot slike anklager? Da var det jo bestemt at de retten ikke skulle kunne edfestet fordi deres ord ikke stod til troende! Jeg kan nevne mange eks. på disse utrolige kollektive fordommer som NS-folk fra mai 1945 utsattes for, under samtaler med noen av de jeg her skriver om har jeg nemlig hatt anledning til å lese hundrevis av like anonyme breve å la det som sørnskriver B. fikk - slike de mottok under okkup. og etterpå. Der tales det ofte om at alle ~~hirdmenn~~ skulle henges i lyktstolpene på Carl Johan.

Det min bok befatter seg med er følg. problem: hvordan skal disse her beskrevne patrioter mens de lever - de som ennlever - gjenvinne sin rett?

Stort sett er det isfrontens parole om hvordan gjenopptagelsen i samfunnet bör gjennemføres som har vært fulgt: dens rehab. vilkår er at alle NS-medl skal vise at de angrer sine synder så skal de etter en lengere karantenetid muligens få nåde - det skal være en

forsoning etter biskop B.s retningslinjer i hvilke det understrekkes at enhver sentimentalitet er malplasert. Så om førkriggsmeldte NS-medl. vover å antyde at de fra 9.4.40 befant seg i en psykologisk tvangssituasjon pga. gode nordmenns kollektive fordommer så må samme hårdhet fortsatt vises. Som interessert observatør må jeg her få si at jeg kan ikke helt forstå hvorfor disse gamle patrioter som vi har misforstått fester seg så ved våre fortsatte fordommer? Jeg forsøker å forklare mine landsmenn på den gale siden at det ikke kan stilles for store krav om objektivitet til dem som er på den rette side. Derved mener jeg bl.a. at de pga. kollektiviseringen ikke klarer å se at det fantes to slags NS-medl. under okkup. Disse jeg forsvarer tilhører gamle norske ødelbondeslekter som har forfedre som i 4-600 år har hatt sine ødelsgårder, eller de har forfedre som spilte en rolle på Eidsvold i 1814 o.l.

"Vi kan ikke ri evig på en hetsbølge mot landsvikerne som sonet dommene". Ja slik sluttet "Sjöfartens" leder 12.12.78. Avisen hadde alt 6. i samme måned överst p. 1. side referert HR-dom om "landsviker" som ble frakjent pensjon for fartstid opparbeidet för krigs og så nevnte 12. en lang omtale av den omstridte dom: i lederen heter det også at "dette er juss på et plan som ikke harmonierer med menigmenns enklere tankegang! Det faktiske forhold var at sjømannen dommen gjeller diskvalifisertes fra sine inntekter.. Logisk sett må dette betraktes som en straff i tilllegg til den hanliggengst har sonet. Det må også være grunn til å anta at straffen som utmåltes av domstolen i 1946 ikke var nedsatt på et så löst hypotetisk grunnlag som at det senere skulle komme en lov med strafferegler for samme forhold. Lover som förrer til slike urimeligheter bör forsvinna" sluttet avisens. Så det må antas at den kommer til å motsette seg den tilleggsstraff som den kollektive diskrim.lov som skal rammes alle landsvikdömte nu i 1980 legger an på?

Dette at de radikale foreslår denne ulov oppfattes jo at de politisk dömte som en fortsatt ren hevnakt - loven har for disse "landsvikdömte" ingen praktisk betydning idet de jo som sagt befinner seg i pensjonsaldern så dermed skal regimet formodentlig bevise hvor anti-nazistiske det er. Men for den särgruppe jeg forsvarer blir dette etter en urett fordi disse er selv gode anti-nazister som i årene før krigen som unge ofte sloss mot det lille NSAP-parti som da fantes i Oslo og som försökte å lajsabotager när NS årlig skulle ha sine riksmöter runt i Norge på historiske steder.

Her må jeg tenke på diskusjoner jeg har hatt med kolleger om dette at alle NS-medlemmer urett stemples som "nazister". Jeg må nevne at jeg hos radikale jurister har fått höre på denne teori om at nazister som sådanne bedriver landsvik mot vårt demokratiske syn - men om jeg spør dem om de klassifiserer kommunister på samme måte så er svaret som Regel: men de var ikke anti-demokrater under krigen! Og det som er påfallande er at disse som stadig angriper de udemokratiske NS-folk de synes selv å være så overbeviste om at de er så gode demokrater. Og de fritar seg selv som Regel for ethvert moralisk medansvar til at vårt demokrati 9.4.40, tross naturlige gode forsvarsmuligheter militärt sett, var så uforberedt? De fleste av disse, hvis triste skjebne jeg her har omtalt, de var jo alle forsvarsvenner i mellomkrigstiden, dengang en arbeiderleder presterte å uttale at offiserer burde gå rundt i stripte fangeklær som kriminelle så de kunne utsettes for folkets spott og hånd!

Folket har godtatt at Ap ikke er kommunistisk lenger men hvorfor opprettholder det påstanden om at alle NS-folk er "nazister" på livstid? Men forskjellen i denne sammenligningen er at mens Ap. tidligere var kommunistisk så var det "Nasjonal Samling" som var et borg. parti som ved valg var i listeforbund med andre borg.

partier i 1945-50. Og enhver som har lest min sak må vite at det går ikke an å påstå at disse her beskrevne gamle NS-medl. som forble i partiet etter 3.4.40 de godtok nazismen fordi de måtte vite at NS samarbeidet med okkupanten: i 2.kapitel er det representativt beskrevet hvorfor gamle NS-medl. forble i partiet etter 25.9.40 og det er intet i de der gitte begrunnelser som kan fortolket i nazistisk rettning, tvertimot viser disse at de var i besiddelse av et demokratiske sindslag!

Og med hensyn til denne kollektivfortolkningen av prøvesakens NS-forhold, som er basert på NS-innmelding 6.12.40 som avgjørende bevis på forsettlig aktiv fiendebistand i strf. §86s forstand så vet jo idag enhver objektiv jurist at denne prøvesaken fikk kollektiv forhåndsdømmende virking hvilket medførte at forkrigsinnmeldte NS-medl. dømtes på falske premisser. Dette erkjentes i Justisdept.s Innstilling hvori deres uskyld erkjennes. Det er nu 16 år siden Stortinget ble bekjent med dette - hvorfor er ikke disse urette dommer for lengst blitt strøket?? Da det taltes om amnestilover i Stortinget i 1964 så mente prof. E.Hambre at disse lå utenfor Stortings kompetensområde, han mente formodentlig at politisk amnesti er en statshandling. Her bør jo tilføyes at "amnesti" er en slags nåde mens det det disse omtalte bør få, er en æresopp-reisning av prinsipiell natur. Men det er i følge regjeringsadv. B. Hauge et ukjent begrep i norsk rett!!! (se Aftenp. 5.4.78) Men Norge er da tilsluttet FN's menneskerettserklæring av 10.12.48 hvor det f. eks. i art. 7 at alle er like for loven og har uten diskriminering kvar på samme rettsvern. Og i art. 9 heter det at ingen ska være utsatt for bl.a. landsforvisning: men denne kollektive diskrimineringsloven av 1980 som begrenser de politisk dømtes statsborg.rett fortøner seg slik.

I denne art. 7 heter det også at alle har krav på samme beskyttelse mot diskriminering og mot enhver oppfordring til sådan: Men det norsk presse siden mai 1945 fortsetter med bryter mot dette fordi den taler som regel kun om de fhv. NS-medl. i skjelsordform = quislingene, landsvikerne, nazisterne.

I art. 1 tales om at mennesker skal handle mot hverandre i brorskapets ånd, men biskop B. oppfordret i sin "folkedom mot NS" til å bryte med slike brødre. I art. 2 tales om at det ikke skal gjøres noen forskjell pga. politisk oppfatning osv. men gamle NS fordømmes pga. en feilaktig antatt utforandret holdning, nemlig den at de også fra 3.4.40 mente at Q.s parti var det mest nasjonale - men det gjorde de ikke etter 25.9.40 og det kan bevises og det har jeg forsøkt å gjøre i denne min bok. Men vil det hjelpe?

I art. 3 tales om rett til personlig frihet og sikkerhet men Appregidær har aldri forsøkt å stoppe den terror som de startet i exil - tvertimot fortsetter klassekampen på deres premisser så lenge de sitter med makten. Men vil det bli noe bedre når medl. av Kr. Fparti kommer i negjeringsposisjon?

Art. 5 sier at ingen skal utsettes for tortur og dermed menes også åndelig sådan og skal også være fritatt for nedverdigende behandling og straff. Det tok USA negre over 100 år å befri seg fra denslags, der ble det gradvis forbedring - i Norge forherliges de gode på deres bekostning, der blir det værre.

Art. 6 Ethvert menneske har i demokratier krav på å bli lovlig anerkjent som rettsobjekt. Hvordan skal disse kollektivt fordømte ha følelsen av å leve i et demokrati - min erfaring er at for dem eksisterer ingen sådan i Norge og derfor anbefaler jeg de yngre jeg taler med til tide å emigrere.

Art. 8 omtaler enhvers rett til hjelp av kompetente nasjonale domstoler, mot overgrep krenkende deres grunnleggende rettigheter gitt i Grundlov mm. Tør landsvikdømte anlegge injurieraser og har de noen rettstillid, kan de ha det. Ja hør hvor flott

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
art. 10 lyder: Enhver har krav på under full likestilling å få sin sak rettferdig og offentlig behandlet av uavhengige og upartiske domstoler når hans rett skal fastsettes og straffeanklager mot ham avgjøres!

Og art. 11 da: Enhver som anklages for straffbare forhold har rett til å bli ansett som uskyldige til det ved off. domstolsbehandling, hvor han har hatt alle grantier nødvendige for hans forsvar, til det ev. er bevist at han er skyldig etter loven.
NB: Det kan ikke bevises at førkrigsinnmeldte NS-medl. som kun var passive medl. under okkup. er skyldige i stri. §86s forstand men de har nu pga. kollektivisering blitt ansett og blitt behandlet som om de skulle være skyldige i 35 år. Dette er e.m.ng rekord i urettferdighet! plt. 1.

NB: 2 av art. 11: Ingen skal anses skyldig i straffbart forhold pga. handling eller unnlatelse som ikke i henhold til nasjonal lov eller folkerett var straffbare på den tid da den ble begått. Grl.s §97 som forbryr tilbakevirk. lovgivning ble 21.2.47 godtatt av Stortinget etter tidl. å ha blitt antatt av HR under sterk dissens. I USA kreves at dommerne skal være enige, enhver må forstå hvorfor, = fordi dissens betyr at forholdet er omstridt. Hør hvad prof. Skeie sier derom: de anklage som har samme syn som HR-mindretallet, de 4 HR-dommere befinner seg i velbegrunnet god tro m.h.t. forholdets lovligkeit. Dette har norsk folkeopinion til dato komplettert ignorert og norske rettslärde har med få unntakelser latt den forblí uvidende om dissensens betydning som er glimrende beskrevet i adv. W.s bok om grønt og rødt lys.

Art. 11-2 fortsetter slik: Og heller skal det kunne idømmes strenge straff enn det som var hjemlet på den tid da forholdet ble begått osv. HR avgjorde at det var gammel norsk erstatningshevd at folk kunne ruineres en masse. Enhver objektiv rettslärde vet at dette er løgn men ingen stoppet overgrep.

Art. 12 forbryr vilkårlig behandling og angrep på åre om omndømme, enhver har ett til lovens beskyttelse mot slike angrep. Hvorfor gikk ikke den frontkjemper som en stor Osloavis sjikanertr som nazist fordi hans navn stod øverst på en valgliste for et parti ifjor? Antagelig fordi han visste hvilken terror han pårørende da ville utsettes for - han har nok ikke glemt at norske avisar i mai 1945 skrev at de overlevende frontkjempers dager bör være talte. Var det noen humanist som da protesterte mot at det ville være "urett" å likvidere ca. 8-10.000 frontkjemper? Det er meg ubekjent. Jeg husker kun at endel prester forsøkt mente at prof. Skancke ikke burde vært skutt. De fleste ls. dømte som dengang forlot statskirken fordi den da solidariserte seg med biskop E. kollektiv-terror har min sympati.

Noen ls-dømte er ennu så naive at de ikke tør la gode nordmenn forstå at de lider under terroren - men de skader e.m. mening kun rettferdighetens sak fordi de bidrar til å gå et falsk bilde av deres triste virkelighet. Det er nemlig som regel slik at selv pårørende av ls-dømte i sin uvidenhets tror at de er svært edelmodige om de f. eks. inviterer et "sort får" i et juleselskap - Dette hykleri gjør meg helt kvalm og jeg kan kun gi slike redde det råd å huske at de i retten 1945/50 med rette erklærte seg uskyldige! Dette gjør jeg vel vidende om at den terror de i årtier har møtt har gjort mange av dem til nervøse vrak - fordi jeg mener at de selv må forstå hvor vesentlig det er at de ikke tilpasser seg uretten men bekjemper den fordi de kun slik kan gjenvinne noe av tidl. selvbewissitet...

Art. 17 er vesentlig: enhver har rett til å eie eiendom og ingen skal vilkårlig fratas denne. Dette overenstemmer med grl.s §104 som totalt neglisjertes under NS-oppgjøres da også NS-medl.s upolitiske hustruer ruinertes, noe som dengang ikke fikk disse som siden taler om at kvinner bør likestilles til å protestere mot

kvinne-diskrimineringen. En avis kom da med det forslag at de som ikke hadde skilt seg under krigen de burde gjøre det snarest og gjenoppta sitt pikenavn fordi om de overfor landsmenn viste at de hadde befridt seg fra sine ls.dømte menn så ville de letttere bli godtatt av gode nordmenn. Dette tilhører også vår histories tabområder.

Art. 18: Enhver har rett til tankefrihet og sannvittighetsfrihet mm. Denne rett omfatter også frihet til å gi uttrykk for sitt syn osv. I Grundlovens §100 heter det at borgerne har anl. til frimodige yttringer men vi som fulgt med siden 1945 vet at mange ls. dømte førstegang for sine skrifter tross disse holdt seg innen rammen av det denne grl.s § tillater. De skulle ikke på protestert mot å bli sjikanerte som "krigsforbrydere", noe en Oslo-avis for etpar måneder siden etter tillot seg å gjenta. De har stillestående å tilpasse seg enhver urett - om de mukker så får de med isfronten å gjøre.

Art. 19. Enhver har ertt til menings og ytringsfrihet, denne rett omfatter frihet til å ha meninger og til å meddele opplysninger på enhver måte uavhengig av grenser. Her gjentas det kommentar som står etter art. 18.

Art. 20: Enhver rett til fritt å delta i møter og org. = Nu har alt politiske partier latt ls.dømte forstå at de av dem som har klart å snike seg inn i tillidshverv der - som regel skjulende sin omstridte fortid - de vil straks selvagt diskvalifiseres fra de tillidshverv de måtte ha ervervet på altså "falske" premisser- dvs. skjulende at de har å forblie på livstid dømte "krigsforbrydere" for hvem ingen formildende omstendigheter eksisterer. I vår materialistiske tid - det bør her understrekkes - er det altså slik at idealister fordømmes mens materialistiske tyskerarbeide blir persona grata.

Art. 21 taler om enhver rett til å delta i sitt lands styre; direkte eller via valgte repr. = Det er altså slik liberalisme is-fronten nu skal settes en stopp for etterat påpasselige journalister i 1973-74 avslørte at 2 ls.dømte hadde sneket seg inn på tinget - noe så uverdig. Her behøves følg. PS resp. partis ledelse tillot seg i den anl. å påvise at det fantes mange andre ls. dømte som hadde vært Stortings-repr. uten at dette førte til samme reaksjon. Forklaringen må vel være at disse ingen forb. hadde med NS-NSUF? Videre: enhver rett til lik adgang til off. tjeneste - Har noen ls. dømt i Norge nådd et høyere embete spør adv. W i sin bok? Og det er vel d-lovens hensikt å forhindre at det ev. skulle skje herefter.

Art. 22 taler om enhver rett til sosial sikkerhet som art 25. Det finnes mange flere enn det her omtalte tilfelle hvor f. eks. pensjoner nektes ls.dømte og deres barn. Skal slike overgrep stoppes i 1980? Der tales om enhvers rett til fagorganisering, men dette respekteres ikke for ls.dømte.

Art. 27 taler om enhvers rett til fritt å delta i samfunnets kulturelle liv - men nettop innen kunstneriske yrker har terroren vært utpreget overfor ls.dømte NS-medl. som der ikke tåles. Der står også om enhvers rett til beskyttelse av moralske interesser - avs her å bli bedømt etter slike prinsipp. Og i art. 29 omtaler full utvikling av borgernes personlighet. Begrensning deri skal kun ha det formål å sikre nødv. anerkjennelse og respekt for de andres rett og frihet og moralske krav mm. Atter forbud mot kollektiv d-lov.

Art. 30: intet her skal tolkes slik at den gir stat. gruppe eller person rett til tiltak som ødelegger erklæringens rettigheter og friheter. nota bene.

Nu skal man jo ha trodd at disse som kalles rettens håndhevere i Norge skulle ha vært klar over den fare som i mai 1945 bestod

til å gå til overdrevne hevnesaksjoner mot disse som siden sept. 1939 hadde vært fremstilte i alliert krigspropaganda som menneskehetens bärme - et uttrykk dengang flittig benyttet i vår presse under omtale av NS-medl. Jeg har en omfattende presseklipl-samling som jeg viser mine barn om disse vi kalte "satans rotter" og værre uttrykk om vi klare å finne på slike. Men her vil idag noen si =

Men vi fikk da i mai 1945 igjen vår rettsstat og vi hadde da den erverdige sakførerforeningen? H.r.adv. W. er ikke noddig i sin bok hvor han på side 157 beskriver disse rettens håndhevere slik = "Selv de akademiske fagforeninger fulgte det store skriket. Om det også var Sakførerforeningen, som man skulle ha ventet bedre av, så var den dav. ledelse dyldig engstelig for å hjelpe andre enn seg selv. Den ekskluderte flittig og kritikklist alle de som landsvikpolitiet kastet sine øyne på, med suveren forakt for dens egne vedtekter der det så smukt heter i §8 at ingeg kan ekskluderes uten først å ha fått anledning til å uttale seg." dvs. forsvara seg.

Siden jeg ikke har inkludert h.r.adv. Wiesener som nr. 15 i dette skrift fordi hans forb. med NS kun varte fra 1933-37 så må jeg gi følg. opplysning om denne store patriot: av meg uforståelig grunn konfrontertes han med denne s.k. "rettferdighet" og derom het det i den lille pressenotis som derom publisertes at ingen nordmann hadde på hans område, nemlig forsvar av de som kom for tysk krigsrett utført en så stor landsgavnlig innsats for disse som W. men slik som oppgjörsordning var så kunne dette kun god-skribes ham som formildende omstendighet = såvidt jeg husker lød "straffen" på 4-6 månader. Jeg har lest hans bok om hvordan han forsvarte ca. 200 landsmenn for tysk krigsrett 1940-43 og synes at hans tilfelle bør inngå i historien som av samme omfang m.h.t. urett som prof. Hoels. Og da denne patriot i 1978 opptro som forsvarer for en 80 års gammel kvinne mot staten i en injuriesak så presterte Dagbladet å sjikanere ham som "den gamle nazist" til tross for at det da var 42 år siden at W. brøt med NS som da var et borg. parti. Hvorfor anla ikke W. injuriesak mot avisene? Det tror dette skyldes at han savner den for slik klage overfor is-frontpressen nødv. rettstillid - og min refleksjon her er også = denne = når en patriot som står så sterkt samfunnsmessig set avholder seg fra å få mortifikasjon hvordan er da de svakere øvrige ls. dømtes muligheter i slike situasjoner til å få sin rett. Vi har jo i Norge siden mai 1945 hatt en serie med slike injurieprosesser som har vist hvor sterkt staten står overfor slike borgere.

Dette er en forkortelse av bokens konklusjon idet jeg ikke her kan kommentere de 6 kapitler som her er utlatt hvilke bl.a. befatter seg med int. og nasjonale rettsforhold som er såpass kompliserte at de forutsetter at man har studert juss. Husk at de ca. 40.000 legdommere som deltok i disse ca. 20.000 rettssaker hadde ikke slike kvalifikasjoner og var derfor m.h.t. fortolkningen av resp. exile provisorier osv. avhengige av fagdommernes vurderinger som spilte en dominerende rolle under juryens hemmelige rådslagning bok lukkede døre: dette foregikk somregel slik at disse i sine rettsbelæringer påstod at man f.eks. ikke behøvde å bedømme NS-medlemskapets straffbarhet i hvert enkelt tilfelle fordi prøvesaken kunne ansees som jur. forbilder. Men som påvist i dette skrift så var denne K-dommen, som fikk en kollektiv forhåndsdommende virkning, idet forbilde for de førkrigs-innmeldte NS-medl. idet bevis på forsettlig fiendebistand i strl. §86s forstand i deres tilfelle IKKE forelå, det var nemlig okkupasjonsinnmelding 6.12.40 mens de ble NS-medl. av patriotiske grunne 1933-36 -

All Ns-medl.s ls. dom forutsatte at Norges krig fortsatte etter 10.6.40 idet det i domsprem. påståes at disse visste eller måtte

forstå at det var slik - tross deres påstand om det motsatte, nemlig at Norges krig sluttet med kap. avtalen mellom de 2 over-kommandoer av 10.6.40... Ifølge denne teori om den fortsaare krig så skulle jo disse tusenvis av vernepliktige menn som flyktet fra Norge under krigsog okkupasjon etter frigjøringen vært stillet til ansvar som desertører, om de ikke kunne bevise at deres liv i Norge da var i fare! Men hvordan er det forklarlig at selv disse siden deltok i propagandaen om den fortsatte krig? Svensker som fikk høre legenden om den fortsatte krig spurte da mange av disse hjemvendende nordmenn hvordan disse som altså dermed måtte betraktes som desertører, ville bli mottatt av de gode nordmenn?? Visse svarte ofte: jo vi klarer oss nok fordi vi skal delta i oppgjøret med NS-folkene.

Og utrolig nok så klarte de i likhet med tyskerarbeidere sogar å bli godtatt som legdommere i NS-saker. Disse, som var helt inhabile som dommere av landsmenns nasjonale holdning under okkup. var jo särlig interesserte i å få overført alt ansvar for Norges inndragning i krigen på NS-folk. Og derfor var disse särlig aktive i 5.kolonne-påstanden som ikke kan bevises, fordi Q.s statskupp 9.4.40 kom like overraskende for gamle NS-medl. som for andre nordmenn. Denne påstanden ble deres alibi og derfor var det så maktpåliggende for dem å få den til å bli en del av "folkets rettsbevissthet". Og hver gang NS-oppgjørets iscenesettere møtte kritikk så har de henvist til dette mystiske begrep, som i prof. Knoops skrift beskrives som værende av politisk natur. Husk at for alle disse venstreradikale så var jo fedrelandskjærlighet i mellemkrigstiden kun et komisk borg. begrep. Vi burde huske hvordan exilstatsmin. N. i sine 1. mai taler dengang bekjente seg til "Lenins geniale lære". Og da syntes mange at det lød farlig..

Men siden 1945 er det kun blitt NS-medl. som fremstilles som "demokratiets fiender". Man har siden 1945 tatt det for givet i likhet med HR at disse gamle NS-medl. straks i 1940 forstått at NS hadde forandret formål? Jeg har forklart at deres forsvar ble avvist - at slike ikke fikk lov til å være i god tro. Men de skulle heller ikke få bli gjjenstand for individuell debommelse. Som her forklart er dette at det ble lavet saker for hver av dem noe som ikke forhindret at de ble kollektivismens ofre. Noe av det værste var denne kollektive forhåndsstraffen som rammet dem - her er f. eks. fortalt om en patriot som i over 2 år satt i varetekts og da måtte jo dommen bli tilsvarende om erstatningskrav skulle unngås. Det ble også som regel syndet mot dette viktige rettsprinsipp at tvilen skal komme de tiltalte til gode: jeg har her påvist hvor tvilsomme disse premisser var som førte til NS-veteraners sosiale likvidering.

Denne sosiale konfliktsituasjon som de ennu befinner seg i kan ikke løses sålenge kollektiv-hetsen fortsetter. Hvorfor må is-fronten opprettholde STATUS QUO - det synes särlig viktig for den å forhindre at den s.k. debatt om NS-oppgjøret får annet preg: hittil har det kun vært nordmenn som overfladisk seg imellem strever med å frifinne seg selv i deres diskusjoner. Men de berører ikke slike vesentlige problem som f. eks. dette: Ble førkriegsinn-meldte NS-medl. utsatt for politiske justismord? Hvorfor ikke: fordi de vet, om de undersøker årsakssammenhengen, at et rettferdig svar må bli bekreftende. Og hvorfor er det for dem så vesentlig å unngå denne erkjendelse? De kan da ikke tro at fordi om disse ca. 2% av NS-medl. får sin rett så vil hele NS-oppgjøret bringes i fare? I TV fremstiltes det 14.11.79 som en stor sensasjon at et NS-medlen åpent stod frem å deltok i debatten - mens 2 andre av hensyn til pårørende foretrakkk å forbli anonyme. Dette avslører jo hvadslags s.k. debatt vi har hatt i alle disse år i hvilke omrent ingen landsvilkømte får innpass i pressen. Hvorfor tåler den ikke deres motforestillinger? Disse som hele tiden møtes med denne BOIKOTT de har jo ingen andel i vårt demokrati, og vi

Syntes du klart å ville gi dem det. Dette røber jo at vi ennå ikke har fått noe ordentlig demokrati - og kan vi forestille oss hvordan påstanden om det motsatte virker på disse rammete jeg beskriver? Jo de anser oss som hykler...

Kan vi som først i 1940 ble nasjonalsinnete forstå hvordan de fortør seg for patriot-veteraner som var med da Fedrelandslaget startet i 1925 og da NS begynte i 1933 og som i 7-15 år før 9.4.40 bekjente Ap's unorske holdning så i 1945 av disse å beskyldes for det samme.

Fra 1941 ble det i Norge ansett som "nazi" - propaganda å kritisere Sovjet - da angivelig Norges store allierte, og i 1945 krevet norske aviser at alle frontkjempere, selv de som sloss på den finske østfront, skulle henrettes, fordi de bekjempet Sovjet!

Vi ikke-kommunister godtok at Ap's exilregering satte NS-folksen bloc utenfor loven, den skulle ikke gi dem noen beskyttelse, de var klassifiender, som Ap fryktet og som derfor måtte likvideres sosialt. Og vår fremtid som advokater avhengig av offentlig godkjennung så vi må ha følt oss som sosialt-regimets gisler! Så bli vi forferdelige aktører for de sosialt utstøtte som tordnet mot dem at de var nogen usel landsvikere som det egentlig ikke var plass for! Wolds derom i 1942 da han i BBC på engelsk-norsk sa: 'One can say that persons who are sentenced to depravatio of public confidence (fradømt almen tillid) are expelled in sosial economic and political sense from the community (utstött ur samfunnet)

Nu som da ls.d. er gamle inbillere bödlene ungdommen at NS-oppgjøret var ikke så brutal, derfor er det viktig at sannheten bekreftes. NB: Hykleriet viser følg. eks.: Da Harsem ble anklaget i injurieprosess for dommer å ha "skadet bödlenes rykte så het det i processen hyklerisk," at H. öket kläften mellom oss gode nordmenn og ls.d. - som den skulle vise interessen i at klöften ble minsket - den har jo hele tiden ved sin kollektivhets forsøkt å öke den! Derfor er detså viktig å få frem denne utrolige brutalitet.

Svenske rettslärde skrev: "Det er et misbruk av ord å kalle et slikt innenrikspolitisk oppgjör for et rettsoppgjör - med rett i almindelig mening har det ingen forbindelse!!!

Kort PS til konklusjonen pr 31.12.79.

Barneåret er omme uten at en tanke er gått til ls.dømte foreldres barn, disse pressen kalte "nazi-ymgel" og som våre barn plaget på skolen: de pekte ut slike barn i klasserum og ropte anklagende for alle de "godes" barn skulle höre det: "Din far - mor var nazist under krigen", Dermed skulle være underforstått at de "godtok" at millionvis av jöder likvidertes osv. Disse barn er nu voksne men de glemmer aldri sine plageånder og de vet at det som regel var deres hevngjerrige foreldre som gjennem sin kollektive krigspropaganda bärer hovedansvaret for at disse NS-barn fikk sin barndom, og ungdom ödelagt! I en Oslo avis illustrerte nylig en dikter hvordan denne terror virket på "nazisters barn": de var redde og gikk altid i angst og frykt for at bödlene skulle utsette dem for urett diskriminering!

Vår nuv. justismin. som bekjent spilte en viss rolle under NS-oppgjøret mellom 1945-50 og således er vel bekjent med det i andre demokratier for dømte begrep kollektiv skyld fant under div. streikar i mars 1980 det opportunt å tale om at sivil ulydighet en masse var å anse som kollektiv kriminalitet - noe arbeiderklassen i den forbindelse jo finner svært upassende. Og deres jur.representanter er nu høyst indignerte og en av dem uttaler ifølge Aftenposten av 19.3.80 at han "skammer seg over justismin.s utsagn."

Og hør så argumentasjonen:"som jurister er vi så sterkt bunnset til lydhetskravet at vi faktisk er noe invalidiserte ang. å ta moraliske valg i krise-situasjoner" - sa h.r. adv. B. "i et møte i Oslo advokatforening igår." Der var det så debatt.

Prof. E. mente at den forekommende sivile ulydighet idag ikke utgjorde noen fare for vårt demokrati. Og det var formannen i stortingets justis-komitee stort sett enig i. Men han tok dog det forbehold at vi ikke være så fordomsfri og tolerante at vårt liberale samfunn havner i holdnings-tilslushet. Tingets repr. må dog holde seg til lovens bokstav og forsøke å forhindre at det anses for en dyd å delta i ulovlige aksjoner - som f. eks. arbeidsretten fordømmer som sådanne. Men hvert enkelt tilfelle av sådan må bedømmes særskilt. Slik ulydighet godtas ikke som sådan men i enkeltilfeller må vurderes om det er forsvarlig å overse den, inskrenke seg til advarsler. Underforstått: vi frifant da tyskerarbeiderne.

Og denne prof. E. var uenig med justismin. i at sivil ulydighet må like-stilles med "kollektiv kriminalitet". Men h.r. avd. B. var sterkere i sin kritikk av min. og sa han skammet seg over å ha samme faglige bakgrunn som C. landets høyeste jur.embetsmann: Hans utsagn viser en total mangol på dybde vurdering av disse problemer vi konfrontertes med. - Og en radikal tingrepr. mente at vi ville mere slik sivil ulydighet og Ø. ironiserte over borg. redaktørers bekymring for demokratiets sammen-brudd. Ø. mente at samfunnet utvikles i politisk kamp...

Men for gamle NS-medl. som ble passive fra 1940 fantes ingen forståelse, de var slike Kollektive forbrydere som ifølge omstridte teorier - som justismin. C. også dengang forsvarte men som dengang ingen turde ifrågasse. Först idag synes ev viss forståelse å ha nådd selv folkets representanter som nu har innsett at de ikke kan straffe "politiske forbrydere" på livstid. Og som deres innstilling forleden viste er da hensyn til de 2% offre da av svært underordnet betydning og intet tyder på at deres særstilling vil erkjennes under den forestående tingdebatt. Der tales nok mest om deres egen rehabilitering og ikke om den som samfunnet skylder dem. I tinget vil man glemme at det i off.dok. taltes om at de må fritas fra kollektiv skyld der tenker man nemlig mest på egen prestige og lite på at det er hele folkets menneskerett som Stortinget må forsvare.

Aftenpostens korrespondent i K. havn melder 3.3.80 følgende: "En bedre forberedt dansk motstand kunne ha forhindret eller forsinket det tyske felttog mot og i Norge i 1940. Den danske oberst A.J. Jørgensen - som var 15-tytnant i 1940 har analysert danske norske og tyske militære papirer og på basis av dette studium har han skrevet en bok med tittelen "DE SPILTE MULIGHETERS DAG". Den utkommer på dansk Gyldenlag i neste uke.

Oberst J. skriver at Danmark kunne ha forhindret tyske mellemlanding i Danmark ved å ødelegge landingsbanene på flyplassene - særlig i Aalborg. De tyske fly var nødt til å bruke Danmark til mellemlanding under angrepet på Norge fordi de ikke hadde rekkevidd til å fly direkte Tyskland-Norge og retur. Danmark kunne også alt 8.4.40 ha gjort klart til sprengning av broer og fergeleier og således forhindret transport av tyske soldater via Danmark.

I Danmark har man siden 9.4.40 trøstet seg med at dagen egentlig bragte få tap og at motstand ville ha vært forgjeves. Men oberst J. påviser at man også kunne ha gjort en effektiv motstand uten større tap enn man hadde i 1940. Det kunne ha skjedd ved å stenge lufthavnene. Desuten kunne man ha utført sabotasjer på jernbanene slik at man hadde forsinket 28 store godstog som 9.april 1940 rullet inn i Danmark og mot øytilkrikt Nord-Jylland. De medbragte soldater artilleri og ammunisjon som skulle fraktes til Norge fra Fredrikshavn.

Tyskerne hadde videre i beredskap i Storebælt 9.4.40 et skip med 4.000 soldater ombord. Da danske ikke gjorde motstand ble skipet sendt til Norge med denne ekstrastryrke alt 10.4.40. Endelig kunne at samarbeide mellom norske og danske ubåter - de 2 land hadde da tilsammen 20 U-båter - ha betydd en katastrofe for de tyske invasjonfartøyene - mit Norge - Det lyktes ifølge obersten britter alene å senke 22 % av tysk tonnasje på vei til norske havner.

Oberst J. retter også i sin bok oppmerksomheten mot den dårlige danske etterretningstjenesten og mot forvirring både i den militære og politiske ledelse...." Det samme bør snart gjøres mot norske resp. instanser.

Selvsagt fremstilles oberstens informasjoner i avisens overskrift som "påstander", - underforstått - som det gjenstår å bevise - dermed vil ledes overfladiske leser idet det nettopp er bevis offiseren bringer...

4.3.80

Hvordan pressen i 1940 advarte om at Norge var i faresonen:
Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Den 8. april 1940 gjengen "Sjøfarten i Oslo i avtrykk nedenstående klipp fra den franske avis "La Liberte" av 4.9.40.

"Voici Narvik: chemin des contrabandiers. Par ce port norvegien passent 38 % du mineral suédois envoye au Reich. Un soldat anglais ou français sur cinq qui tombent au champ d'honneur est tué par la complaisance de la Norvege. Non monsieur Koht - votre pays n'est pas neutre!"

Oversettelse: "Narvik her: smuglerleden. Via denne norske havn går 38 % av den svenske malm som blir sendt til Tyskland. Hver femte franske eller engelske soldat som stupet på årens mark blir drept p.g.a. Norges unfallshet. NEI her Koht, Deres land er ikke nøytralt."

Den svenske sosialøkonom og senere leder av Folkpartiet, prof. Bertil Ohlin skrev 6. april 1940 i "Politikken": "I hvert fall nyttet det lite å stoppe malmtrafikken over Narvik så lenge vår-sommer-og høst trafikken over Luleå og andre Østersjø-havner kan finne sted, og denne trafikken i øst kan utvides vesentlig hvis utskipningen over Narvik stoppes."

At situasjon tidlig i 1940 var meget alvorlig for Norge fremgår bl.a. av følgende linje i den engelske avis "Observer" av 7.4.40: Hvis de (disse små neutrale nasjoner) ikke frivillig reiser seg for å forsvere sine egne interesser må vi overbevise dem om hvorledes de bør gjøre det..." Det var myntet på Norge, Sverige og Danmark. Og kl. 5 mandag morgen 8.4.40 fikk utenriksmin. Koht vite hvordan det skulle gjøres: da la engelske og franske krigsskip ut minefelter ved innløpet til Narvik, ved Kr.sund N. og ved Stadtlandet. Det stred mot "Londonprotokollen" som Tyskland, England og Frankrike inngikk i 1930 om folkerettsregler under sjøkrig: 2. forbud mot å legge ut miner utenfor bestemte soner, som skal være tydelig angitt, osv. En spesiell art. 10d: "De krigsførende skal respektere de nøytrale teritorium."

Under en lunch hos mrs. Philipmore 1.2.40 sa Churchill til de forsamlede bl.a. utenlandske journalister, hviblant også Martinsen fra "Sjøfarten" i Oslo befant seg: "Kynisk sa Churchill at man i sitt stille sinn nå og da kunne ønske at de nordiske land gikk inn i krigen på den andre siden slik at man kunne velge de strategiske punkter man behövde"-bl.a. på norskekysten "Det var stygt sagt og det ble en isnende taushet en stund." Hvorvidt Ch. forutsatte at Norge m.fl. alt var okkupert og at den britiske flåte allikevel skulle kunne sikre disse ounkt eller Ch. mente at man dermed hadde et bedre påskudd for okkupasjon av Norge mfl. er jo ikke lett å vite?

4.4.40 trykket "Vestfold Arbeiderblad nedenstående telegram satert K.havn 4.4.40: "Tyske angrepsplaner mot Norden?" Fantasiful skildring i engelsk avis. Fra London meldes til "Nationaltidende": at "Daily Telegraphs" utsendte medarbeider i Norden G.L. Steer igår kom tilbake til London og bladet har idag en artikkel av Steer hvor det heter: Tyskland har annullert alle

restående jernbanesendinger av jernmalm fra Nord-Sverige til Narvik. Tyskland har i sine Østersjöhavner koncentrert en flåte flatbunnede skip, som normalt seiler på Bremen og Hamburg, men som oppholdt seg i Ø-havnene under finskrussiske krigen i 1939. Tyskland har 40.000 mann under våpen klar til utskipping fra Østersjösonen, endel av disse tropper oppholder seg ombord. Det er klart at om GB foretar visse skritt m.h.t. jernmalmtrafikken over Norge så vil disse tyske styrker bli brukt til landsetting på Norges sydkyst. Norge har selv intet luftvern, till Steer, ig heller ingen flåte til forsvar mot en slik fiende."

Dagen etter 6.4.40 hadde "Morgenbladet" et langt telegram datert Berlin 5.4.40 om urpremieren der på filmen "Ilddåpen" som beskrev det tyske overfall på Polen og dets redsler. Denne artikkelen fikk først sin fulle forklaring ved en suppl.art. i Dagbladet 8.4.40 hvor ikke bare krigen i Polen omtaltes men hvor der så het: "Hva Berlin-telegåmmet ikke fortalte er at filmen også vistes i OSLO fredag 5.4.40 for et innbundet publikum, som på forhånd ikke visste hva de skulle få se. Forsamlingen var meget representativ: den telte flere generaler og minst 2 Osloredaktører, ledende politifolk osv. Forestillingen fant sted i den tyske legasjon i Oslo", og var vel ment som et tyskt oppmykningsoffensiv, Norge skulle helst erores uten kamp. Det er vel slikt som kalles for et järtegn.

Men som vi vet så ignorerte Ap-regimet pressens mange advarsler.

Utdrag av Østerrikes historie gjennem mere enn 1000 år =

Til Ø.s historie hører at oldtidsfolket "illyrerne" i det nuv. Ø. kom under Augustus av Rom og at Q. ved folkevandringen først kom under bayrerne og så under avarerne (et tatarisk folk) som i 796 ble beseiret og fordrevet av Karl den Store, frankerkongen som regjerte mellom 768-814 og var ~~romersk~~ keiser fra 800-814 (han var sønn av Pipin den Lille av karolinger-slekten. 714-68 hvis far var Karl Martel som ble konge av Frankrike i 751) Fra da av tok tyske kolonister Ø. i besiddelse, i begynnelsen hørte Ø. under Bayern.

Man regner at det nuv. Ø. oppstod av det under Karl d. St. opprettede OSTMARK som 926-1246 var under Babenbergerne - 976 ble markgrevskapet Ø. opprettet, Ebg. fikk i 1156 hertugtitel, og i 1192 ble Stiermark ervervet. Navnet Østerrike kjenne dog alt fra år 936! Da Ebg. utdøde i 1246 så fikk Ottokar II av Böhmen i 1251 Ø. Ved hans nederlag og død i 1278 kom Ø. til Habsburgerne som bl.a. erobret Tirol i 1363. ~~Triest~~ 1382 mm. Huset H. som var keiserlig fra 1437 omtrent uavbrutt til 1806, vant gjennem klok ekteskapspolitikk og avtaler Holland i 1477. Spanien 1516 og Böhmen-Ungarn i 1526 Ble da truet av tyrkerne, som forgjeves beleiret Wien i 1529 og etter i 1683 Ø. ble også svekket av 30 årskrigene 1618-48. I 1700 ble dobbeltmonarkiet Ø.-Ungarn etablert og i 1714 ble en stor del av Italiaen ervervet, og forsvarst til 1866 Habsburg-mannslinjen døde ut i 1740 med Karl VI hvor på hans datter Maria Theresia til 1780 hevdet det østrikiske riket, dog taptes Schlesien til Preussen. Mens H.s makt som keiesere over det øvrige Tyskland hevdet statsblokken Ø-Böhmen-Ungarn sin stormaktstilling i en serie med kriger mot Frankrike og vant Milano og Belgien i 1714. Preussen ble derefter Ø.s hovedmotstander Se 7 årskrigene 1756-63. Maria Theresia tok i 1772 Galicien fra Polen. Men fra 1792 ble Ø. innviklet i krig mot Frankrike og tapte i mange store slag. En tid taptes herredömmet i Nord-Italien, Tirol mm. I 1806 nedla keiser Franz I den tyske keiserkrone dog hadde Franz II i 1804 gjort erkehertugdömmet Ø. til keiserrike! Men så kom tap mot Napoleon 1808-09 hvor på Metternich overtok ledelsen av Ø.s affärer og svingte fra fransk-vennlig politikk over til De Allierte i 1813 og bidro dermed til Napoleon sortie.

Ved Wiener-kongressen 1814-15 stod Ø. i sentrum mellom stormaktene og gjenopprettet sin gamle makt: Ø. Ungarn, Böhmen, Galicien, Lombardiet-Venezia. Under først M. hevdet Ø. en tid förerstillingen i Tyskland, og forsøkte å forhindre Russland i å trenge frem mot Balkan! Men i 1848 ble først M. styrtet ved en revolusjon idet de underlagte områder reiste seg. Men med russ. hjelp fikk så prinz Schwarzenberg Ø. gjenreist for unge keiser Franz Joseph, som regjerte til 1916. Men alt 1859 måtte Ø. oppgi Lombardiet idet Frankrike støttet Italias samling. Så ble Ø. slått av Preussen i 1866 og måtte oppgi i lydelse over Tyskland, og avstå Venedig til Italien. I 1867 omorganisertes Ø. til dobbeltmonarki som ble statsrettslig fastlagt i 1868 hvorved de ung.land utskiltes som kongerike med utstrakt selvstyre. Ø. bestod deretter av de Ø.arveland. Bökmen-Mähren og Galicien, først i 1908 anektertes Bosnien-Herzogowina. Fra 1871 bekjempet Ø-Tyskland russisk Balkan-ekspansjon. - (Først i 1944-45 nådde Sovjet dette mål)

NB: etter mordet på den ø.tronfölgerpar i Sarajevo i 1914 mm. fikk Ø. hovedansvaret for 1. verdenskrig utbrudd: Min.rådet i Wien foranlediget 7.7.14 et ultimatum til Serbien hvorom den 84-årige keiser først fikk kunnskap lenge etter Fr.J. underskrev det først 16.8.14? - Serbien regnet i krigstilfelle med Russlands støtte! Efter zar Nikolaus IIs bønn søker keiser Wilhelm II og megle mellom Russland og Ø. idet zaren dog samtidig beordrer total mobilisering, som så begrenses til del-mob. mot Ø.Ungarn? (omtalt i prosessen mot russ.krigsmin. S.) 6.8.14 erklærer Ø.-Ungarn Russland krig - tysk do. 1.8.14 hvor på England-Frankrike erklærer Ø.-Ungarn krig 11-12.8.14 - 2.6.19 diktertes så "freden" i St.Germain hvorved dobbeltmonarkiet deltes - etter at republikken "Tysk-Ø." var dannet 12.11.18 og beslutning om union med Tyskland tidl. i 1919 var besluttet. Dermed omfattet Ø. kun de opprindelige habsburgske arveland og ble Ø. forbundsrepublikk. - Det som så hendte er kjent nyere historie:- i okt. 1943 factslo en alliert konf. i Moskva at Ø. skulle gjenopprettes, og våren 1945 erobret sovjetarme det meste av Ø. som i aug. 45 deltes i 4 okkup.soner, hvilket i de følg. 10 år skapte store vanskeligheter. Så ble Ø.s permanente neutralitet lovfestet 26.10.55 overenstemmende med tidl. avtaler med seierherren. Dermed ble Ø. forvandlet fra et av Europas mest krisebetonte områder med interessekonflikter til et forholdvis fredelig lite land, et resultat av to tapte verdenskriger.

Hvorfor ble følgen av enkefuru Maria Q.s død i år en slik presse-sensasjon???

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014

Foran meg har jeg liggende ca. 20 aviser med kjempeoverskrift på for- og baksider og ikke i avisene derom. La meg gjengi en serie med resp. overskrifter idet de konsentrert forklarer "saken" = "Q.s kunstskatt gjemt i Oslo", så "Indremisjonen takker for Q-legatet", og nærmere derom: "Fru Q.s formue tillenkt legat for eldre", videre: "Neppe Rultens og Monet i Maria Q.s samling" Derpå: "Q-manuskripter ble funnet i bankboks", og "Forlag i kamp om fru Q.s bok", samt "Kunstskateene voktes dag og natt" og "Tyver har etter forsøkt se og "Q.s papirer til forskerne", og "Hun deltok aldri aktivt i NS" samt "Maria Q. ville renvaske sin mann". Og det var ikke bare middagsaviser som bragte helsider. Men hva er det så som er så sensasjonelt omkring enkefuru Q.s død? Er det det at hun testamenterte bort millioner til velferdsstaten mange gamle nødtilte? Eller er det det at hun klarte å redde så meget av sin egen private formue? Finner man det så uhørt at hun ikke straks i 1945 bidro i betaling av erstatning til staten? Hør hvordan en kjent krim.reporter 5.3.80 forsøker å besvare eller forklare noe om denne sensasjonen anno 1980 =

"Mange spør nu om fru Maria Q. var landsviker og om hun på straffbar måte bistod V.Q. under okkupasjonen? Svaret er at hun i retten ikke ble funnet skyldig i noe straffbart forhold u.o." Avisen forklarer i samme nr. at fru Q. kun en kort tid fikk sine eiendeler beslaglagt. Krim. reporteren kan opplyse at hun fra 1923 var Q.s 2. hustru og at hun i 1933 ble NS-medlem men såvidt man nu vet kun deltok på 3-4 partimøter. (om det var før 9.4.40 står det intet om) Hun forholdt seg dog passiv. Straks etter frigjöringen arrestertes Maria Q. sammen med de øvrige "minister"-fruer. Derom forklarer denne O.B. i 1980 at disse arrestasjoner skulle være enslags beskyttelse av fruene for å forhindre at folk ikke skulle hevne seg pga. det som var skjedd med gode nordmenn under krigen. De ble dog løslatt igjen i 1945. Dog ble Maria Q. så etter arrestert i juni 1946 siktet for medvirkning i endel av de forbrytelser som hennes mann V.Q. ble henrettet for i oktober 1945. Den alvorligste anklage mot henne var at hun skulle ha oppfordret til Q. til å gjøre motstand natten til 9. mai 1945 da Tyskland hadde kapitulert. B. skriver først derom at "det ikke kunne bevises at hun hadde oppfordret Q. til å fortsette motstanden etter den tyske okkupasjon" og lengre nede i samme artikkel at "retten fant dog at bevisene på dette punkt var tvilsomme." Dommer H. avslo derfor politiets krav om 60 dagers fengsling, hvilket politiet straks påanket med anmodning om at fru Q. måtte bli aittende i varetekts til avgjørelsen forelå. Det godtok dommer H. men saken ble avbrutt av riksadv.s ordre om løslatelse 18.6.45 (mange mener at hans motiv var at martyrdannelse måtte forhindres) I retten opplyste fru Q. at hun hadde bragt med seg inn i ekteskapet endel løsøre bl.a. noen malerier, som hun dengang anslo verd ca. 100.000 kr. Det ble så frigitt...

Det som øyensynlig kan ha opprørt Dagbladet & Co. så meget kan være: 1. at det som er inntakt av disse malerier etter innbruddet ifjor høst er forsikret for 2-4 millioner? 2. At Indremisjon godtok å administrere et legat som bærer hennes navn (M.Q.s legat)? Her bør erindres om den indignasjon det vakte på dende universitetshold da exprof. Hoel og frue tenkte å opprette et større fond som skulle være deres navn. NEI TAKK, noe lignende hendte jo i forb. med nasjonalmonumentet, dvs. om det utkast billethugger prof. R. vant før krigen etter at en radikal dagsavis hadde protestert mot at hans navn skulle stå på sagakongens sokkel. At prof. R. hadde vært i NS alt før 9.4.40 spilte ingen rolle, alle NS-medl. som hadde vært i NS etter 8.4.40 var da bannlyste...

Pressen finner det altså uhørt at denne fru Q. har klart å beholde over 100 malerier, en kunstsamling som alt i 1945 burde ha vært konfiskert av staten? Også denne frekkhet hun har som ville forsøke å renvaske mannens eftermåle? Det er altså 3-4 forlag som sloss om å få utgi hennes ufullbyrdete manuskript som Dreyers forlag ifølge intervjuet i A. 4.3.80 hevder å ha moralsk forstått trinnsrett til. Dets red. Ø.P. forte nemlig i 1/2 års tid samtaler derom med enkefuru Q. 2 ganger ukentlig: p. sier at han forsøkte å overbevise henne om at det ville være "uriktig" å lave et forsvarsskrift om Q. hvilket hennes manuskript bar preg av å være. Hun var et dypt ensomt menneske som hadde tragiske ting å fortelle... Denne Maria Q. ja slik resonnerer vel redaktører nu som altså i 22 år var gift med den som ble prototypen på erkeforredere, fremstår nu etter sin død gjennem sitt testamente som et human person, hvilket står helt i strid med det propagandabilde den samme pressen hittil har lavet også om kvinnelig NS-medlem nr 1. Den liker ikke at bildet forandres derfor fremstilles hun nu ikke som jødinne men som den fremmende, myskiske femme fatale.

NB:I Aftenpostens aftennr. fredag 14.3.1980 gis følg. viktige Stortingsmeldeinger omkring okkupasjonshistorien: LANDSVIKDÖMTE UTELUKKES IKKE FRA STORTINGET:

Et privat lovforslag fra stortingsrepr. Faremo (ap) om å nekte ls.dömte adgang til å bli innvalgt i Stortinget, vil IKKE bli vedtatt. Stortingets utenriks- og konstitusjonskomité, som har behandlet forslaget til endring av Grunnloven på dette punkt, har ENSTEMMIG gått inn for Å ADVISE forslag

Kommiteen sier i sin innstilling at man dermed ikke ser bort fra at det er grunner som taler for at landsvikdömte ikke burde være valgbare til Stortinget. Som forbrytelse står landssvik i et särlig forhold til spørsmålet om slik valgbarhet, idet den retter seg mot den stat som Stortinget i kraft av folkesuverenitetsprinsippet er det höyeste uttrykk for.

Herrer ikke kan en i denne sammenheng se bort fra de sterke og fullt forståelige reaksjoner som i første rekke melder seg hos det store antall borgere som krigen rammet direkte på forskjellig vis, heter det i komitéens instilling. Efter komitéens oppfatning vil imidlertid et absolut og generelt forbud mot at ls.dömte kan velges inn på Stortinget innebær at en person som rammes av forbudet, aldri kunne velges som stortingsrepresentant, uansett hvor lang tid som er gått siden vedkommende forbröt seg, og uten en individuell vurdering av forbrytelsens reelle omfang. Heller ikke vedkommendes senere innsats og utvikling, skulle kunne lede til en rehabilitering.

En slik regel vil etter komitéens oppfatning ikke være i tråd med den holdning vårt samfunn har forøvrig, slik dette kommer til uttrykk i vår lovgivning når det gjelder personer som er dømt for straffbare handlinger. Personer som begår straffbare handlinger ellers vil i allfall etter en tids bestemt periode, være valgbare til Stortinget, heter det i innstillingen som vil bli behandlet i Stortinget med det første.

Dette tyder på at Stortinget under saksbehandlingen kommer til å respektere grunnlovs-§ 96 som påbyr at INGEN KAN DÖMMES UTEN EFTER LOV og/eller STRAFES UTEN DOM og vel og merke individuell dom! Prinsippet om "likhet for loven", dvs ingen diskriminering!

Hermed anser jeg mitt skrift for avsluttet fordi dets hovedhensikt er å advare Stortinget mot å begå nye grunnlovsbrudd. Derfor mottar min svenske kopianstalt mandag 17.ds ordre om straks å utsende 3.del slik den nu foreligger til de ca. 1000 adresser.

PS: Selvsagt imøteser jeg med det største spenning den debatt som forhåpentlig endelig vil finne sted i Stortinget om dette omstridte NS-oppgjör og jeg håber da at noen av de Stortingsrepresentanter, som har mottatt dette skrift, vil da benytte anledning til å beklage at dommerne ikke fulgte der advarsel som prof. A. ga på juristkurset 4-8.7.45 om at det ville være uforsvarlig å dömma förkrigsinnmeldte NS-medl. som i 1940 kun unlot å forlate det tidligere lovlige parti. Og at de krever at uretten endelig retter

Disse ls.dömte har i disse 7 år hatt den innstilling at de ikke tar det for givet at deres särstilling og deres särforhold endelig vil bli bemerket og at det vil stå frem en Stortingsrepresentant som tör gjenta i 1980 det prof. A. sa i 1945 - altså for 35 år siden nemlig at disse som av patriotiske grunner unlot utmelding av NS i 1940 de kan ikke fortsatt i 1980 tilleggstraffes for "forsettlig" å ha ydet fienden aktiv krigsbistand i strl. § 86s forstand. De ydet nemlig NORGE bistand 1940-45!

Desuten vil jeg tilslutt fremheve at det aldri under presseomtalen av ls.dömte skjelnes mellom disse mange som fikk s.k. "amnestidommer" dvs. frikjentes for straffelovens 3 års minstestraff og disse som ikke gjorde det. Pressen kan ikke lenger höres med at den ikke vet at det var retten, som avgjorde om NS-medl.s okkupasjonsforhold var så ubetydelig at de kunne fritas for min. straffen. Og tör ingen Stortingsrepresentant nu antyde at amnestidommens forutsetning manglet i NS-veteraners tilfelle fordi det ikke kunne bevises at slikt forsett, som strl.s § 86 krever beivist, forelå. Jeg erindrer etter om prøvesakens domspremisser som urett ble det kollektive forbilder og fikk kollektivt forhåndsdömmende virkning hvorved de 2% förkrigsinnmeldte fordömdes på falske premisser, fordi ingen dommerne skjelnet mellom unnlagt utmelding i 1940 og krigsinnmelding. De lot forse beviset fra H.saken gjelle alle NS-medl. og ignorerte at det H visste da han 6.12.40 ble NS-medlem det visste ikke gamle medl. i 1933-36.

Korrigerande PS til bokutdraget 1.ds. om NS-veteraners motoppgjør-i jan.1980:

Da fl. hervär. firmaer nektet å lave 1000 kopier av dette måtte disse kopier laves i Sverige hvorved endel sprogfeil mm. oppstod, som hermed tildels rettes samtidig som andre feil påpekes. Således ble et PS vedheftet 2. kap. mens det tilhørte det under tids - avsnitt III sløyfede kap. om følgen av NS-oppgjøret: urett diskrim. og etterstraff.(se sider 32/33) Det burde vel ha vært opplyst hvorfor intet kapitel om de kollektivdömtes reaksjon, dvs. deres senere holdning, om de tilpasset seg uretten eller emigrerte, inkludertes. Svaret er dette: flertallet av de ls.dömte jeg intervjuet lot meg forstå at mange av deres tidl.bekjente dir. og ind. hadde meddelt dem at "ingen gode nordmenn hadde interesse av hvordan de forholdt seg dog håbet de at de skulle få slippe å ha noe mere med dem å gjøre." Her gis dog følg. eks.

Lindh befant seg mellom 1947-55 i exil som rettslös og i protest mot uretten. Det var den omstendighet om Tyskland da ble Norges mil.^{NM} NATO-alliert som feilaktig fikk ham til å tro at en omvurderende syn dermed ville komme hans särgruppe tilgode og han bestemte seg for å ta en kortere prøvetid i Norge for bedre å få klarlagt sitt forhold til sine landsmenn? Denne ble utsatt fordi det mellom 1962-72 lot til at Norge skulle bli EF-medlem, hvorved rehab.kampens forutsetninger jo ville bortfalle. Efter folkets NEI av 25.9.72 anmodet han så ca. 100 hjulpede om å tillate navngivelse i den hvitbok han aktet å publisere i 1975 men flertallet avslø det anförende at om deres boykottbrudd u.o. ble röbet så ville de utsettes for sosial kompromitering. Dermed boikottertes hans hvitbok. Derom publisertes han et åpent brev til Stortingets borg.fraksjon i mai 1974. I dette, som han kalte sitt politiske testamente, skrev han bl.a. at om Stortinget vedtok en slik kollektiv diskrim.lov begrensende alle ls.dömtes statsborg.rett. så ville han gå i fortsatt exil. Som svar mottok han hundrevis av anmodninger om å unnlate en slik protest idet han måtte forstå at regimets forsök på i 1980 å ramme 60-70 åringer med en slik politisk straff 40 år etter 1940 kun avslørte dette som fanatisk...

Jeg vet jo ikke hvordan Lindh kommer til å forholde seg, om han når d-loven kommer går i fortsatt exil eller "kompromisser" men jeg tror nok at jeg i hans sted som 70-åring hadde valgt det siste fordi det da som nu er nødvendig at patrioter forblir på sin post.- Her vil jeg minne om at da A-ledelsen kom hjem i mai 1945 så var det straks en av dem som erklærte at "ingen NS-leder drev patriotsk dobbelsspill mellom 1940/45" Som dette utdrag viser er det en påstand som er meget omstridt, men den består fordi ingen motforestillinger tales av norsk presse!

I utdragets 3.kap. sider 25 ang.L.s ref.mappe skal det hete "Besitzurkunden der Ordnungspolizei Norwegen datert 5-7.sept.1941. I dette stevnet var det stor deltagelse fra norsk jössingpoliti, hvilket ikke forhindret at dets repr. fikk representere Norge i landskamper fra 1945 mens L. som da var best kvalifisert i sin löpsgren fra mai 45 til mai 46 satt i en selle. Disse sportsfotos det der isär siktet til var 2 bilder hvor RK utdelte premier på Ullevål stadion til L:alene og til L. med stafettlaget.(bl.a. en ærespris gitt av gen.oberst v.Stumpff -5. luftflåtes sjef) Kort etter publiseringen av 8.9.41 mottok L. mange SOS-bönner bl.a. fra ulykkelige foreldre som mente at han som "kjente RK" måtte da kunne gjøre noe for deres fangne barn. Disse foreviste han politiets saksbehandlere som ref. og i "hvitboken" forklarte han hvorfor han tror at det påskyndet løslateler. I et brev til RK i 1944 protestende mot folkerettsstridig gisselskyting henviste han til deres "treff". Det samme gjorde han til rikssportsföreren. Desuten bör jo nevnes at han i 1941 ba Polizeitgericht Nord om å benåde mange dödsdömt lovende östfrontinnsats om deres liv spartes. L. skrev 40 tyske brev om fangehjelp til div. pers. innen tysk okkup.s adm. da som

jeg ba ham publisere i en "boikottert hvitbok".

Debatten f.t. om OL-boikott aktualiserer problemet sport-politikk. Nu fremsettes taktiske argument om at forb. med Sovjet bør bevares i håb om å påvirke regimet i moderat retning? Men derom er det delte meninger, dog innvendes med rette at i komm.land misbrukes idrett som propagandamiddel. Som påpekt i A-kronikk 29.ds så førte okkup.s-maktens innblanding i norsk idrett til at org:sport ble brukt i den pol. kamp som idrettsstreik fra vintern 1940/41. At denne kunne brytes av patriotiske grunner er her påvist, likeså at årsaken til at slike "streikebrytere" ennu urett forfølges, er den at isfront-pres-sen evig boikotterer slik informasjon som kunne rehabiliter L. og de andre her omtalte justisofre. Hvorfor foretrekker den å beskytte disse som utsatte L. m.fl. for urette overgrep? Fordi det av prestige-grunner ikke må innrømmes at NS-oppgjøret utsatte denne 2% s-sær-gruppe for politiske justismord...

Ingen norsk forlegger har hittil erklært seg villig til å utgi denne bok hvorav her er gitt et 60 siders utdrag. Hvorfor er det slik tross grl.s § 100? Da Cappelens forlag i 1957 introduserte Björneboes bok så forklarte den derom bl.a.: "Det er oss foreskrevet hva vi skal mene om ns-oppgjøret"

Ifjor avslørtes bl.a. hvordan prof. Adolf Hoel, major Olav Five og embetsmann Benneche utsattes for politiske justismord og her følger glimt fra den meget omstridte Blehr-saken: cand.jur. Eivind B.f.1881 hadde til 1918 hatt div.stillinger i UD og var så gårdbruker. B.var NS-medlem lenger før 9.4.40 Fra 1.9.40 til 14.2.42 var han fylkesmann i Oslo-Akershus, som han etter var fra 1.7.44. Fra 1.2.42 var han minister og sjef for Handelsdept. til han 12.6.44 ble avgjort som følge et øket motsetningsforhold til okkupanten. B.bestyrte også Forsyningsdept. Hans påsjonale innsats beskrives i boken "Grunnlovs-§104" i 1955 =

Dette rettsprinsipp bestemmer at ingen kan som straff fradømmes fast eiendom eller alt han eier. I exilanordning av 15.12.44 bestemtes dog at en ls.domfelt som straff kunne fradømmes retten til å eie fast eiendom dvs.jord eller grunn. Tross mange helt ruinert under NS-oppgjøret så påstår de ansvarlige jurister idag at exil-bestemelsen aldri ble brukt!!! Mens vår protest undertrykkes

Selv i Justisdept.s Innstilling av 11.1.62 erkjennes Blehrs patriotisme slik: "Retten fremhever at han på flere områder med dyktighet gikk inn for Norges interesser og inntok en fast og uredd holdning overfor tyskerne!" Av B.s forsvare fremgikk nemlig at han for Norge innvant på clearingskonto med Tyskland ca.43 i 11.kr.slik at norsk clearingsgjeld til T.pr.8.5.45 utgjorde ca.760 mill.kr. Norsk presse harcsiden mai 1945 systematisk fortet at Norge var det eneste land av 16 tyskokkuperte som oppnådde et slikt resultat, folket måtte nemlig ikke få vite at slike "krigsforbrytere" faktisk gjorde det store tjenester.

I det Svenske rettsinstitutts utredning om NS-opphjøret av 1955 gis på sidene 1-9-30 følg. om tale af Blehr-saken: "exilprov.s erstatningsregler er av særge karakter. Dør tales om at NS-medl.kollektivt skulle erstatte den øk.skade NS-regimet forvoldte men det presiseres ikke hvilken sjade og heller ikke om den med øk.fordeler oppstod. I hvert fall krever almenne erstatningsrettslige regler prinsipiell avregning mellom slike aktive og passiva. NE: Under NS-oppgjør avvistes dog slike avregningskrav med at NS-medl.s kollektive ansvar ikke kunne kompenseres med "øk.fordeler som måtte være oppnådd som resultat av i og for seg prisverdige men forsiktig pliktmessige anstrengelser" (Dette sitat er fra domsprem.i Blehr-saken). Uttalelsen innebærer at et av exilprov.som ugyldig og straffbart erklært forvaltningsoppdrag allikevel skulle skape legal plikt for "landsvikeren" til å fremme norske interesser. Man frågar sig då:men vari ligget då "landsviket"? I ord.demokratier omtales Blehr-saken som eks.på at det s.k. rettsoppgjør intet hadde med rett i demokratisk forstand å gjøre...

Dommen viser at mens Blehrs ovennevnte medvirkning i "nazifisering" av næringlivet og nasjonal arbeidsinnsats ble funnet meget graverende så ignorertes hans nasjonale innsats: 20 tyve års tvangarbeide fikk den da ca.66 år gamle mann, hukket dommerne måtte forstå var ensbetydende med livsvarig fengsel! Hvorfor anså Blehr det hensiktsløst å anke denne knusende dom til Høyesterett?

Dette forklarte vår dav.største rettslærde prof.Jon Skeie i sitt protestskrif av 26.7.45: "Den prov.anordning av 16.2.45 om rettergang i ls.saker gjorde fød. se inngrpende forandringer i straffeprosessloven av kE887 Exilanordningene sa i §21 at straffeprosesslovens §22,3. ledd, om straks lagmannsrettsbehandling når saken gjeller tiltale etter straffelovens kapitler 8 eller 9 med påstand om tillidstap, ikke skulle gjelde i ls.saker. Dette gjalt ifølge definisjonen i exilanordning av 15.12.44 §2 nr.1 alle som etter 8.4.40 var NS-medlemmer. Ifølge stat.dømtes 45216 derav ca.26000 passive NS-medl.på slik basis, de fleste fikk s.k.delvis'amnesti', et påskudd innført pga.grl. §97s forbud mot tilbakevirk.la tross forutsetning var at "amnestiloven" kun kunne benyttet om strl. §86 kunne ha vært brukt:Dens minstedom var 3 år og slikt unasjonalt forsett må bevises. NB: Domfelte hadde etter prov.rettergangsordning ingen adgang til å få bevisavgjørelsen i skyldspørsmålet prøvd i HR.idet if.anord. §25 altid kreves samtykke fra HRs kjæremålsutvalg, og det gis kun når skyldspørsmålet er uriktig avgjort. Men HR-utvalget har kun adgang til politi-og forhøresreferater og på slikt grunnlag kan det nær sagt aldri erklære uriktig en skyldavgjørelse som er basert på forklaringer i dømmende rett! Og i dommen står ingen begrunnelse

Prof.Skeie sa om NS-oppgjøret:Vi har aldri hatt en sådan rettsløshet."(side 18
8.1.79 Førkrigsinnmeldte NS-medl.s juristgruppe

Innledningsvis opplyses utdrag av denne bok sendtes i jan.-mai i år til 1000 norske borgere som ikke var berørt av NS-oppgjøret fordi norske forlag boikottet dens utgivelse. Således fikk jeg ikke av anmeldelser i pressen vite hvordan den ble mottatt? Derfor foretok jeg derom ihøst følg.undersølelse : jeg sendte 20.8. vedlagte PM og spørreskjema til 100 norske jurister med anmodning om svar innen 20.11. idet jeg lovet dem at deres svar ville bli publisert anonymt - etter de resp. spørsmål som klassifisertes kronologisk. Denne inndeling omfatter de 75 år 1905-80 :

I Norge 1905-40 II 2. verdenskrig 1939-45 III NS-oppgjøret 1945-50 og IV Rehabiliteringsproblem 1950-80 samt V prinsipielle tidsløse ?-svar.

Det var kun 35 som itide svarte hvorav 10 forklarte hvorfor de unnlot å svare og dermed er det her kun 25 svar som her helt eller delvis gjengis slik alt forklart. De fleste av disse 10 anførte innvendinger mot å delta i min Gallup som disse = "Det er nu 40 år etter 1940 og vi må være ferdige med dette, Det må være ro om dette nu, Vi er for lengst ferdig med det, Vi bør vel nu ta hensyn til landsvikernes barn, De sonet jo straffene for en generasjon siden og burde slippe etterstraff Det er urett at også disse få gamle NS-medl. stempler som nazister! Jeg synes at vi bør overlate NS-oppgjøret til historiens dom.

Til påstanden om at NS-oppgjøret ikke lenger er aktuelt innvendes det at Stortinget 18.4. i år med 110 mot 5 stemmer forkastet forslaget om at landsvikdömte på livstid skulle nektes plass på tinget som uverdige. Og jeg vil hermed etter erindre om forslagstilleren kollektivdom der da: "for landsvik kan det ikke gis nåde..." Ap. representanten tilføyet at hans krav intet har med HAT og HEVN å gjøre? Jeg forela denne utrolige påstand for noen av dem jeg forsvarte under NS-oppgjøret (se bokutdraget) og deres enstemmige reaksjon var denne: Dette kollektive forsök på atter å frata oss en borg. rett. vi gjenvant for over 30 år siden er en diskriminering som röber at vi aldri gjenvant hel sosial likestilling! Dette syn må jeg erkläre meg enig i etter i årevis forgjeves å ha forsøkt å få borg. Stortingsfolk til å forstå denne urett kollektivdömte NS-minoritets särstilling. Denne konkretiseres i ? til jur.

Som et eks. på pressens syn på NS-oppgjøret 40 år etter 1940 gis hermed et utdrag av red. C.C.s artikkel i Morgenbladet 4.10.80 kalt "NS-medl. og etterkommenne": 35 år etter 2. verdenskrigs slutt er man fremdeles ikke ferdig med NS, ls. oppgjör og Q. Efterkrigsoppvasken som vi kaller ls. oppgjör vil nok i historisk perspektiv bli stående som en utiltalende platt på nasjonens äre. Mange hensyr tilsier at vi nu burde stige ned fra okkupasjonstidens "ideologiske" barrierer - Til dette har man hittil ikke hatt noen hjelp fra dem som tilhørte NS (fra før 9.4.40) eller sluttet seg til partiet i krigsårene. Tvertimot har disse, med noen meget få unntak bidratt til en forstening av konställasjoner og oppfatninger fordi de konsekvent har nektet å innse sannheten om Q. (nemlig at han var en forreder) Först när gjenlevende NS-medl. har kvittet seg med sitt Qö-kompleks og troen på rehabilitering av "min. pres." kan de bidra med oppklaring? - Til dette må jeg bemerke :

Men hvordan kan "disse meget få" som ikke har dette Q.-kompleks få sitt motsatte syn bekjentgjort når de ennu møtes av pressens kollektive fordømmer og sosiale boykott? Det burde da nu være kjent at Q. med sitt statskupp 9.4.40 også bröt NS lov om at han på forhånd måtte forelegge viktige saker for NS store råd? Likeså hvorfor nesten alle de ca. 600 tidl. NS-KO-medl. allikevel forble i NS også etter 25.9.40 og 1.2.42 Her skal ikke begrunnes hvorfor disse tidl. tillidsmenn i NS fra 9.4.40 kom i en tvangssituasjon idet det gjøres i et spørsmål til juristene.

CC skrev 4.10. i år også at "vi har beholdt krigstids-terminologien, alle NS-folk er stemplet som nazister" og "vi har avvist nyanser og ikke godtatt noe motiv for annen holdning i okkupasjonsårene". Der står også at vi gjorde dem medansvarlige for de verste eksosser i det 3. riket... De som leste "Motoppgjøret" vet at der omtaltes anti-nazister som ved patriotisk dobbeltspill reddet jøders liv mm. H.r.adv.E.Lindenskiold

PM sendt 20.8.80 sammen med spørreskjema til 100 norske jurister :

I 1905-40 Hvorfor radikalisertes norsk politikk fra 1905? Unionsbruddet da, etter folkeavstemningen som ga 368208 JA og 184 NEI ble en seir for Venstre som dermed fremstod som det nasjonaliste parti: det bidro til radikal Venstre-politikk ved regimer 1908-10 og 1913-20 også var dominerende under 1.verdenskrig, da norsk nøytralitet ofte var sterkt truet.

Dermed stimuleredes også Ap.s radikalisme: til 1917 fantes det kun et Ap. men ved dets tilslutning til 3. Internationalen utskiltes en fraksjon som dannet et socialdemokratisk parti. Og da 3. Int. i 1923 etter konflikt ekskluderte Ap.så ble dette splittet idet NKP oppstod. Red.Ousland skrev i "Politikk for alle", utgitt av B.A.Nissen i 1949, at "splittelsen innen arbeiderklassen ble innvarslet ved lederskiftet i Ap.på landsmøtet 1918 Det var siden 1911 en radikal fløy innen Ap.som særlig konsentrertes i AUF representerende en revolusjonär sosialisme. Den skulle fremmes ved ikke-parl.midler og føre en øket klassekamp med streike-aksjoner mm."

Ap.s radikale fløy så i Sovjets revolusjon i 1917 forbildet og forsøkte å forberede en revolusjonär situasjon i Norge. men den dav. Ap. ledelse var tildels uenig deri, dog ble den radikale opposisjons resolusjon vedtatt hvorfor Ap.styret nedla sine mandater og overtok til de RØDE å ta ansvaret for Ap.s politikk. Deres ledende menn var Grepp, Scheflo. Tranmål. Aps radikale fraksjon fikk sine tillidsmenn inn i partiledelsen. Splittelsen i Ap.skyldtes at Internationalen i 1920 skjerpet sitt program: den krevde uforbeholden tilslutning til prinsippet om arbeiderklassens diktatur! Ap. oppnådde noen unntagelser fra Int.s Moskvateser men sprengtes under debatten om disse. Men i nov.1923 inntrådte et nytt skisma i Ap hvor det helt siden 1918-20 var 3 fløyer: 1.en som ikke godtok prol. diktatur og sentralisert ledelse via Komintern. 2.en som helt anerkjente Komintern og dens paroler. 3.et sentrum som godtok prol.s diktatur i en revolusjonär overgangstid. Til dette "kompromiss" sluttet Tranmål seg.

Men om Ap.s formål het det dog fortsatt i partilovene at Ap.vil "före arbeidernes klassekamp frem til det sosialistiske samfunn ved proletariatets diktatur etter kommunistiske rettningslinjer." Hvilket HAT da dominerte Aps kamp mot klassefienden, borgerklassen, fremgår av fölg.en-stemmige vedtak på AIFs landsmøte påsken 1928: "Arbeideridretten må være den bevegelse som utdanner de sterke kadre hvorfra arb.klassen kan hente sine stormtropper for de forestående revol.kamper, som må være gjennemsyret av et uforsonlig hat til borgerskapet!" Her henvises også til Ap.s vedtak på landsmøtet i 1930 om prinsipp-programmet hvorav fremgikk at Ap. fortsatt var et revol.klasseparti som ved organisert klassekamp kjemper for å gjennemføre en sosialistisk samfunnsorden. Parolen var da som nu at borgerklassens motstand må brytes! På dette møtet 14-16.3.30 ble foreslått at "Ap.s antimilitære kamp måtte samlet om fölg.3 punkt =

1.avvebning og opplösning av alle hvite garder. 2.organisering av agitasjonsgrupper innen här og flåte. 3.sålenge herskerklassen opprettholder militärvesenet med hvite garder osv. dannes arbeidervern mot klassefienden.

Hvorfor godtok så de gamle borg.partier i mellomkrigstiden Ap.s angivelige demokratisering? Bondepartiets tilkomst da må også sees som forsök på å verne eiendomsretten. Som reaksjon mot Ap.s radikalisme ble i 1925 Fedrelandslaget dannet som fikk en stor tilslutning av offisererer. Blant disse var også major Q. som i 1931-33 ble Bondepartiets forsvarsmin. Og da Q.i 1932 avslørte Ap.s revol.politikk bekreftet 2/3 av Stortinget denne. Og da Q.våren 1933 lavet NS så var det mange av F.lagets medl.som deltok. Q.hevdet nemlig at NS mål var isär å styrke forsvarer! NS ble 28.6.33 lovlig registrert som valgparti men tross listeforbundet med andre borg.par-tier fikk NS ved Stortingsvalg i 1933-36 kun ca.30000 stemmer og ble ikke representert i Stortinget. Ifølge off.statistikk fra NS-valglister for 1933 var dets største sosialgrupper: på landet gårdbrukere-skogeiere med 71% i byer forr.folk med 36% så kom der folk med höyere utdannelse med 20% - I 1934 forsøkte NS, Fedrelandslaget, Bondepartiet og Frisinnede Folkeparti å danne en borg.nasjonal front - noe som på radikalt hold fra 1945 blir fremstilt som motivert av ønsket om å styrke "fascismen" mens frontens hensikt var å bidra til å verne nasjonale interesser!

Det var nemlig til gode borg. demokrater som 28.6.34 på vegne av disse 4 borg. partier undertegnet Samarbeids-Overenskomsten. Denne, som selv sagt beviste at NS dengang ble ansett som et borg. parti, ble betegnet som "konfidentiell" og det var først etter at G. Forr over en helside i Dagbladet 11.4.70 hadde anmeldt lektor Olaf Brevigs bok "NS - fra parti til sekt 1933-37" at dette forhold ble ~~anmennt~~ kjent. Der kunne bl.a. leses at adv. Hjorts eksklusjon fra NS i 1937 som splittet NS forvandlet partiet til en sekt. På samme avisside ble forsiden av NS avis av 15.11.34 gjengikk: det var et åpent brev til justismin. Sunde under overskriften: VEBNET KUPP forberedet, av Ap. og det marxistiske ungdomsfylking sammen med marxister i andre land! Der ble så gitt et utdrag fra AUFs program hvor det bl.a. het: "§5 All erfaring viser at kapitalismen ikke frivillig lar seg beröve sitt herredömme men i de avgjörande kamper mot arbeiterklassen anvender vebnet makt. Derfor må arbeiderne ha fullt utrustede forsvarsorg. som kan knuse kap. misbruk."

Da visse borg. partiers anti-kommunisme dengang fra 1945 også i borg. presse er blitt fremstilt som fascistisk samtidig som Ap.s revol. fortid bevisst forties så har dette medført at også mange borgerlige idag tror på denne propagandasvindelet. Men det var dengang ikke slik at de som i 1933-36 var kjente NS-medl. også i borg. presse kollektivt ble utskjelt som fascister, og at de som da stemte på partiet av samme grunn skjulte dette. Först i 1945 ble også Fedrelandslaget i borg. presse kalt fascistisk. noe som J. Lehmkuhl med rette sterkt påtalte - fra USA Som vi skal se i neste avsnitt gikk flere av F. lagets ledere da i exil. - Disse patrioter protesterte slik mot urett sosial kompromitering.

Hvorfor er de fleste ennå gjenlevende som i 1928 sjokkertes over Ap.-statsmin. Hornsruds radikale tiltredeseserklæring idag så tause? Er det fordi de har godtatt Ap.s 'demokratiske omvendelse'? Ogh hvorfor analyserer ikke konservativ presse årsakene til at vi dengang fikk borgervern o.l. istedenfor å delta i forhåelsen av den dav. idealistiske ungdom? Her kan som eks. nevnes Trotsky-saken i 1935-36 da 5-6 NSUF-ungdommer, som delte ut flyblad i Stortinget og avslørte av Tr. bröt asyl-oppholdets vilkår, derpå i Drammens byrett dömtes til straff. NB: i den saken opptro statsadv. Riisnäs som aktor, mannen som i 1940 ble Q.s justismin. - noe som vakte de fleste NS-veteraners store harme,

Det burde nok her skrives endel om Norges neutralitets-politikk i mellomkrigstiden? Hvilke erfaringer gjorde nordmenn under 1. verdenskrig, hvem ble ansett som farlige, var det Sovjet, Tyskland, England? NF ble stiftet i 1920 som en org. som skulle bidra til fredens bevarelse? Men mange små land som Norge lot snart til å miste troen på NFs prinsipper for kollektiv sikkerhet - uten at dermed vårt nasjonale forsvar ble styrket. Som anført i "Mot oppgjøret" anførte mange NS-patrioter i retten at de ble NS-medl. i 1933 i den tro dermed å bidra til å styrke vårt forsvar. Av Benneches bok fremgår at borg. partiers svikt i forsvarsaken førte til at han alt i 1921 forlot Höires råd og i 1934 gikk inn i NS. Berindrer der om at 3.9.39 mottok utenriksmin. Koht en tysk erklæring ved sendemannen i Oslo om at Tyskland ville resepkte Norges statsområde sålenge Norge virkelig forholft seg nøytral, men forbeholdt seg frie hender hvis et norsk nøytralitetsbrudd ble gjentatt. Men her skal ikke den videre utvikling foregripes.

Helt fra en norsk statsmin. i 1908 erklærte at "we trust in the British nation" har denne tradisjon preget vår nøytralitetspolitikk. Til denne tillid bidro nok at England flåte ble ansett som uovervindelig. Desuten ble jo England dengang ansett som de små lands beskytter. Tilbakeblikk har jo en tendens til å preges av etterpåklokskap men det kan ikke nu bestrides at de som dengang stillet seg noe skeptisk til engelsk omtanke for små nasjoners vel da ble sett på med skepsis. Det het da at det skadet norske interesser å kritisere England. Som vi snart får se bidro nok denne off. innstilling til å forvärre Hamsuns skjebne.

I dette konsentrat fra Norges förste 35 år som attar selvständig rike er isär de forhold berört som angår bokens hensikt nemlig å forsvare en ca. 2% NS-minoritet som ls. dömtes på falke premisser : til tross för att jeg var forsvarer i flera slike NS-saker - som dokumentert i mitt skrift - så forsöker jeg å behandle stoffet s. saklig som mulig.

II 2.verdenskrig 1939-45 - Om denne här det hittil värt utgitt hundrevis av böcker, den som i år later till å vække mest oppsikt er nok NARVIK 1940 hvorav tidl. år ble gitt bruddskykker i Dagbladet av forf. journalist Björn Björnson - som alt i en tidl. bok omtalte det forvirrte år 1940 : För den hvite literatur kommenteres må nevnes at det også finnes en "sort" sådan, som de store forlag nekter å utgi og som bokhandlerne ikke viser frem? En slik bok ble i 1954 utgitt på eget forlag av Sig. Mytting SM spør der straks: hvorfor ble Stortingsperioden i 1938 forlenget fra 3 til 4 år Han mener at det vil ta tid innen det klarlegges hvem som foranlediget denne grunnlovsforandring? Og hvorfor gjordes den gjel-lende for da den løpende periode tross Grunnlovens bestemmelse om at slik forandring først skal gjelle etter nytt Stortingsvalg? M.mener at da resp. Storting av 1936 kn valgtes for 3 år til 1939 og at det som 9.4.40 ennu satt der 9.4.40 var ulovlig. Men hvorfor kalte krigspropagandan en slik antydning for "nazi-agitasjon"?

Dette at major Q.samme 9.4.40 som det tyske overfall skjedde i radio erklärte at han var den nye statsmin. ble ansett som et tegn på at Q. handlet etter en på forhånd avtalt plan med Hitler. Men vår historiker prof. Skodvin skrev derom i den av UDs presseavd. foranledigte motbok mot Hewins i 1975 "Det er dog intet bevis på at Q.hadde en slik hemmelig avtale med Hitler ang. hans kupp 9.4.40 utover vage antydning i Rosenbergs leir og tynne utledninger av mil.dokument". Skodvin röber på samme side 56 at Q.s ministerliste var helt improvisert ,slik = Q.satt på Hotel Continental og skrev sin proklamasjon inkluderende min.listen, de fleste av disse hadde han dog ikke forespurt, selv de gamle parti-medl.reagerte negativt mens andre ga uttrykk for overraskelse og indignasjon, to av dem som var offiserer meldte seg straks for sine mil.avd. Men kun 4 dager senere, nemlig 14.4.40 utstedte Ap-regjeringen en kollektiv arrestordre mot alle gamle NS-medl.via HOK De ble siktet som en tyskvennlig 5.kolonne og i de da ennu ubesatte områder arrestert på falske premisser. Dette drama, som vanæret hundrevis av patrioter, beskrives i ritm.Normanns bok "De 5 första dagarna - 9 april i perspektiv". Mange NS-veteraner "gjenkjentes" når de meldte seg for sine mil.avd.og arrestertes - de var offre for urette kollektive formmer: de skulle ha medvirket i Q.s statskupp -det var anklagen.

Det at Paal Berg 15.4.40 takket Q.fordi han bidro til å unngå blods-utgydelse og for utvist ansvarsföfelse og fedrelandssinn bidro nok til at NS innen 1940 var omme fikk 26000 nye medl. Men det som mest bidro dertil var Rikskommisarens tale 25.9.40 hvor han erklärte at veien til Norges frihet gikk via NS - forutsatt tysk seir. Om NS-medl.hadde slik tro ble det fortolket som et ønske mens den hos andre kaltes for frykt. Derfor ble også Adm.rådets samarbeide med fienden, som godkjentes av Höyesterett vurderte som tilbörig i motsetning til NS-regimets. Årsaken til denne forskjellige vurdering skyldtes at demokrateters motiv jo var ment å gavne demokratiet så måtte jo nazisters motiv være anti-demokratiske! Denne grove forenkling fikk siden tragiske følger. Det klassiske eks.på denne forskjellsvurdering utgjorde Stortingets kompromiss overfor fienden under de s.k.riksrådsforhandlingar,sommeren 1940 da exilregjeringen erklærtes ugyldig av 96 av 130 tingrepresent.

Alt i nov.1940 forordnet Q.obligatorisk tvungen hirdplikt hvorved isär det tidl. hirdbefal kom i en utsatt stilling idet dette ble pålagt å kontrollere påbudets overholdelse! Og ingen av mine dav.klienter har benektet at NS radikalisering etter 25.9.40 utgjorde et brudd med det gamle partiprogram. Og NS förerprinsipp, som i fredstid hadde vært kontrollert av NS 34 personers råd ble i 1940 erstattet med Q.s enevælde. Dette stred mot partiets opprindelige mål:et solidarisk folkesamfunn. Og da Q.innså at den gamle medl.motsatte seg Q.kompromis-politikk og at det motsetningsforhold mellom dem og massen av opportunistiske nye medl.bestod så allierte han seg med disse som spekulerte i tysk seir.

Også dengang ble idretten misbrukt til politiske formål - det skjedde riktig nok etter at org. konkurransesporten hadde fortsatt sommeren 1940 Derav m. sluttet at idrettsstrekken ikke ble rettet mot okkupanten men mot Q.s idrettspolitikk. Det dannet seg ogs. etferhvert mange andre fronter mot motarbeider fienden og de som kaltes dens lakeier.

Disse ~~hindretes~~ ^{Stiftelsen postk. Okkupasjonshistorie 2014} kategorier: der var isär de ca.200000 tyskerarbeidere, som siden forsvartes i Gerhardsens memoirer som nødstedte i behov av økonomisk forbedring. Til disse hører også frontkjemperne som mobilisertes i kampen mot bolsjevismen. Dengang og lenge etterpå ble det ansett som særlig graverende å ha kjempet mot Sovjet "vår største allierte" som nylig atter ble hyldet av Ap. Den negang var det min. Steen som på den røde plass i Moskva deltok i feieringen av 63-års dagen for 1917. Og så har vi massen av "stripete" som under okkupasjonen overså boikotten av NS-folk fordi de behövde deres hjelp selv eller for sine pårørende.

Mange av de exil-paroler den okkuperte befolkning mottok røbet mangel på innsikt i dens leveforhold i de 5 lange år. At visse former for sabotasje måtte føre til alvorlige represalier mot denne synes ofte å ha vært undervurdert. Enhver som er ajour med Hjemmefrontens motstandskamp har nok eksempler på dette. Den atmosfære av borgerkrig som krigspropagandan skapte skal jeg ikke her komme nærmere inn på idet jeg i denne del må holde meg til et referat av den utvikling som påvirket NS-minoriteten=

Og da er isär å nevne 1.2.43 da Q. ble utnevnt til "min. president" Samme dag stod en kjempeoverskrift over hele 1. side av FRITT FOLK sålydende : "NS FÖRER ER BLITT NORGES FÖRER" Det ble tatt for givet at partiavisen ikke kunne ha lansert denne påstand uten forhåndsgodkjennelse hos NS-ledelse og derfor kom da også denne avsløring som et sjokk for gamle NS-medl. som ofte var kongetro og at Haakon VI snart ville vende tilbake til et fritt Norge. Mange av dem var stålte over å ha forfedre som på Eidsvoll bidro til å skape Norges Grundlov i 1814 - I "Motoppgjøret" har jeg gitt eks. på at gamle KO-medl. brøt med org. i 1942 fordi forutsetningen for avgivelsen av deres KO-løfte var at NS virksomhet skulle holde seg innen demokratiets ramme! En norsk republikk med Q. som president etter en ev. tysk seir var dem nemlig utenkelig - dette var altså før Stalingrad.-

Motbokens red. dr. Riste som der skrev avsnittet "Krigen kommer til Norge, avslutter det med "Eftertanker": der står at etter et mil. tap som det Norge led i 1940 var det en populær sport å finne skyldige. Men han mener at unasett hvor kortsiktig Ap. regimets holdning var så har folket et stort medansvar. But the phrase about Germany forestalling an Anglo-french action against Norway may have a retaliatory ring but not even the rudimentary and somewhat Machiavellian standards of int. law can provide a justification for the german invasion in 1940 Det vil nu vises om höstens bok NARVIK 1940 vil kunne revidere denne hist. vurdering?

Av Skodvis anförsler synes forøvrig å fremgå at Hagelin presset Q. til øket nazifisering mens de kommissariske ministre Meidell og Irgens foretrakk en moderat holdning. Derav synes forøvrig å fremgå at min. Stang var svak. Selv vil jeg tilføye at min. Skanckes rolle ble misforstått, han ble tillagt for stort ansvar for kirkekampens følger. Justismin. R. var dog en opportunist som lot seg påvirke av NS-veteraner som yruet med å avsløre hans politiske fortid, men det kom jo mange tilgode.

Et interessant forhold danner holdningen til de politiske flyktninger da og siden: ca. 60000 av dem fant asyl i Sverige og også tusenvis kom til England. Mange av dem som kun passerte Kjölen østover var menn i vernepliktig alder som ikke kunne påvise at de befant seg i krigsfare i Norge. Nu skulle man jo tro at ifølge teorien om Norges fortsatte krig så skulle tusenvis av disse få vansker med å bevise sin krigsinnsats resp. unnlatte sådan, etter hjemkomsten i 1945 Som vi vet var det motsatte tilfellet: de vendte hjem som seirende helter. I neste avsnitt skal omtales hvordan de klarte det - hvilke "ALIBI"-de i 1945 skaffet seg? Ar mange av dem ble godtatt som legdommere i NS-saker forbauser vel ingen som har nærmere innsikt i hvordan NS-oppgjøret gjennemførtes.

Den som ikke kunne belastet med NS-medlemskap etter 8.4.40 kunne nemlig i mai 1945 servere de villeste røverhistorier om sin bolde krigsinnsats - han var ikke pålagt noen bevisbyrde - hvem ville vel betvile at han-hun ofte hadde vært hemlig kurer i hjemlandet osv. på farefylle oppdrag og at de hadde hjulpet andre med å bli politiske flyktninger? Det var et godt samhold mellom dem mens de levet godt i Sverige og underholdt svensker med deres farefulle flukt forfulgt av både tyskt og nazi-politi dvs. NS-politi. For dem ble alibiet å angripe NS-folk.

III Også H.F.adv.m.Klar Nordt - som i 1955 utga boken "Det urettferdige NS-oppgjør deltok på juristkurset i Oslos aula sommeren 1945 I bokens forord skriver han bl.a."riksadv.A.innledet slik:VI ER I KRIG hvorpå han lyste banstrålen mot alle NS-medl.Frigjøringen ble innledet med 28750 arrestasjoner," Som vi vet var de fleste NS-medl.Ifølge stat.1s.dømtes så 45216 slike hvorav 26000 kun var passive medl. Men for overfor utlandet å gardere seg mot at man i Norge bedrev anskuelses-forfølgelse så hevdet NS-oppgjørets mest aggressive menn at det fantes ingen passive NS-medl Denne gamle Olava som hadde vært livsvarig maeldm fra 1933 var kun et nazi-påfunn. Der siterte s. riksadv.A.de várste avsnitt fra biskop B.s Folkedom over NS B.bruker for grise uttrykk til at de kan gjentas her men meg bekjent fantes få prester som tok avstand fra ham.

BB var nemlig høsten som talte med dobbelt bühn,som i 1940 formaet folk om at det måtte følge Romerrettens påbud som at den som var øvrighet hadde det å lyde.De fleste har vel nu glemt BBs hyrdebrev i juli og i okt.1940 om at nordmenn i Norge ikke pliktet å lyde paroler og forordningen exilregjeringen kom med i London og at enhver måtte følge sin egen overbevisning m.h.t.å melde seg inn i NS - I 1945 sa BB det motsatte og han bidro til den"terror-tilstand" som KM beskriver i sin bok.

Det ble ialt opprettet Ns.saker mot 92800 nordmenn som forhörttes av en stab på 5-6000 ls.efterforskere.Selvsagt er det umulig på etpar sider å beskrive denne terror mot landsmenn som pågikk i Norge i fredstid da rettsstaten etter sigende etter var gjeninnført.Efterhvert ble det så innledet en serie med injuriesaker mot de som vovet å kritisere all urett.Selv Milorgsjef Langeland som uga 2 böker ble ikke spart men stillett hundrevis av spørsmål - tross motstandfolks protester.Disse syntes isär å være opprørt over at hans sak var slått sammen med en NS-manns sak.Alle NS-medl.kriminalisertes nemlig av hemmelige exilanordninger fra 9.4.40 - tilbakevirkende i strid med grl.s §97 Det fastsattes dog i anordningens §4 som frifinnelsesvilkår for gamle NS-medl.at de skulle fritas for straff om de hadde forlatt NS straks de ble bekjent med at partiets virksomhet i 1940 ble ulovlig.Men dette forbud mot NS-medlemskap etter 8.4.40 ble først bekjentgjort i Norge i mai 1945 Til dette innvendtes at NS-folk fikk beholde sine radior under okkup.men det ble fortalt at det var belagt med streng straff å höre p. BBC

Varetektsfengsling i årevis ble en uhyggelig forhåndsstraff og siden måtte jo de slik forhåndsstraffede dømmes for å forpurre at de skulle fremsette erstatningskrav overfor staten. Disse kunne ellers bli omfattende idet deres firmaer straks sattes under off.administrasjon og dermed ble ødelagte. Men ville ikke gamle medl.som hadde vært passive fra 1940 frifinnnes? Vår største strafferettslærde prof.A.hadde da på juristkuret 4-8-.7.45 advart mot å dømme færkriegsinnmeldte NS-medl.A. talte der nemlig om at strl.s §86 -som angår aktiv fiendebistand under krig- i subjektivt henseende krever slikt unasjonalt FORSETT beivist og det å unlate utmelding av NS i 1940 var da ingen slik overtredelse.A. sa at han fant det derfor uforsvarlig å ramme dem etter denne §

Og prøvesaken bekreftet at den kun gjaldt færkriegsinnmeldte men denne dens prinsipielle begrensning respektertes ikke av domstoltene som anså den som kollektivt forhåndsdømmende for alle NS-medl.Dette tross det at prøvesakens domskonklusjon og prmisser fremgår at H.s NS innmelding 6.12.40 ble ansett som det avgjørende bevis på unasjonalt forsett i strl.s §86s forstand.Det var sterk dissens om H-dommen i H.rett idet 4 HR-dommere mente at det var urimelig å anse H.s NS-forhold som medvirkning, og stemte for frifinnelse.Det hadde nok H.retts flertall gjort om prøvesaken hadde vært ført mot en NS-veteran fordi da måtte det erkjent at slikt forsett ikke kunne bdvises fordi deres tilslutning til NS i 1933-36 skyldtes patriotisme og fordi de fra 9.4.40 kom i en tvangssituasjon. Denne skyldtes indre press og ytre kollektive fordommer.Her skal derom kun nevnes at NS anså det som en illoyal demonstrasjon at tidl.aktive brøt med partiet. Derfor forble omtrent alle de ca.600 gl. KO-medl.i selvforsvar stående i partiet.BB bekreftet i sin folkedom at utmeldte ble fengslet og tross det i anordnings §5 het at tvang var friinnende så godtok ingen domstoler at nødrett forelå. Men i disse satt ofte tyskerarbeidere som legdommere og dømte sine politiske motstandere

Ende Stiftsjørnorsokkupasjonshistorie 2014 i 1945 å debattere NS-oppgjørets basis, den 2. exilanordning av 15.12.44 som pga.grunnlovsforvudet mot tilbakevirkende lovgivning fremstiltes som et delvis amnestigivende tillegg til straffeloven. Den førutsatte at alle NS-medlemskap etter 8.4.40 skulle rammes av strf1.s §86 tross dens 3 års minstestraff og krav om forsettlig aktiv fiendebistand under krig. Hensikten med dens foregrivende lovfortolkning er ifølge svenske rettslärdes utredning i 1955 å gi anordning skinn av å fastslå gjellende rett og dermed ad en omvei å påvirke rettsavgjørelser. Dermed får den en tilbakevirkende lovs karakter hvilket gr1.s §97 forbryr. Men for å unngå en fri prinsippdebatt derom begyntes NS-oppgjøret sommeren 1945 mens Stortinget først legaliserte exilprovisoriet 21.2.47

Her må betenktes at Stortinget høsten 1945 fikk et ca.60% sosialistisk flertall idet de ca.200000 tyskerarbeidere fikk beholde stemmeretten. Alle de ca. 93000 siktede ble derimot fra denne mens de ble gransket. Hvorfor godtok norske jurister denne ulikhett for loven? I Kiær Mordts forklarer følgende om årsaken til at kun NS-med1.ble forfulgt og dømt= "NS var oppr. et rent borg.-parti spesielt rettet mot Ap. Mellom disse partier var det helt siden Q.s statsrådstid sterkt motsetning pga.Ap.s kommunistiske innflydelse. Dette bevirket at NS også under okkup. fikk stor tilslutning fra gårdbrukere som i NS så et vern mot kommunistisk aggresjon. Ap-regjering fryktet selv et oppgjør pga.skylden for 934840 Ved åt den arresterte ca.30000 borgere fikk folket noe annet å tenke på enn Aps forkrigsforhold. Men også mange andre grupper trengte i 1945 syndebukker.

I gr1.s §96 bestemmes at INGEN KAN DÖMMES UTEN EFTER LOV ELLER STRAFFES UTEN EFTER DOM Dermed menes selvsagt den pr.9.4.40 gjellende lov som var straffeloven av 1902 og at streng forhåndsstraff var forbudt. Denne § skulle sikret en rettsferdig saksbehandling NS-med1.ble frattatt alle statsborg.-rettigheter fra mai 1945 og var også etter lange frihetsstraffer pålagt en 3års statlig prøvetid i hvilken de ifølge dens vilkår var forpliktet til bl.a. å avholde seg fra slik opptreden og virksomhet som kunne forage eller provosere. Derom skrev prof.Hoel i sin bok kalt Oppgjør med landsmenn at han sattes i klasse med kriminelle løsgjengere.

Denne del gjeller tiden 1945-50 men her må inkluderes at først våren 1964 behandlet Stortinget angivelig for siste gang - før 18.4.1980 - Justisdept.s ca.600 siders Innberetning om NS-oppgjøret hvor de ca.2% forkrigsinnmeldte NS-med1.s USKYLD erkjenner : der heter det nemlig på side 45 at man både hjemme og ute var enige om at de ikke kunne overføres straffeskyld Der taltes da om virkelige amnestilover men disse har ennu ikke ført til at de i sin tid "amnestidömte" NS-veteraner har de urette dommer strøket. Men her begir vi oss hele 30 år fremover.

Som CC bekreftet 4.10.80 så har vi nu i 35 år kun omtalt alle NS-med1. som landsvikere, quislinger og nazister hvilket for denne NS-minoritet jeg forsvarer betyr å utsette dem for en livsvarig urett straff Og da jeg innser at denne urette terror ikke stoppes av norsk presse uten inngrep utenfra så sørger jeg i år for at en engelsk versjon av mine 2 skrifter tilstilles div. menneskerettsorg. Og derfor opplyses her også at intet har mere bidratt til å komplisere den angivelige gjenopptagelse i samfunnet enn nettop denne evige diskriminerende HETS Og derfor tilføyes også at disse NS-veteraner som i 1933 som voksne ble NS-med1. de beginner seg nu i pensjonsalderen - og i de siste 40 år har de nu vært ofre for en urett kollektiv hets. I siste del av dette PM beskrives de rehabiliteringsproblem som især av denne grunn rammer de 2% NS-veteraner.Og denne tidsperioden har altså foreløbig vart i hele 30 år

Men det som mest forsøkte å forhindre ls.dømtes gjenopptagelse i samfunnet det var det uhyrlige TILLIDSTAP som h.r.adv.Gerh.Hom alt i sitt foredrag 13.12.45 i Krimfg.betegnet som den verste straff av alle Det het da et fradømmelsen av "almen tillid" var tidsbegrenset men alle disse år har vist at dens virkning blir livsvarig. Ved dommer fra 6 mndr.ble alltid tillidstap anvendt! Prof.Skeie beskrev ls.dom slik= NS-folk fra-dømtes formue og tapte yrket. Vandren rammer også ls.dømtes pågjrende. De nektes å få dommen overprøvet av høyere rett. Exilanordningen begrenset nemlig straffeprosessloven så NS-saker kun pådømtes i herreds- og byrett. Domfelte hadde nemlig etter dens prov.rettergangsordning ingen adgang til å få bevisavgjørelsen i skyld-? overprøvet i høyere rett.

Eft. ~~stiftelsen NOKR~~ ~~opprørspåsaken~~ 2014-25 krevdes nemlig alltid samtykke dertil av H. retts kjæremlsutvalge. Og det skulle kun gis når det var sannsynlig at skyld-? var uriktig avgjort eller særlige grunner ellers tilsa det. Men utvalget har ingen adgang til å høre de samme vidneprov som de laveste rettsinstanser baserte sine dommer på - det har kun politirapporter og ev. forhørsreferat. Og på grunnlag av et sådant materiale kan utvalget nesten aldri erkære uriktig en skyldavgjørelse som er bygget på vidneforklaringer i den dømmende rett og muligens fra vidner som ikke har vært avhört under saksforberedelsen. Dommer inneholder intet referat av disse forklaringer, de sier kun at retten fant det bewist osv.

Denne samme prof. Skeie skrev 26.7.45 advarende at "ingen av exilanordningene hadde noen rettsgyldighet fordi om dem alle gjeller at deres innhold ligger utenfor rammen for kongens lovgivningsmyndighet. Og det heter i Skeies strafferett alm. del s. 466: "Kan dommerne ikke bli enige om at tiltaltes forhold var objektivt lovlig så må det flertall som erklaerer det rettstridig erkjenne at vedk. har handlet i velbegrundet god tro på dets lovligheit fordi han derom har hatt samme mening som rettens midretall." Dette viser betydning av dissens i H.rett i H-saken som ble ansett som jur. forbilde også for veteran-saker.

Her erindres om at straffelovskommisjonen som utarbeidet straffeloven av 1902 uttalte i sine motiver bl.a. at "det forståes lett at i polipisk opphissede tider vil en domstol hvis med. tilhører det motsatte parti lett finne motstandernes forhold ubetinget fordømmelsesverdig også i tilfeller hvor de har hatt aktverdige grunne..." I alle de NS-saker hvor jeg fungerte som forsvarer fremhevet jeg de alt siterete 3 rundskriv etter 25.9.40 fra dommer- og advokatforeningen og fra Dept.s ekspedisjonssjef hvorav frengikk at NS da ikke ble ansett som noen kriminell org. Det jeg forøvrig sterkest betonet i mine forsvarstaler var exilanordningens §§25 og 32 om "kollektiv erstatning" pålagt alle NS-medl. Desuten fastsattes der det progressive prinsipp at ersatninggen ikke måtte settes lavere enn NS-medl.s betalingsevne! Desuten skulle dekning for erstatningskravet også ses hos NS-medl.s ektefeller, dvs. også hos like som ikke selv hadde vært medl. av NS. Derav frengikk at felleseiets eller hver særeie konfiskertes også om den ikke-NS värende ektefelle hadde oppretholdt samlivet med NS-medl. etter å ha fått kjenskap til NS-medl.s straffbare forhold, dvs. medlemskap i NS etter 8.4.40. Men slik viden betød selvsagt ikke at hustruene forstod at deres forhold dermed var blitt straffbare følgelig manglet også de subjektiv straffeskylde. De fleste jurister mente at dette brøt mot tdl. erstatningstrad.

Det het i §32, 3 at når erstatning aktes gjort gjellende mot NS-medls. ektefeller så måtte disse stevnes som part i saken. - Jeg nedla i flere tilfeller protest om feil saksbehandling fordi slik stevning var unnlatt men dette førte aldri frem. Det ble fortalt i domspremissene. - Her bør også nevnes at det i exilanordningens strafferegler het det at de kunne erstatte de strengere bestemmelser i den strengere borg. straffelov av 1902 når det pga. tiltaltes forhold og sakens beskaffenhet fantes forforsvar. Videre het det at det var RETTEN som avgjorde dette em. ls. - forholdet skulle pådømmes etter anordningen eller straffeloven - uten å være bunnet av påtalemyndighetens tidl. nedlagte påstsnder! Man skulle jo etter dette tro og vente at exilanordningen var en formildende særlov - hvilket var forutsetning for at den kunne gis tilbakevirkende kraft, dog også kolliderende med grl.s §17. Som leserne alt vil ha innsett var exilprov. strengere enn straffeloven. Men her kan nevnes noe av det omfattende tillidstap ifølge §11 1-10 Tap av adgang til å eie eller erverve fast eiendom, aksjer osv. Oldelsbunder skulle miste sine gårder.

NB: Logisk er her altså å konstatere at av hensyn til gr.s §97s forbud mot tilbakevirkende lovgivning så kunne ls. anordningen kun benyttes i tilfeller der strl.s §86 kunne ha vært benyttet idet den angivelig skulle være en amnestilov for å forhindre at alle NS-medl. skulle dømmes til §86s 3 års minstestraff! Men her må logisk tilføyes at selvsagt var ikke passive NS-medl. henfallide til 3 års straff. Derfor var det en bluff-manøver som tilskiktet å lure legfolk - hvorfra legdommerne rekruttertes. Og av disse var det ca. 40000 idet det i alt var ca. 20000 ls-saker. Domsdissens oppstod når en legdommer var uenig i fagdommerens belæring?

IV Rehabiliteringsproblemet 2014: Jeg har hittil ikke berørt den rolle som den s.k. ISFRONT spilte under NS-oppgjøret da arbeiderklassen, anført av tusenvis av tyskerarbeidere marsjerte gjennem Oslos gater under faner og plakater hvorpå sto "strengere straffer for NS-nazistene" o.l. Til disse tog sluttet seg også tusenvis av tidi. politiske flyktninger som også var svært interesserte i at kun NS-folk skulle forbli de eneste syndebukker. Pressen, som tildels hadde innatt en omstridt holdning under okkupasjonen, refererte begeistrat disse opptrinn. De utgjorde et for den velkommen supplemon til serier av NS-saker. Disse forhåndsdømtes svært ofte av avisene som både før og etter rettsbehandlingen begrenset seg til å gjengi tiltalepunktet. NB: jeg kan ikke erindre at jeg noen gang har lest et positivt ord i våre aviser om NS-medl.

Hensikten med pressens ensidig kollektivhets mot alle NS-medl. var bl. a. både å få etablert og fastholde disse som de eneste straffeskyldige. Dette STATUS QUO har hittil ikke blitt rekjet fordi enhver berettiget motforestilling er blitt systematisk undertrykket. Foruten total sosial boikott med resp. censur i alle aviser, som fra mai 1945 inntok en ren isfrontholdning, mobiliserte den også motstanden mot oppgjørskritiske böker. Dette gjaldt især den avslørrende utredning som svenske rettslärde i 1955 publiserte om NS-oppgjøret. Derom het det an den omstendighet at disse rettslärde ikke selv hadde opplevet tysk okkupasjon av Norge delvis diskvalifiserte dem som over-dommere. Alle som var medansvarlige i at NS-oppgjørets filkk dets brutale form raste nemlig over at disse neutrale rettslärde tillot seg en slik "innblanding" i det de mente måtte forbli ingerne norske sørforhold: især var oppgjørskritikene opprørt over at det i svenskeutredning bl.a. stod at "å kalle et slikt indrepolitisk oppgjør for et rettsoppgjør er et misbruk av begrep, fordi med rett i vanlig mening har det ingen forbindelse! Det var kun et offer til et opphisset folk." I krigspropagandan fra exilet hadde jo Terje Wold & Co. lovet at det skulle gjøres kort prosess med NS-folk.

I "Seierherrens justis", av h.r.adv.W. som utkom i 1964 anføres de rettsprinsipp som ble neglisjert under NS-oppgjøret = Uavhengige domstoler - habile dommere - kapasitet i rettsapparatet (det ble lagt an 92805 saker) respekt for subjektive straffbarhetsbetingelser - individuell skyldbedømmelse (som alt påvist ble den især for NS-minoriteten kollektiv prinsippet om at TVIL skal komme anklagede tilgode (helt ignorert) forbud mot tilbakevirkende lover - betryggende adgang til å anvende rettsmidler - likhet for loven - frihet til kritikk - redelig rettsvilje og human behandling - Her erindres om at galds §96 også foreskriver at pinlige forhør ikke m. finne sted. Jeg unnlater å omtale den tortur som fant sted overfor NS-medl., men henviser derom til Martha Stensviks bok.

Forlaget som uga boken kalte h.r.adv.W. "de forsømte synspunkts adv." og mente at han skrev om et "Umtålig sakskompleks". Her skal jeg kun gjenta det W. skrev om tillidstapet: "Kritikkbegrepet pervertertes som begrep flest. Mostanderen skulle ikke levret honnør.. de var banditter uten ære. De skulle fratas tillid - vanåres. Seierherren er fanget i egen propaganda - tilrakkingen fortsetter. kritikkkløst mot NS. De på rett side fortsetter boikotten lengo etter at den er blitt hensiktsløs. De infame må fortsatt vises forakt. Funbilt patriotisme feirer orgiet da det ble risikofritt å spyte på dem. I exilet bestemtes i reglement hvordan nedvurderingen av NS ikke bare skulle holdes vedlike politisk men også legitimeres rettslig: tillidstap innførtes som straff. I den formastelige forestilling at andros omdømme om off. eiendom og at almen tillid kun oppnås ved exilegjeringslicens - et slags sosialisert rettsgode som kun tilkommer rett-troende etter off. tildeling - i slike forestillinger satt man i London og ga lov om at alle på gal side skulle fradømmes tillid." På samme måte ble jøder først behandlet i det 3.riket...

Enhver som studerer forarbeidene til de exile provisorier idag må bli sjokkert over hvor gjennført forhåndsdommen var - der het det bl.a. at for å frata landsvikerne ethvert nasjonalt argument så må selve medlemskapet kriminaliseres osv. W.s kommentar til dette er: da man støtte på grunnlovsforhindringer var det at den radikalere tanke meldte seg å gjøre selv NS-medlemskap som sådant straffbart fra 984840 dvs. alt etter den dagjellende gamle straffloven, nemlig ved i domspraksis å innfortolke slik straffbarhet som strl. s§86 bestemmer om fiendebeistand.

Denne kollektiviseringen tillet å behandle alle NS-folk som en enhet uten individuelle nyanser. Det som ellers konkret skal bevises i hver nekelt straffesak forutsattes under NS-oppgjøret generelt = de var jødehatere, de var udemokratiske, de var tyskvennlige, de var nazister og dermed samfunnsfiender, de var quislinger hvilket har en dobbelt betydning nemlig å være landsviker og å være Q-tilhenger. Istedentfor fersvarlig individuell bevisføring foretrakks man å forenkle og generalisere denne.

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
 Man lanserte et standardskjema for hva alle NS-folk "måtte vite" deriblant at krigen ikke sluttet i og med kapitulasjonsoverenskomsten av 10.6.40 men fortsatte til 8.5.45 - uansett hva NS-medlemmet hevdet derom. Så het det i domsprem. at X måtte forstå det. Dommerne overså helt hva X virkelig hadde visst, skjønt, tenkt, ment, trodd følt. Slik var det meget lettere å ramme flere. Maksingeværets prinsipp innførtes i retten.

Kollektivt fremstilt som notorisk at det å bli NS-medlem var aktiv fiendebistand under krig tross det for de 2% vedkommende var fred og begrepet tysk krigsføring i Norge var ukjent. nemlig 1939-36 at tilslutningen skjedde. Og når mine klienter i retten forsøkte å fremheve deres patriotiske motiv så ble de avbrutt med at de ikke var tiltalt for deres NS-førkriegsforhold. Dette virket for meg som den rene parodi.

Jeg forutsetter at jurister som besvarer mine ? også kjenner og går til andre kilder derfor unnlater jeg her å gjengi hele ordlyden i prøvesakens domsprem. både i lagmanns- og HR. Så her skal påvises hvorfor dommerne kom til at H.s NS-innmelding 6.12.40 måtte avgjørende bevis på unasjonalt forsett i str. 1.s §86s forstand = Retten mener at H.s innmeldelse og medlemskap i NS etter 8.4.40 må karakteriseres som bistand ydet fienden i råd og dåd. Så henvises til Q.s opptreden 9.4.40 Derpå anføres : "Efter rettens oppfatning viser dette at NS fra å være et almindelig politisk parti gikk over til å bli en org. som støttet DEN SOM MELDTE SEG INN I NS DA MÅTTE FORSTÅ AT NS HJALP FIENDENS KRIGSFÖRSEL.. I subjektivt henseende anså lagmannsretten det dermed beivist at H. var seg bevisst at han ved å melde seg inn i NS 6.12.40 fremmet Tysklands krigsinteresse dvs. handlet forsettlig... (støttet fienden) x

Alt i 1947 skrev adv.O.Lindheim om NS.medl.s gjenreisning: der siterer han bl.a.hvordan prof.Castberg i sin bok om statsliv i 1946 s§14 forklarer hvorfor folkeflertallet ikke er lovgivningsmyndighet: "Grunnloven fastslår at individet har rettigheter som folket i sin lovgivning plikter å respektere; dens §§ 96 og 97 Om et flertall både i folk og i storting vil at så skal skje så er det ikke avgjørende fordi Grunnloven har løftet disse rettsprinsipp over dagens politiske kamp og stillet de utenfor folkeflertallets rådighet!" Hvorfor forties dette under den s.k. debatt - som kun foregår på rett side etter isfronten paroler? x

Det har omrent ikke forekommet noen debatt mellom de to parter, de seirende og de tapende: og da endelig 14.11.79 det ble tillatt at 3 NSmedlemmer skulle få delta i TV så fant 2 av dem å måtte skjule sin identitet bak et forheng så det ikke ble kjent hvem de var - for at de og deres pårørende skulle unngå å utsettes for værre sosial kompromittering enn den de til daglig som "skygger" utzettes for. Ja deres situasjon er nemlig ennu slik i Norge anno 1980 at de helst bør unngå å bli "gjenkjent" av isfrontfolk for dermed å unngå øket urett sjikane. De fleste av dem lever nemlig ennu i Norge i en påtvunget indre exil. Deres barn er jo nu for lengst voksne men de kan ikke glemme hvordan deres barn terrorisertes på skolene fordi deres foreldre "hadde vært nazister under krigen".

Selvsagt er tiden nu altfor langt fremskreden til at ls.dømte noensinne kan oppleve et anstendigere liv i Norge så for dem kan det jo nu kun bli tale om en historisk årssopp Preisning. Men den kan jo ikke komme før år 2000 fordi de som var voksne på rett side 1940-45 har indoktrinert sine barn til å opprettholde isfronten kollektivt mot alle ls.dømte NS-medlemmer. uansett om disse var passive NS-veteraner eller ikke. Men det finnes jo endel slike "barn" som ikke kritikkles godtar foreldrenes propaganda om de hvite og de sorte og fremsetter visse motforestillinger. De spør f.eks. sitt opphav om det ikke er så at ls.dømte NS-medlemmer noengang skal gjennvinne mennoskerett? Og de rangerer også mot påstanden om at alle NS-folk skulle være en slags krigsforbrydere. De bør lese PM

Hvor Står ~~Norsk~~ i Norsk Økkupasjonshistorie, 2014 er NS-veteraners gjenopptagelse i samfunnet =

Det later til å være en konkurransen innen borg.pressen om hvilken avis som kan fremsette de mest ondsindete angrep på ls.dømte NS-folk Dette skjer ofte i forbindelse med omtaler av krigsbøker, da brukes isfrontoverskrifter og tendensiøse bilder: et typisk eks.er i Firdags-Dagbladet 26.8.78 "Oppgjør med landsvikerne:" Bare jeg slipper å se noen av de norske nazister mer." Teksten innledes med at det sa Överland i 1945 samt "Vi behöver ingen hevn vi må bare få være frem dem." Over 182 siden vises bilde av Rinnan "landets farligste mann." Og i "Vårt Land" 14.11.79 står over artiklen "Hvem ble dømt for landsvik" et bilde av Rinnan-bandene.Der på opplyses at av 46000 ls.dømte NS-medl.var 26000 kun passive.Avisen spurte om det var seierherrens hevn over taperne?

Prof.A.hvis boken omtaltesbenektet det alt i 1967 ifølge Aftenpostens referat av diskusjonsmøte i juristfg.10.11.67 med overskriften="A:retts-oppgjør var ikke noe seierherrens justis."Samme avis anmeldte 10.11.79 prof.A.s og brukte da følg.overskrifter:"Prof.A.s om krigsforbrytelsene" "Rettssoppgjør rettslig holdbart", og "46000 dømt".Herav må leserne jo slutte at avisens EGK ansør alle NS-medl, som ls.dømtes som krigsforbrytere! "A.medgir at boken er et møte med hans egen fortid";A.deltok mot NS-medl, og at han ikke er nøytral,A.var riksadv.s konsulent på juristkursen 4.8.7.45 da han advarte mot å dømme NS-vet,som i 1940 unnlot utmelding men det fortier han i boken!!! Og i TV i nov.ifjor forsvarte han NS-oppgjør lito overbevisende.Der unnlot han å besvare flere ? -

Morgenbladet spurte 22.5.75 i en 4 spalters overskrift Øverst på forsiden om "Gamle NS-medl står bak partidannelsen?" (C.B.) Det er jo lettvint for en avis å påstå slikt når det vet at ingen vil stå frem å dementere. Og 12.5.iår inntok avisen fra PK i NTB en 2/3 sides anmeldelse hvor 00.s boktitel SJAKALENES MARKED bruktes som hovedoverskrift.Så fulge en litt mindre sålydende:"Nazistenes kunsttyverier under krigen." I yeksten omtaltes at disse ble begått av NS-folk som også tok kunstverk fra jøder da de arrestertes.Det var dets red.CC som 4.10.iår skrev om NS-medls.Q.-kompleks,som bidrar til "forstoningen",og forhindrer deres bidrag til oppklaring."(De NS-vet.jeg forsvarer tok i 1940 avstand fra Q.)

Også VG brukte et Rinnan bilde i sin 2-siders omtale av oppgjør 17.11.79 O under R-bildet står at 10 av hans bande ble hensattet.Dette at 3-4 Osloaviser bruker Rinnan-bilder når de omtaler NS-oppgjør må få leserne til å tro at slike banditter er representative for ls.dømte hvorav ca. 80% var NS-medl.- Og i Dagbladet for 8.8.78 utnevntes red.Hagen i Aktuell Rapport til "Dagens navn" under overskriften:"Porno-kongen's blad ble NS nye talerør". Avisen, som taler om gammel-nazistene,synes opprørt over at Hagen sier at reportogene gjeller en god sak og forklarer at H. dermed mener"interessant lesstoff". Og Akersposten fulgte opp 16.8.78 med følg.store overskrifter:"Nazister er godt stoff" Så bringes flere fotostatkopier fra Hagens avis.Lokalavisen beretter å ha foretatt en enquête og kan melde at kioskpersone reagerer negativt over at blader med"nazi-sympatier"solges.Hvorfor refererer avisen deres holdning til "nazi-soff"? Forstår den da ikke at mishandling av NS-folk ikke lenger kan forties? Avisens største overskrift var!"Studentene ivrigste leserer?"

Storavisen hadde 14-15.11.79 intervjuer med 6 kjendisser +en ung pike om TV-debatten om NS-oppgjør:det hun sa ble gjengitt i overskriften:Dog med en vri.Hun sa ifølge teksten,"Vi har ikke vårt flinke til å gjøre oss ferdige med saken.." I overskriften stod:"Ikke flinke nok til å bli ferdig med saken.Avisen forsterker hennes ord - overenstemmende med is-forntens parole om at nu m. det snart bli ro omkring NS-oppgjør.Men det blir det nok ikke før den sist av NS-veterancene,dvs.justisofrene er avgått ved døden.- I VGs leder 5.8.78 kalt GUFS FRA FORTIDEN påstår at også flertallet rammete ønsker ro etter å ha "gjort opp" med samfunnet.Og avisen vil innbilde leserne at alle fakta finnes i off.arkiver.VG taler om martyrbildet som mange landsvikere forsøker å skape og synes å bruke et truende sprog overfor de av dem som forsøker å bryte presseboikotten.Det heter nemlig at for dem skal konfrontasjonen med realitetene bli pinlig! Men avisen injurieprosesser pga.s.k.historieforgfalsking? De jeg forsvarer lar seg ikke stoppe av denslags trusler.

1.? Fra en offiserer som studerte juss kom følg.svar på ? om Ap-forsvar?
"Det er bra at Ap.s fortid avslires da dermed hykleriet om dets "nasjonale" innstilling før 9.4.40 avdekkes. Det står i protokollen fra Ap.s landsmøte for 1930 at Fr.Monsen da erklærte = "Det har alltid vært enighet innen vårt parti om at vi skal forsøke å gjøre den borgerlige hær ubruktbar!" Det var dette parti som i 1945 dikterte regler for "nasjonal holdning" men fritok arbeiderklassen for disse.Og da klarte Ap.og splitte boerklassen."

2? Hvorfor tror De at så mange av Fedrolandslagets medl.gikk inn i NS?
"Vi bør huske på at blant lagets grunnleggere var både Michelsen og Nansen.Q.ble dengang ansett som en av mange nasjonalsinnede offiserer der og da han i 1933 som rhv.forsvarmin.startet eget parti så ble også hans tidl.humane samarbeide med Nansen i Russland tillagt betydning.(lærer)"

3.? Hvorfor godtok borgerlige Ap.s angivelige demokratisering pr.1935?
"Begrepet demokrati er svært svevende,Ap.taler jo ennu kun om sosialistisk sådan.Og av Ap.s gjennomførter og planlagte reformer må sluttet at partiet ennu ikke har tatt helt avstand fra marxismen.Dengang var det slik at hver 1.mai bekjente Nygaardsvold seg til "Lenins geniale lære".Hans etterkommere burde være mindre imponert over Lenin etter å ha lest om hans landsforrederi og aktivitet som tysk spion i Pearson bok i 1975 kalt 'The sealed train" dvs.det plomberte tog I ps.der bevises det i 6 punkt at bolsjevikkontoret var på 40580997 mark hvorav 26566122 bruktes at Leninen hadde forb.med Berlin,at han traff finansforb.under togreisen at L.var forhåndsorientert om det tyske motoffensiv og koordinerte sitt kup etter czar-armeens resp.nederlag,at han slo til i okt 1917 etter i Berlin å ha fått vite at Østrakerne tilbød Kerenskij separatfred.(off.)"

4.? Hvorfor brøt ikke de gamle NS-tillidsmenn med Q.som Hjort i 1937?
"De ble dengang feilaktig informert om bakgrunnen for møsetningen mellom Q.og Hjort:Q.som var negativt innstilt beskylte Hjort urett for å ville tiltrane seg makten i NS og ga sine tilhengere misvisende opplysninger derom.Disse var tildels i tvil men følte seg bunnet av det KO-troskapsløfte som de tidl.hadde avgitt,og ville ikke ved brudd ødelegge partiet.Jeg vet at de siden angret at de var var så godtroende.(borg.politiker)"

5.? Prof.A.utga ifjor en bok om det "vanskelige"oppgjør,der preseterer han å skrive at"det å våre medlem av NS i tiden før 1940 medførte ikke utsikt til annet enn uvilje og latterliggjørelse"? Det og det forhold at han fungerte som Ap.s konsulent under NS-oppgjøret bør vel sees som tegn på at han er overbevist Ap.sympatisør? Svar:"Jeg har en samling med artikler både i norsk og utenlandsk presse i hvilke han sterkt forsvarer dette som int.autoritet på straffelovens område.Som jurist må jeg si jeg er skuffet over hans bok som på en tvilsom måte forsvarer status quo.Før den kom beklaget han seg over at Grinifanger anklaget ham før å være silkefront men nu bør han kunne føle seg beroliget.Nu er det mange som innser at alltid har tilhørt isfronten.(h.r.adv.HI)"

6.Hvordan bedømte De dannelsen av "Nasjonal Samling" i 1933?
Som mange andre i NS hadde jeg en viss forståelse for partiets nasjonale appell men stemte alltid med NS for å unngå splittelse.Det var nok dengang en tilfeldighet om borg.nasjonalistene da ble med i NS eller ikke - flere av mine tidl.venner ble NS-medl.og ble siden urett rammet.Jeg treffer en av dem av og til - han er meget bitter - Jeg skulle jo gjerne ha invitert ham hjem min min hustru motsetter seg det.(H-mann)"

7.? Finner De det korrekt at de som stemte med NS i 1933-36 fra 1945 i borg.aviser kalles fascister-nazister? Svar;"Alle som dengang var toneangivende i partiet var jo typiske representanter for borgerklassen.Vi tror at flertallet av de som da stemte på NS gjorde det mere en nasjonale forhold enn fordi de godtok dets program.De färreste av oss er vel enige av i alle programpunkt i et borg.parti men foretar et kompromis når vi velger parti.Dette anser vi jo som en selvfølgelighet,kun for NS-medl.gjordes en unntakelse,de skulle være mere bevisste derom enn vi andre og vi tok det for givet at de godtok partiets program helt.Fra 1945 kaltes jo NS kun nazipartiet og Aftenposten kalte da Fedrelandslaget for halvfascistisk.Og 24.5.80 skrev denne avis at dets leder var tyyskvennlig men ikke nazist? Det må altså ennu betones? (ektepar)

II 1? Hvorfor arrestertes mange NS-medl. av KOK etter Ap. regjeringens ordre av 14.4.40? "Jeg må hermed ta avstand fra oberst Q.s påstand i Morgenbladet 25.2.75 om at NS-veteraner da saboterte Ap-regimets mob. ordre og burde vært skutt. Jeg var selv ved fronten sammen med gamle NS-folk som var like besluttet på å bekjempe fienden som oss andre. Jeg er enig med rittmester Normann i at påstanden om at de utgjorde en 5.kolonne som straks måtte udeskadeliggjøres var et falskt påskudd lansert i den hensikt å avlede oppmerksomheten fra eget hovedansvar for at Norge da var forsvarsløst! Dermed unngikk de at deres hovedansvar for Norges militær tap ble gjenstand for alvorlig granskning.(offiser født i 1910) "

2.? Norske soldater, som våren 1940 flyktet over grensen til Sverige ble der internert i henhold til V.Haagkonvensjons regler om neutrale lands og personers rett og plikt under landkrig.Og med exilregjeringens samtykke ble så sommeren 1940 alle i Sverige internerte soldater frigitt og hjemsendt.Dette ansees som et vebis på at Norges krig da sluttet, er De enig? "Her bør først bemerkes at den svenske regjeringens syn gjaldt at Norges krig i Norge var slutt dog anføres i svenskeutredning at tross denne våpenstillstand så bestod folkerettslig krigstilstand.Førstig henviser jeg til Ristes avsnitt i boken om motstandskampen i-mot Norge, kalt bak fiendens linjer om irregulær britisk krigføring.De gang ble partisaner ansett som franktrører,dvs. ikke regulære soldater.(jur.stud.)

3.? Hvordan bedømmer De Stortingets kompromis-holdning i 1940? Svar:"Man har jo godtatt at disse folkevalgte handlet under press,og at det dengang ikke var lett å være forutseende hverken m.h.t.krigens utfall eller Norges fremtidige status.Det var jo lignende argument som da også ble brukt av de siden politisk dømte.Begge grupper kunne med like stor rette hevde at kritikernes etterpåklokskap røbet at de savnet evne til å sette seg inn i deres dav.situasjon.(redaktør av borg.avis)

4.? Hva synes De idag om krigspropagandans kollektive fordømmelse av alle de ca.60000 NS-medl.? Svar: "Desværre ble denne krigsmentaliteten overført p. fredsoppgjøret.Men dertil var det her også psykologiske faktorer som spilte inn: etter å ha overværet endel av disse NS-saker fikk jeg det bestemte inntrykk at det især for aktorene gjaldt å vise hvilke "super-patrøter" de var, ofte fordi de hadde kompleks pga.tidspassivitet.Og for dem fortonte det seg derfor som en utvei å hevde seg vdd å angripe NS-medl.særlig brutalit.Slike aktører kommer aldri til å ville erkjenne at de var medansvarlig for politiske justismord.(forsvarsadv.)

5.? Hvorfor erkjennes ikke at omtrent alle de ca.600 gamle NS-KO-medl. som regel tidl.tillidsmenn-kvinner, at taktiske grunner ble stående i NS under okkup.? De tidl. aktive som åpent da brøt med partiet opplyste nemlig dermed at de var blitt mostandere av det store nye krigs-NS? Svar: "Som forsvarsadvokat vet De nok at vi jøssinger dengang måtte ta hrnsyn til følgende:1.Q.s forrederi 9.4.40 kompromitterte alle gamle NS-medl.2.Endel gamle NS-medl.arrestertes straks som 5.kolonne og vi måtte da tro at bevis forelå. 3.i BBC-meldinger advartes mot utmeldte som kunne være NS-spioner.Derfor visste de jo at de ikke ville bli mottatt i vår leir.Det kunne de også slutte av vår motstandsparole om at det ble ansett som "feig roing" å forlate NS" (akriv motstands-kvinne nu ca.60 år)

6.? Hvilken hjelpeinnsats beskrevet i "Motoppgjøret fant De mest verdiful?" Av de mange mottatte svar valge jeg ut følgende skrevet av en kvinnelige journalist slydende:"Flere der beskrevne hjelpetjenester står etter min mening fullt på høyde med de jeg har anmeldt i krigsbøker Skulle jeg foreta en rangering måtte det bli denne =1.exprof:Høcls innsats for studentene hvorved han reddet mange liv. 2.Så vil jeg nevne den fhv. gardemajor Olav Five for hans tapre krigsinnsats som omtales med åpenlys beundring av tyskerne i minneboken 3.Gebirgsdivision 1939-45 side 39 fordi motsetningen mellom hans nasjonale innsats og straffen var så stor. 3. Derefter følger Lindhs jødehjelp som også ble undervurdert: det later til at fagdommen under sin rettsbelæring må ha henvist til Solems kommentarbok i 1945 hvor han under exilanordningens §25 om kollektiv erstatning bl.a. skriver at skaden som forvoldtes ved jøde-forfølgelsen, ulovlig frihetsberøvelse, legemskrenkelser og drap som følge Stapos virks.må antas å falle innenfor rammen av det øk.ansvar som NS-medl.er ansvarlige for! Altså straff for å redde jøders liv 1940-42 "

III Som forsvarer under NS-oppgjøret 1945-50 har jeg bevart meget stoff men
unnlater å gi PM til de her gjengitte svar fordi jeg vil holde skriften
på maks. 15 sider: 1. Hva synes De om om denne ulikhet at de var 2 slags
fiendesamarbeide nemlig "straffbart" for alle NS-medl. og lovlig for alle
andre især tyskerarbeidere? "Svar: Det beviser jo klart NS-oppgjørets po-
litiske karakter. Ap. prioriterte i exil trosfeller som som takk i 1945
sosialiserte Stortinget. Slik unngikk Ap.s folk riksrett i 1945" (kollega)

2.? Av prøvesaken fremgikk at H.s NS-innmelding kun ga partiet ett nytt medlem. En NS-veterans unnlatte utmelding i 1940 betyd at NS beholdt et gammelt medlem som i opptil 7 år da hadde stått i et pol. parti i god tro. Skulle det stilles like strenge krav til begge kategoriers objektivitet? Svar: "Selvsagt måtte en prøvesak mot en førkriegsinnmeldt som i 1940 unnlot utmelding av NS ha ført til frinnelse fordi strl.s "forsett" da ikke kunne bevises, derfor valgte man H. som 6.12.40 visste om Q.s svik." (adv.)

3.? 3 jur.org. avg. etter 25.9.40 uttalelser om innmelding i NS som ikke tydet på at de da anså partiet som forræderisk men i exilprov. av 15.12.44 så kriminalisert alle NS-medlemskap fra 9.4.40 og som påskudd for dens hemligholdelse anførtes at represalier måtte forhindres? Hva synes De om slike metoder? Svar: "Heller ikke 1. exilanordning kunngjordes i 1942 i Norge slik at NS-medl. kunne advares og forlate partiet. Hensikten med lovers samtidige kunngjøring er jo at borgerne skal vite hva som er lovlig. Fortielsen tillot overraskende konfiskering av NS-medls. formuer. Dette er revolusjonært og inspirert av kommunistiske forbilder." (dir.)

4.? Hva synes De om påstanden om at exilprov. skulle være delvis amnestigivende? Svar: "Enhver jurist som kjenner strl.s §86 og dens formål må vite at påstanden er uholdbar: prov.s hensikt var å få dommerne til å godta den falske manestiteori og slik klarte man å ramme også passive NS-medl. Mot slik meningsforfølgelse reagerte ikke engang kirken. (prest)

5.? Min erfaring fra byretten i NS-saker var at legdommerne i alt for stor grad lot seg påvirke av fagdommerne - hva mener De om dette? Svar: "Jeg tror at dette stemmer fordi fagdommernes rettsbehandling spilte en avgjørende rolle i disse politiske saker: disse forhindret jo juryens prødebatt om førkriegsinnmeldte NS-medl.s särstilling ved urett å hevde at prøvesaken mot en krigsinnmeldt var det jur. forbilde for alle NS-saker!"

6.? I Kiær Mordts bok anføres på s. 74 at om vi antar som lagmannsretten i prøvesaken i 1945 at NS i 1940 opphørte å være et alm. politisk parti og da ble en landsvikorg. så hadde NS da helt forandret sitt tidl. formål. Og siden Høyesterett så avgjorde at NS da opphørte å være et alm. polit. parti så måtte det gamle NS da sies å være opplest. Dommere som innså vesensforskjellen i at gamle NS-medl. IKKE før krigen meldte seg inn i en ls.org. anklagen dem i retten urett for i 1940 å ha gjort det! Hva synes De om deres forsök på å belaste gamle NS-medl. med en slik krigsinnmelding? Svar: "Anklagden mot gamle NS-medl. var at de i 1940 unnlot å melde seg ut av NS men det skulle jo være overflødig eftersom partiet da var opplest. Jeg kjenner forsvrig flere tilfeller hvor gamle NS-medl. som gikk ut av NS under okkup. men figurerte i NS-arkivet og ble straffet".

7.? Da dette forsøktes i flere av mine saker i den hensikt urett å belaste gamle NS-medl. med "bevisst unasjonal forsett" så stilte jeg også følg.? Hvorfor kom aktive gamle NS-medl. fra 9.4.40 i en tvangssituasjon? "Jeg leste i biskop Berggravs "Folkedommen over NS" at de som meldte seg ut ble fengslet. Og jeg vet om tilfeller hvor slike medl. av frykt for represalier også overfor pågående unnlot utmelding i 1940. Desuten måtte utmeldinger ifølge førerprinsippet godkjennes på høyere hold: søknad derom måtte gå tjenestevei fra lag via krets til fylking hvorfed alle disse instanser skulle si om de syntes at begrunnelsen kunne godkjennes eller måtte avslås. Det var svært ofte at disse ikke ble godtatt og dermed ståd mange gamle NS-medl. i partiarkivet 8.5.45. Det er nu på tide at vi erkjenner at slike medl. ble tvunget til å bli stående i NS og at det var urett mot dem at deres tvangssituasjon ikke da godkjentes som NÖDRETT. Denne situasjon hadde forsvrig også andre årsaker: det at de som tidl. aktive i NS var kjente gjorde at de ble rammet av krigspropagandas kollektive fordommer. Det er vel her også et om det ikke burde vært anerkjent som en menneskerett i selvforsvar å få beskytte seg som fortsatt passivt NS-medlem. Her forelå nemlig force majeure. (forsvarsadvikat)

IV 1950 ~~Stiftelsen norsk Økkuperasjonshistorie~~, 201# nulevende av de ca. 5200 ls.dömte måttet vente på om de etter skulle få en 2.kl.s sosial status:men 18.4.80 ble diskrimloven avvist av tinget.Dette beklagot en repr.for Kr.f.i en avisartikkel 5.5.80 hvori han bl.a.skrev om "vårt demokratis umåtelig toleranse"? Det at T.setter "eks"- foran landsvikere synes han vel er svært tomtant dog vil han ha de straffet på livstid.Hva synes De om slikt hykleri? Svar = "Jeg synes det er en fortsatt kollektiv hets som er uverdig en represent. for et kristelig parti,som synes å følge biskopens folkedom.(sosialkur.)"

2.? Da statskirkenes prester i 1945 gjenooptok sitt virke så gikk de fleste av dem til angrep på NS-folk.I 1975 skrev biskop J.i "Vår kirke" ate "det er ufattelig at dagens politikere bruker uttrykket "kristne grunnverdier" For oss eldre vekker det kvalme.Vi kan aldri glemme at det var NS program (1934 IV,22) Under den fanen forfulgte de jøder,torturerte fanger,skjøt uskyldige,kneblet pressen og styrke kirken." I 1980 stod i Aftp.at prest H.var verre enn naziprestene,hvis teologi var korrekt,if. prost D.s syn.Hva synes De om biskop J.s kollektiv hets mot NS-folk 30 år etter? Svar="Han er preget av et uforsonlig HAT i folkedommens ånd. Er dette ennu representativt for statskirken? Jeg forstår hvorfor så mange lsdömte NS-folk i 1945 forlot den,- i protest.(misjonær)

3.? Massemedia:presse,forlag,radio og TV har nu i ca.35 år bedrevet en uforsonlig kollektivhets mot alle ls.dömte NS-medl.Derom henvises til endel eks.i "Motoppgjører" Betenker aldri red.forfattere.journalister de tragiske følger dette medfører? Svar:"Jeg har hittil på redgs møter i avisens forgjeves forsøkt & vinne forståelse de 2% NS-veteraners särstilling.Derimot innvendes alltid øft om uretten mot disse fremheves så rokkes NS-oppgjørrets status quo.Derfor får vi forklart at det må forties.Kun engang taltes det om at man snart burde skrive litt om Hoels skjebne men man kom til at det var for tidlig.(journalist i dagsavis)

4.? I år er 40 års minnet av 9.4.40 erindret og det benyttet isfrontpressen som en anledning til å hetse mot ls.dömte NS-medl.direkte og indirekte: Norges største avis brukte 25.9.80 følg.store overskrift = "DA NS SLAPP LÖS PÅ FOLKET" Med denne formulering forsøkes 40 år etter antydet at det forbryderorg.tross red.bør vite at både advokat og dommerforeningen etter 25.9.40 syntes å godta NS Hvordan ser De på avisens isfront-propaganda? Svar:"Ja jeg husker godt "på sparket" 14.11.79 da prof.A.s oppgjørsbok diskutertes:da bragte "Vårt Land" hans følg.utsagn i en kjempeoverskrift over 2 sider sålydende="Oppgjøret fikk bedre enn ventet." For hvem? Å.mener vel for isfronten! Samme 14.11.79 het det i Aftenpostens overskrift at "rettsoppgjøret foregikk redelig".På mig virker denne enstemmige forsikring krampaktig.Slik avvises kritikken.(mor)

5.? Vår presse har nu i 35 år stadig sjentatt følg ? om-mot NS-folk = Hvorfor ble de nazister? Den som leser "Motoppgjøret og denne Gallup må forstå hvor urett ? fortoner seg for de 2% NS-veteraner,som var anti-nazister og i fra 1940 motarbeidet NS samarbeide med den NSDAP-dominerte okkupant.I 1978 gikk en serie i Dagbladet kalt "Slik behandlet vi nazistene" Hvorfor påstår pressen at alle ca.60000 NS-medl.var nazister? Svar: "Jeg tror det skyldes at borg.presse idag er radikalisert og tildels vil svekke anti-kommunisters kamp.Pressensxfaglige utvalg har frobuddt slik individuell diskriminering men den skjer jo kollektiv basis.(politiker)

6.? Her gis et eks.på hvordan den må forsvare seg som urett beskyldes for å ha vært i NS "under krigen":VG berettet 25.11.75 at adv.W.måtte stevne Gyldal for å få rettet en falsk påstand i forlagets jub.bok hvor det het at W.var NS-medlem i 1942 mens han ekskludertes fra NS i 1937 Det tok mer enn et 1/2 år før dementiet 24.11.75 publisertes! og stevningen trekkes tilbake! Hva synes De om at slike som kun var i NS 1933-37 så lenge etter sjikaneres på denne måte? Svar:"Jeg husker at denne adv.W.også ble diskriminert i Dagbladet for få år siden:da forsvarte W. en 80 års kvinne som saksøkte staten pga.injurier.Der kaltes han da "den gamle nazist" tross det da var 42 år siden han ekskluderte fra NS Avisen tillot ham å svare.Dette at man må være advokat eller bryke adv. for å få rettet slike feil röber at det i pressen er en passiv mostand mot visse gamle patrioter.Det å ha vært nasjonalst er idag blitt suspekt At disse må true med rettssak en udemokratisk mentalitet!" (cand.jur.)

Konklusjon: Det bør vel straks forklares hvorfor kun 26 svar ble gjen-
gitt. Sånt hvilke synspunkt ble lagt til grunn da utvalg av ? og svar
ble foretatt: som leserne vet nedskrev jeg følgende mine erfaringer under
NS-oppgjøret da ikke ikke bare førte innledende samtaler med de jeg for-
svarte men også med deres pårørende. Det var da visse argument som jeg
stadic måtte høre, et var dette: HVORFOR lar folket seg bluffe av dette
angivelige rettsapparatet, denne propaganda om at vi har fått tilbake
rettstaten og denne påstand om at alle tiltalte vil få anledning til å
FORSVARE seg. Min erfaring er desværre at det var nettop deres forsvar
vi med alle midler forsøkte å forhindre. Her og i "Motoppgjøret forklarer
hvorfors: Vi tåler ikke la neutrale rettslærde få komme til orde, det
kaller vi uønsket innblanding. Vi jurister vet hvordan pressen mobili-
sertes for å sette de svenske rettslærde på plass, disse hvis skjønn
sogar ble innhentet av exilfolk under Kvarstad-bår-affären, men som så
ble utskjelte som betalte av fiende-lakeier da de skrev sin utredning. -

Mitt hovedsynspunkt ved utvalget av ? og svar var: 40 år etter bør også
visse informasjon fra tapende part og om denne kunne få komme frem selv
i isfrontlandet Norge, som ifølge kritten Littlejohns bok "Patriotiske
forredere" var det land som gikk mest brutalt frem mot sine egne etter
fredens inntreden. Vi later som om en debatt finner sted men ingen ord.
DIALOG har hittil forekommet fordi oppgjøres-diskusjoner kun skjer på
vår side - mellom is- og silkefront. Begge beklager at ls. dømte mangler
skyldfølelse, forskjellen mellom dem er kun straffens strenghet. Og det
er kun våre argument som tillates anvendt i massemassa. Og en forsker
vil ikke kunne finne stort om ls. dømte i deres domspremisser som angår
deres forsvar fordi disse omtrent udelukkende befatter seg med tiltale-
punkt og gjengir aktoratets påstander. Her skal straks nevnes at en av
de mest beryktede aktorer at talte om hvordan "denazifiseren en burde
foregå = vi må forsøke å omskolere dem til demokrater, var hans omkved.

Prof. A. beklaget at vi hadde ikke kapasitet nok til det men han unnlot
å vurdere de ev. læreres kvalifikasjoner. Her bør nu endelig nevnes at i
de lange varetektsår var kommunister i fengsler og fangeleire meget ak-
tive, de delte ut FRIHETEN og i sitt hykleriske angrep på borgerskapets
jurister pleide de alltid å gjenta historien om kapitalisteneszlandsvik.
De braket alltid at 80% av "krigs-profitørene slapp unna osv. - Og hver
gang en forhøresdommer krevet forlenget varetektsfengsling så kom han
med at NS-folk burde betrakte den som en beskyttelse mot folkets raseri.
Og jeg noterte aktorers "argument" i de saker jeg forsvarer og når jeg
nu refererer disse for yngre kolleger så nekter de å tro at slikt hendte.
Uansett hvor grove skjellsord de brukte så ble de aldri satt på plass
av dommerne - dette gjorde et forstemmende inntrykk på meg som jeg al-
drig kan glemme. Da jeg måtte høre på dem så slo det meg hvor påvirket
disse var av den sk. jur. Stockholms-rapport, kalt brosjyre nr. 1. Den lot
til å være en retning for aktorer og ramset opp NS-folks egenskaper =

Disse var ifølge deres propaganda kun negative: hat, hevnlyst, vinnesyke,
ærgjerrighet, feighet, svakhet, uforstand. Det minst negative de klarte å
si om NS-folk var at enkelte av dem kunne ha vært under press. Forstod
da ikke dommerne hvor INHABILE også de selv var? De syntes alle mure
eller mindre å ha et NS-kompleks - de så rødt hvor gang de hørte ordet
NS. Trodde de da selv på propagandan om at alle okkupasjonens lidelser
kun skyldtes NS? Jeg skal her som eller unnlare å nevne noen navn, men
at alle disse dommere og meddommere idag ikke tåler å konfronteres med
fortiden er jo helt forståelig fordi de har nok i smug lest adv. W.s
bok om "Seierherrens justis". Dens forleger fant det nødv. i et 3 sds
forord å forklare hvorfor han utga boken: det er preget av en viss
human tendens. Hans påstand om at vi som sto på rett side pr. 1964
hadde gjenopptatt kontakten med de i 1945 sosialt utstøtte stemmer
ikke med mine erfaringer. Hans observasjon om at det ennu ligger meget
uuttalt mellom motpartene er jeg dog enig i. Det er også riktig at det
ikke eksisterer noen dialog mellom dem - fordi det forutsetter at det
frie ord også er tilgjengelig for motparten. Men hittil har det kun vært
våre argument som har dominert denne ensidige debatten. Jeg må tenke på
misforholdet i USA mellom hvite og sorte hvor det tok over 100 år før
slavenes etterkommere ble hørt. Begge sted finnes stadig nye påskudd
som kan forsinke en ev. dialog bl.a. nu den at NS-medl. ikke blir stå frem.

Devisen er ennu at lot er alt for tidlig å felle noen endelig dom om NS-oppkjøret. Det innrømmes dog nu forsiktig at vi av hensyn til historien og ls.dømtes etterlatte snart bør la de ennu overlevende ls.dømte få komme til orde. Men vi akter nok aldri å oppgi påstanden om at stort sett så var NS-oppkjøret strengt men riktig. Typisk for kommentarene er at disse i mindre og mindre utstrekning former av jirister som selv som vidner deltok, overvar, var tilstede, har talt med ls.dømte! De fleste av pressens folk skryter ennu av at de aldri har talt med en ls.dømt...

Jeg betviler at noen på angrepssiden har lest Berglöffs bok "Efter 7. mai 1945" Det er en moralsk vurdering bl.a. av det det betyr å være dommer: "en dom forutsetter at vi selv har evnen til å sette oss helt inn i de anklages situasjon og klarer å se saken fra deres synspunkt. Dermed blir det en selvdom, om alt er tillatt i kampen for fedrelandet da blir det umulig å dømme andre for det vi selv ville ha gjort under omstendigheter. De som før krigen gikk inn i NS kunne ikke dengang ha følelsen av å foreta seg noe ulovlig. Soden onntraff begivenheter som trakte tyskerne til landet men de enkelte gamle NS-medl. var ikke herre over disse!" Men aktorene påstod i 1945-50 akkurat det motsatte. Atter må jeg gjengi et lördags-Dagbladet, nemlig påske-ekstra 1980 =

"Churchill: Udmerket om Hitler slår til i Norden.. LA OSS LOKKE TYSKERNE TIL NORGE. NARVIK er vår beste chanse." Det var kommentar til den så følg. 1. forhåndsartikkel fra Björnsens bok NARVIK 1940 (tildels sitat) Hvorfor erklærte forfatter BB samtdigi på 1.side 16.9.80 at han ventet storm pga. boken? I den stod nemlig at "Churchill jublet da tyskerne okkuperte Norge." BB gransket frigitte enegelske regjeringsdokument. Vi har alt hört isfronten svar: Men dette er da ikke noe nytt, som om det skulle være en berettiget innvending fra folk som allikevel fastholder at 1.Q.ba tyskerne komme hit alt i 1939 2. derfor kom de 9.4.40 3. og Q.skulle ha holdt alle gamle NS-medl. løpende ajour om 1 og 2.

NB: det er jo soleklart at exil-regimets folk finner det kompromiterende da det de visste om dette nu skal bli alment kjent av nordmenn. Det er riktig at dette ikke er noe nytt i Sverige hvor man helt siden 1939-40 har talt åpent om at vestmaktenes dengang ville ødelegge de svneske malmfelt. Enhver som vil ha dette klarlagt bør også lese de svenska hvitbøker. Men når svenskene sier at Hitler reddet dem fra å bli okkuperte av de allierte (for å stoppe malmtransporten) så undervurderes det av norske historikere. Her er det vel noen av leserne som husker Hoffs artikkel kalt "Vår selvforkyldte skjensel" i Aftenposten 7.4.78 hvor det var et avsnitt om "historien som vedtatt lügen." Snart må da folket innse hvorfor det for Ap. er så maktpåliggende at status quo om NS "skyld" for tysk okkupasjon av Norge fastholdes? Fordi når folket forstår at manövren med arrestasjon av NS-veteraner fra 1944-40 fordi de angivelig skulle være en tysk 5.kolonne kun var krigspropaganda som skulle bortforklare forsvarssabotagen så vil ikke lenger deres omvurdering kunne kunne forhindres. Og da blir de muligens ansett som mere meningsboretiget. Kanskje isfronten tilogmed deltar i deres begravelser?

Men foreløpig er det lite som tyder på at jøssinger ville oppgi noen av sine illusjoner. Her må jo tas i betraktning at det var nesten ca. 100000 i ls.politi, bobstyrere, aktorer, dommere, riksadv. og presse som deltok i NS-oppkjøret mot alle NS-medl. Disse kommer da aldri fri-villig til å erkjenne sine feil overfor NS-minoriteten, de ca. 2% dvs. ifølge statistikken ca 1200 gamle NS-medlemmer. Tilfellet med adv.W. viser jo at de kun böyer seg som tvang. Dette har jo intet med virkelig demokrati å gjøre - dette er jo kun maktpolitikk. - Husk at vi forsvarere i 1945 indirekte fikk vite at det å forsvare NS-folk det var å krenke våre døde kameraters minne. Vi fikk da også höre at for at vår demokratiske rettsstatt skulle kunne opprettholdes så måtte noen av oss påte den svært ubehagelige oppgave å forsvare slike hele tiden forhåndsdømte "landsvikere". Noen av oss ble da også utsatt for overlast fordi vi påtokk oss en slik oppgave. Men det var underforstått at alle offentlig oppnevnte forsvarere kun skulle anse oppgaven som kun en nødvendig borgerplicht. Mange av oss lot jo våre klienter forstå at de høst ville slippe å nedlegge påstand om frifinnelse. Så vi som da gjorde det vi utsattes for sterkt kritikk fra våre kolleger...

Men ~~js~~ jødenasjonalkupertasjons historie 2014 engang selv får oppleve at prominente norske jurister erkjenner at NS-oppgjøret besto av en endeløs serie av skinnprosesser. Her må jeg etter tenke på Hoffs alt nevnte store artikkelen i hvilken han kalte "Innstilling fra U.K. av 1945" som grunnteksten for vår nasjonale skjensel! Der var det 7.4.78 også et avsnitt med overskriften "Folket arbeidet for tyskerne" og det faktum betenktes jeg ofte når jeg dengang hørte påstanden om at NS-oppgjøret foregikk overenstemmende med "folkets rettsbevissthet". Intet begrep ble da mere misbrukt enn det. Så folket var da mere enn villig til å stille opp som meddommere over den som folkefionde utpekte syndebukk: dermed forsvarte de seg selv.

Jeg vil nu be leserne et øyeblikk forsøke å sette seg inn i hvordan den sosiale konfliktsituasjonen ~~ls.~~dømte lever i i Norge fortuner seg for de få jeg forsvarer? Vi taler alltid om at yi muligens med tiden skal nedlate oss til å gjenkjenne slike tid. Bekjente MEN tror at leserne at disse uskyldig ~~ls.~~dømte noengang akter å fraternisere med sine tid. bödler??? Hått til har disse krevet at alle ~~ls.~~dømte åpent måtte "angre" for de kunne få deres tilgivelse - underforstått var at alle NS-medl. var skyldige i den værste forbrytelse vi vet om. Parodien i dette kommer klart frem når det erindres om at exil-regimets statsmin. for kri- gen pleide å si at "når skurken ikke vet hvem annen utrøså sier han at han er blitt nasjonalist." For arbeiderledere var det dengang noe helt foraktelig. fedrelandet var jo kun er borgerlig påfunn hvormed arbeiderklassen ble undertrykket. Satdig fremholdt de dermed at de betakket seg for å bli delaktige i deres fedreland - Det later til at Ap-menn i exil 1940-45 foretrak å glømme sin tid. Lærdom for en kort tid om klassekampens vesen = der talte de kun om interesse-motsetninger.

Men hvorfor tillot borgerskapet Ap-regimets forferdelige HEVN over dem som de helt siden 1925 og 1933 hadde utpekt som den politiske hovedmotstander? Og noe av det første dets representanter erklærte da de i 1945 vendte tilbake til Norge var at "ingen i NS hadde bedrevet et patriotisk dobbeltspill!" De visste da at de talte mot bedre vidende men det gjaldt noe mere ,klassefienden måtte kompromitteres! Og da det kom forespørsler fra motstandshold til London om å anerkjenne gamle NS-medl. som norske agenter så svartes det som regel at de foretrakks selv å velge "rett-troende"agenter som så kunne innfiltreres i krigs-NS Selvsagt hadde disse mindre tillid hos NS-ledelse men deres innsats er siden blitt be-rommet - av politiske grunner - fordi de var jo mere eller mindre Ap-kampfeller. Men deres innsats av mindre enn som omtaltes i "Motoppgjøret"

Jeg har et spørsmålstege eftersom denne Gallups overskrift fordi jeg dermed vil ta et forbehold m.h.t. hvor "kvalifisert" den er. Det er jo her mest juristers svar som er gjengikk og advikater betraktes jo av andre mere som loffortolkere enn moralister. Dermed er det mulig at det kan bli en mangelfull belysning av NS-oppgjørets moralske side. Men når jeg gjør dette kompromis så er det nettopp fordi folket og deres politikere ved enhver konfrontasjon med dette for å slippe å være moralske dommere derom henviser til det de kaller fagfolkene dvs. juristene. Og årsaken til at de vil slippe er at isfronten stempler enhver folklig oppgjørskritikk som nazistisk. Når blir så denne taupe opinionen å tre frem?

Her illustreres hvor komplisert konfliktsituasjonen ennu er for oppgjørsofre. Jeg hverken makter eller orker å beskrive denne men jeg vil her på denne 18.og siste side forsøke å gjøre å gjøre leserne oppmerksom på den. Det skal nemlig ikke meget fantasi til å forestille seg hvordan det oppleves for disse mere enn misforstätte patrioter å leve resten av sitt land blandt landsmenn som skyteskive for deres egen dårlige samvitighet. Es-kommunisten Överlands bannlysning siteres ennu i borg.avisen av de radikalane intellektuelle som ifølge Groth lurer til å ha overtatt makten i alle redaksjoner? Har fratok dem både deres identitet og integritet. Og slik vi fortsatt omtaler alle NS-medl. vi ~~ls.~~dømte som forredere så gir vi dem livsviktig straff - i strid med elementær int.mnenneskerett. Vi straffet dem på 10-12 forskjellige måter det eneste vi unnlott var å ta deres liv! Og til tross for dette kritiseres de for å ha blitt forbittrete. Er det virkelig noen av de ansvarlige som innbiler seg at de rammerte at de synes at de ble delaktige i vår demokratiske rettsstat? Vi lar dem jo stadig forstå at vi foretrekker at de forblir i sitt sosiale ghetto - selvom vi ikke som Apartheid har lavet reservat...

Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014

Motoppgjørets epilog? Det resterende utdrag av denne saboterte bok, som skulle ha utkommet om en månads tid, vil nu være de tidl.mottagere ihende ca.1.3.80 dvs. mens tusenvis norske journalister forbereder 40-års kommentarer til 9. april 1940. Vil det etter bli de samme propaganda-klisjeer om den nazistiske 5.kolonne, som forhindret norsk seir våren 1940, som gjentas, eller vil nu en mere nökttern tone anslås? Vil vi da få oppleve ledere hvor det en passant antydes at det var urett straks å arrestere strakte odelsbønder fra G-dalen som i hvertfall potensielle fiende-lakeier, for å bruke et av de mange radikale ord som borg.presse annekterte, kun fordi de tilfeldigvis tilhørte NS fra 1933.

Årsaken til at NS-veteranenes okkupasjonsforhold ennå ikke er omvurdert har noe med nordmennens stahet å gjøre: selvsagt innser de idag at deres kollektive forhåndsdom over disse var urett men av prestige grunner tør de ikke stå frem å rekjenne feil, som har medført at disse anti-nazister nu i 40 år har blitt forfulgt som nazister. Deri bærer pressen i uhyggelig medskyld som den aldri vil kunne godtgjøre, den har bidratt til å ødelegge deres liv selv etter at den i 1964 var blitt bekjent med at selv Justisdept. erkjente at de ikke burde ha vært overført straffeskyld. Og nu frykter disse ennå overlevende patrioter at forskernes påvisning av likhetspunkter mellom kommunisme og nazisme vil øke kollektivhetens: paradoksalt nok er det her også nordmenns snekkede tro på kommunismen som antagelig vil medføre at disse anti-kommunister etter ofres.

Ifølge forhåndsomtalen i Morgenbladet 25.2.80 av Frank Bjerkholt Vietnambok vil mange prominente nordmenn nu helst glemme sin pro-kommunistiske innstilling, og slippe konfrontasjon med egen fortid:(etter et påskudd for fortsatt i pressen å hetse kollektivt mot NS for å avlede oppmerksomheten fra egen u-demokratisk holdning) Ang. den pro-kommunistiske opinion under Vietnamkonflikten mener Bjerkholt at der er alvorlig at så mange nordmenn gikk så totalt på villspor. Ap.f.eks. lot seg mobilisere helt for Hanoi og i regjeringen Borten gjorde samme holdning seg gjellende. Utenriksmin. Lyng, som stadig polemiserer mot Morgenbladet i sine memoarer ang. Vietnam unnskyldes i alle forb. lov til å være i total god tro - især når det gjelder kommunisters forsikringer om hederlige motiv og demokratisk innstilling. Helt til overfallet på Afghanistan i des.79 har jo tonen vært Frydenlunds parolen: spark ikke Sovjetbjørnen på skinnleggen. Og ennå - etterpå - tales om at forb. med Sovjet må opprettholdes.

I den anledning skriver Henri Werring i art. "Når vold opphøytes til politisk prinsipp", samme dag i samme avis, at denne frasen om påne kanaler østover er like malplasert som i forb. med motstandsbevegelsen under okkup. å si: "Hvis den bare hadde lystret tyskernes ønsker så hadde vi sluppet tortur og henrettelser". Dette er satt på spissen, men et visst kompromis kunne spart mange liv - det kan nu etterpåklokt konstateres. Her må noe meget vesentlig tilføytes= Da Utefronten vendte seirende hjem i mai 1945 hadde dens medl. ofte uklare forestillinger om hvordan okkup. hadde utviklet seg, og kunne ikke konkret forestille seg dens kompliserte situasjoner!!! Men de anså seg habile som dommere tross mange av dem tidlig under okkup. hadde flyktet uten å ha vært i livsfare og derfor var svært interesserte i som strenge aktører å drive selvforsvar.

I Det Bestes marsnr. 1980 står en 6 siders artikkel som besører spørsmålet: HVORFOR flykter hundretusener fra det "befriede" Vietnam?? Anthony Paul, tidl. Krigskorr. for bladet og 29.4.75 reddet ut av Saigon pr. helikopter, svarer: der finnes en viss parallel til NS-oppgjøret, der fortelles om hvordan kollaboratører, dvs. de som "samarbeidet" med Saigon-regjeringen etterpå utsattes for tortur og straff. Efterlatte amerik. metallkasser 2,5x2x2 m. brukes som fangeseller med 6 fanger i hver.(på den lille skomakersellen i Åkerbergsvns kretsfengsel sto også 6 fanger, det var forbudt å sitte på de 3 madrasser om dagen og det ble skutt mot vinduet om noen av dem viste seg der). Fangene var i hundrevis av omskoleringsleier hvor de fikk høre foredrag om at de var usle marionetter og at straffen var et ledd i omskoleringen til kommunismen. Paul samlet informasjon ved intervjuer med mange flyktninger som fortalte om de oblig.indoktrineringsmöter der barn ble presset til å angi foreldre for antisosialisme. Paul kaller Sør-Kinahavet 'Hanois flyttende Auschwitz' fordi de antas et mer enn 300.000 båtflyktninger mistet livet der og han mener at Hanois grusomheter er så uhyggelige at de kan sam-

menligenes med Hitlers jideutryddelser. En ung forsker jeg nylig talte med
SAF 2014 Stiftelsen norsk okkupasjonshistorie, 2014 sa at han arbeidet med å få klarlagt hvilke rolle kommunistene spilte under NS-oppgjøret? Jeg anbefalte ham å undersøke Tredje Wolds fantatiske intrigspill som isfrontens leder i London.

Under TV-debatten i nov. 79 virket ikke prof. A. helt overbevisende som garantist for NS-oppgjørets holdbarhet: hankonfrontertes med flere spørsmål fra fredstidens "undermennesker" som han hadde vanskelig for å besvare. Og jeg kan også her stille han en rekke spørsmål som vil være like vanskelig for ham å gi et ord. svar på f. eks. = 1. Hvorfor sier han som jurist intet om at Storting lot NS-oppgjøret pågå fra sommeren 1945 til 21.2.47 etter prov. exilanordninger for disse ble forelagt tinget? (i sin bok kalt "det vanskelige oppgjør, som utkom ifjor) 2. Hvorfor gjentok han ikke der det han sa som Ap-regimets konsulent på juristkurset 4.- 8.7.45 om at det var vanskelig å avvise NS-veteraners argument om at de ved å forblí NS-medl. etter 8.4.40 kunne gavne norske interesser og forhindre at opportunister overtak deres embeder? 3. Hvorfor fortier han også i boken det han sa på juristkurset om at det ville være uforsvarlig å påstå at unnlatt utmelding av NS i 1940 skulle kunne rammes av strl. §86 som forutsetter aktiv fiendebistand under krig - og vel og merke FORSETTLIG sådan? 4. Hvorfor gir A. ingen ord. begrunnelse for sin påstand om at det har vært utvist tilbakeholdenhett med å anlegge injuriesaker mot de som kritiserer NS-oppgjøret? 5. Prof. A. påstår på side 264 at "vi alle vet at mange ls.dømte er bitre og hatfulle og at nesten alle er ulykkelige: vi kan godta dem når de innser at det var de selv og ikke samfunnet som styrket dem i ulykken..." Hvorfor fremsettes denne påstand kollektivt når A. måtte vite at ang. førkrigsinnmeldte NS-medl. så var det nettop samfunnet som forårsaket deres ulykke? 6. Desuten stiller A. opp en kollektiv betingelse for anerkjennelse, nemlig det at alle ls.dømte først skal erkjenne egen skyld i den ulykke som rammet dem før VI kan godta dem! Men hvilken forutsetning har da denne ls.rådgiver og HS-dommer i 1946 til å opptre som rådgivende overdommer? 7. A. bruker overskriften "Historiens dom" på et avsnitt i del III hvorfor avspises der mindretallet i Stortings justiskomite av 1964 kun med en linje: "det antydet at det var grunn til å se på klagene å få utredet om det var mulig å få lempet på det som var grunnlaget for dem."? 8. A. konstaterer på side 259 at "man ikke kan få absolutte svar på problemet om omstridte rettsvedtak var riktige eller gale, det ligger i jusens vesen. Den rent sproglige betydning i lovens ord er ikke altid avgjørende: det legges vekt på tids. rettspraksis, uttalelser i lovforarbeider, og hensynet til å nå et tilfredstillende resultat! Men det finnes ingen klare regler om hvilken vekt de div. moment skal tillegges i forhold til hverandre. SKJÖNN og VURDERING tilkommer. Når det er dissens om en sak i HR betyr det ikke at flertallet votum er riktig og at mindretallets er feil. I slike tviltfelle er situasjonen som regel at to eller flere løsninger er mulige, som alle lar seg begrunne på et juridisk akseptabel måte. Det finnes ingen objektiv autoritet som kan avgjøre om HR-dommen er riktig eller uriktig. I betraktning av dette fornuftige forbehold melder det seg følg. refleksjoner: denne A.s innsikt står i strid med hans stadige bruk av uttrykket "landsvikerne" i boken, A. understreker jo at dommere er preget av sin tid og sitt miljø og at hver av dem har individuell innstilling og karaktertrekk. A. finner det jo rimelig å tenke seg at det under den følelsemessige stemning som gjorde seg gjellende etter okkupasjonen ble truffet avgjørelser som ikke vil stå seg for rimlig eftertanke. Hvorfor fremsetter A. da allikevel sin kollektive fordømmelse? 9. Prof. A. bruker hele 5 sider på å forsøke å nedvurdere de svenske rettslærdes betekning. A. later som om det kun skulle være ls.dømte som fremhever betydning av denne neutrale kritikk av NS-oppgjøret og synes kun oppsatt på å finne feil i utfredningen og det gjør han på en slik måte at hans inhabilitet blir särlig åpenbar. Den omstendighet av ls.dømte har bidratt til skriftets utgivelse finansielt omtaler han på en måte som må virke injurerende for dets forfattere, insinuerende at disse skulle ha latt seg påvirke av NS-propaganda. Og A.s påstand om at utredningen virker mer som et prosedyreinnlegg enn som en objektiv videnskapselig undersøkelse på ham röber kun hvor sterkt han identifiserer seg med de "scirende jurister". 10. Forlaget skriver på omslaget at NS-oppgjøret etter er kommet i sökelyset og at prof. A., som selv var sterkt engasjert i det gir i sin bok en oversikt

over de viktigste stridsspørsmål. Men hvorfor utgir A. den 35 år etter sin rådgiver- og dommervirksomhet? I forordet forklarer A. at Thorkild Hansen i bok "Prosesen mot Hamsun aktualiserte NS-oppgjøret, i hvilket han erkjenner at han var følelsemessig dypt engasjert. Derfor kaller han boken for et møte med egen fortid. A. skriver at "mangt står i et annet lys en menneskealder senere" men dog må det spørres om hvorfor han idag er mere isfrontbetonet enn han var i 1945???

H.r.adv. H. Kiær Mordt skrev i innledning til sin bok "Det urettferdige oppgjør" at han ble meget sjokkert da statens hovedanklager A. åpnet sin orientering på juristkurset sommeren 1945 med å lyse bannstrålen over alle NS-medl. A. sa da at kriken fortsetter, nemlig mot NS-folk og det gjør den ennu. Og som alt nevnt annesteds så inngikk utdrag av biskop B.s forferderlige "folkedom over NS' i hans kollektive angrep på alle NS-medl. som han karakteriserte som erkeforredere unntagelse, overfor de forsamlede jurister, hvorav mange under okkupasjonen hadde sittet som dommere under NS-regimet. Disse, som da deltok for NS-domstoler, fant det fra mai 1945 særlig maktpåliggende å rehabiliteres:

De innså at de ved sitt samarbeide hadde bidratt til å gi NS-regimet et legalt preg og så det som en sjanse at isfronten, hvortil de raskt sluttet seg, overså dette og behövde dem i sin brutale tjeneste. Men hvorfor godtok folket at disse komprominerte så deltok som strenge dommere og uforsonlige aktorer? Og mange var naturligvis forbauset over den freidighet de dermet la for dagen.

Men forklaringen på at folket godtok disse ikke-NS kollaboratører var at det selv i den første tid etter frigjøringen i stor utstrekning følte fryktet at de selv var i faresonen, idet de feilaktig trodde at all fiendebistand skulle straffes. Men de følte seg så lettet over at kun en syndebukk etablertes at de overså med disse juristers tidligere feiltrinn. De innså at disse satt i glasshus og måtte vise overdreven nasjonal holdning da faren ved å gjøre det var over, var svært inhabile som oppgjørsdeltagere men som sagt måtte fagfolk brukes for å gi "denazisiferingen" skin av legalitet.

Så dommerforeningens formann foreslo straks at dommerne i fellesmøtet skulle vedta at de var helt enige i riksadvokatens partiske syn på NS-oppgjøret, på forhånd - men det forhindret en modig tilstedeværende jurist. Dog utnevnte denne forening etter nogen betenkning, nemlig i 1946 hjemmefrontens leder Berg til sitt åresmedlem. Og også sakforerforeningens formann, hvis fortid som rådgiver for et profitørfirma var blitt sterkt kritisert, spilte en stor rolle for å muliggjøre gjennemføringen av NS-oppgjøret på isfrontens premisser. Han unnlot således inngående å diskutere lovligheten av oppleget i sin advokatforening, hvilket muligens kunne ha gitt det et mindre brutalt preg (disponenten i resp. firma hvor han i 1940/42 sat som formann i styret og var juridisk rådgiver dømt til 1 års straff - mens den senere regjerings-advokat B., som under okkup. presiderte i firmaets møter med fienden og med sin underskrift godkjente denslags forretninger, hans feiltrinn ble ikkebare tilgitt men man lot ham altså spille de nevnte viktige roller, idet han da avhørtes derom erklærte at han "ikke forstod at han feilen og befant seg i god tro, det som reddet ham var at han ikke hadde stått i NS)

Dertil kom at Ap-regimet behövde slike tjenere som da hadde klem på, som det visste var så opptatte av egen rehabilitering at de fulgte jesuiterparolen om at hensiktigen heliger midlet. Selvsagt måtte det gå mange år først innen denne jurist følte seg sikker nok til å kunne utgi sine egne memoarer og hvilket forlag skulle vel vove å avslå disse - han var da intet fhv. NS-medlem. Desuten skjer det meget bak kulissen i de kretser som gradvis sikret seg makten igjen ved å stå til disposisjon for den hjemvendte seirende utefront. Men selvsagt fantes det mange konervative jurister, som ikke ville godta Moskva-jusen og som derfor unnlot å delta i den sosiale likvideringen av ca. 75.000 medborgere på slik basis. (tallet på straffede inkl. NS-hustruer)

Morgenbladet var en av de få avisene som tillot motforestillinger: således publiserte dr. Schaffenberg den 20.2.47 en artikkel om stortingsmenns feilvurderinger: derav fremgikk at mange av dem til langt ut i

1942 Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie 2014
Legget med i en spørreundersøkelse og derfor anvendte de samme argument som NS-medl. siden brukte i retten, nemlig at det gjaldt å oppstre taktisk klokt overfor den fremtidige krigsvinner å håp om å gjenvinne tapte selvstendighet. Den samme argumentasjon finner vi i Stortingets 1.melding i 1945 der kompromisset forsvartes med at man regnet med at denne seieren herre etterhvert ville bli mindre nazistisk innstilt, osv. Ja der var man indignert over å møte all denne etterpåklokkskap. Også dette ble godtatt - kun i NS-folks tilfelle ble de samme argument avslått som ren opportunitisme. Selv Adm.rådet klarte å få sitt samarbeide med okkupanten, den tidl. fiende godtatt, dets representanter var da ikke NS-medl. Det er denne forskjell som objektive historikere nok engang i fremtiden vil måtte oppdage og ta standpunkt til - evig kan ikke denne urett beskyttes av den isfront som hittil har bestemt hvordan historieforskningen bør beskrives. Jeg mener at nu i 1980 bør vi kunne tolerere at hele sannheten publiseres.

PS til epilogen: hermed er min 400 siders bok forkortet til ca 80 sider, som bl.a. er tilstillet et utvalg av borg. Stortingsrepr. pr 29.2.80. Som følge denne omleggning blir det her ikke anledning til å kommentere hvordan pressen 40 år etter kommenterer 9. april 1940? Denne lille særgruppe på ca. 2% av de ca. 60.000 som var NS-medl. under okkupasjonen har ennu ingen grunn til å formode at dens kollektivhets nu vil avsluttes og de av dem jeg under skrivingen av min bok talte med anmodet meg om i den å inkludere at de etter 9.4.80 akter å forelegge alle overgrep mot deres menneskerett for int.org.

Samtidig ønsker jeg tilslutt å tilføye at mitt skrift muligens vil bli på ca. 100 sider idet jeg hermed forbeholder meg å kommentere: 1. Den måte hvorpå pressen omtaler 9.4.80 og 2. Den ev. debatt som forekommer i Stortinget i forbindelse med den sansynlige vedtagelse av forslaget om å ilette alle de ca. 53.000 ls.dømte en tilleggsstraff, som altså da vil ramme disse 2% jeg forsøker å forsvare med ny urett forsåvidt som diskrimineringen skjer kollektivt,

Det skal bli interessant å bevidne hvordan Stortinget i sin straffeiver akter å forsøke å bortforklare de mange grunnlovsbrudd som det etter ev. hommer til å gjøre seg skyldig i. Her skal nok engang kun erindres om at i dens §96 heter det at INGEN KAN DÖMMES UTEH EFTER LOV ELLER STRAFFES UTEH EFTER DOM. I h.r. adv Henrik Hartmanns kommentar står at dette forbud sikrer borgernes rettferdig behandling i alle straffesaker. Selv sagt tenkte H.H. ikke i 1964 på at det ev. i 1980 skulle komme en etterstraff som også omfatter de som i 1940 unnlot å forlate et politisk parti som de i 1933-36 tiltro av patriotiske grunner. Videre forklarer H.H. = Kun de selvstendige og uavhengige domstoler kan ilette borgernes straff og at ingen kan straffes som ikke forbrøt seg mot Stortingsgitte lover. Her vil jeg understreke at flere av de jeg omtaler ble dømt før Stortingset 21.2.47 omgjorde prov. exilanordninger til lover.

Denne sak vil bli en prøve på om Stortinget i 1980 har forlatt krigsmentaliteten overfor en minoritet, som den samtidig i 1950 påstod var blitt gjenopptatt i samfunnet - vi tror at folkets repr. fortsatt vil straffe alle NS-medl.

Men jeg betviler at jeg noengang selv får oppleve at prominente norske jurister erkjenner at Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014 NS-oppgjøret besto av en endeløs serie av skinnprosesser. Her må jeg etter tenke på Hoffs alt nevnte store artikkel i hvilken han kalte "Innstilling fra U.K. av 1945" som grunnteksten for vår nasjonale skjensel! Der var det 7.4.78 også et avsnitt med overskriften "Folket arbeidet for tyskerne" og det faktum betenktes jeg ofte når jeg dengang hørte påstanden om at NS-oppgjøret foregikk overensstemmende med "folkets rettsbevissthet" Intet begrep ble da mere misbrukt enn det. Så folket var da mere enn villig til å stille opp som meddommere over den som folkefiende utpekte syndebukk: dermed forsvarte de seg selv.

Jeg vil nu be leserne et øyeblikk forsøke å sette seg inn i hvordan den sosiale konfliktsituasjon ls.dømte lever i i Norge fortøner seg for de få jeg forsvarer? Vi taler alltid om at yi muligens med tiden skal nedlate oss til å gjenkjenne slike tidl. bekjente MEN tror at leserne at disse uskyldig ls.dømte noengang akter å fraternisere med sine tidl.

bødler??? Håttil har disse krevet at alle ls.dømte åpent måtte "angre" før de kunne få deres tilgivelse - underforstått var at alle NS-medl. var skyldige i den værste forbrytelse vi vet om. Parodien i dette kommer klart frem når det erindres om at exil-regimets statsmin. för kri-gen pleide å si at "når skurken ikke vet hoen annen ut så sier han at han er blitt nasjonalist." For arbeiderledere var det dengang noe helt foraktelig. fedrelandet var jo kun er borgerlig påfunn hvormed arbeiderklassen ble undertrykket. Satdig fremholdt de dermed at de betakket seg for å bli delaktige i deres fedreland - Det later til at Ap-menn i exil 194045 foretrak å glimme sin tidl.lärdom for en kort tid om klasse-kampens vesen = der talte de kun om interesse-motsetninger.

Men hvorfor tillot borgerskapet Ap-regimets forferdelige HEVN over dem som de helt siden 1925 og 1933 hadde utpekt som den politiske hovedmotstander? Og noe av det første dets representanter erklærte da de i 1945 vendte tilbake til Norge var at "ingen i NS hadde bedrevet et patriotisk dobbeltspill!" De visste da at de talte mot bedre vidende men det gjaldt noe mere ,klassefienden måtte kompromitteres! Og da det kom forespørsler fra motstandshold til London om å anerkjenne gamle NS-medl. som norske agenter så svartes det somregel at de foretrakks selv å volge "rett-troende"agenter som så kunne innfiltreres i krigs-NS Selvsagt hadde disse mindre tillid hos NS-ledelse men deres innsats er siden blitt be-rømmet - av politiske grunner - fordi de var jo mene eller mindre Ap-kampfeller. Men deres innsats av mindre enn som omtaltes i "Motoppgjøret"

Jeg har et spørsmålsteign etter denne Gallups overskrift fordi jeg dermed vil ta et forbehold m.h.t. hvor "kvalifisert" den er. Det er jo her mest juristers svar som er gjengikk og advikater betraktes jo av andre mere som lovfortolkere enn moralister. Derved er det mulig at det kan bli en mangefull belysning av NS-oppgjørets moraliske side. Men når jeg gjør dette kompromis så er det nettopp fordi folket og deres politikere ved enhver konfrontasjon med dette for å slippe å være moraliske dommere derom henviser til det de kaller fagfolkene dvs.juristene.Og årsaken til at de vil slippe er at isfronten stempler enhver folkelig oppgjørskritikk som nazistisk.Når tør så denne tauze opinion å tre frem?

Her illustreres hvor komplisert konfliktsituasjonen ennu er for oppgjørs-ofre. Jeg hverken makter eller orker å beskrive denne men jeg vil her på denne 18.og siste side forsøke å gjøre å gjøre leserne oppmerksom på den. Det skal nemlig ikke meget fantasi til å forestille seg hvordan det oppleves for disse mere enn misforståtte patrioter å leve resten av sitt land blandt landsmenn som skyteskive for deres egen dårlige samvitighet. Es-kommunisten Överlands bannlysning siteres ennu i borg.aviser av de radiklane intellektuelle som ifølge Groth later til å ha overtatt makten i alle redaksjoner? Har fratok dem både deres identitet og integritet. Og slik vi fortsatt omtaler alle NS-medl.vi ls.dømte som forredere så gir vi dem livsvarig straff - i strid med elementær int.menneneskerett. Vi straffet dem på 10-12 forskjellige måter det eneste vi unnolet var å ta deres liv! Og til tross for dette kritiseres de for å ha blitt forbittrete.Er det virkelig noen av de ansvarlige som innbiler seg at de rammerte at de synes at de ble delaktige i vår demokratiske rettsstat? Vi lar dem jo stadig forstå at vi foretrekker at de forblir i sitt sosiale ghetto - selvom vi ikke som Apartheid har lavet reservat...

Bilag 1

24.8.40 sendte de 5 store politiske partier følgende erklæring til Stortingets Presidentskap =

"Som presidentskapet vil være kjent med har de 4 polit. partier Ap., Bondepart., Høyre og Venstre lenge samarbeidet om spørsmål av felles nasjonal-politisk interesse. Representanter for disse partier deltok også i forhandlinger som fôrtes i juni 1940 under ledelse av presidentskapet om ordningen av Norges styre under okkup. Kr. folkeparti sluttet seg til disse 4 som forhandlet om å bringe spørsmålet inn i fastere former og de ble enige om å etablere dette samarbeide under ledelse av et fellesutvalg samtidig som de er enige om retningslinjer for fremtidig samarbeide.

Idet vi henviser til disse -vedlagt skrivelsen, tør vi be presidentskapet om å gi de tyske myndigheter den nødv. underretning. Vi anser det pågående samarbeide som et arbeidsprogram og nasjonalt plikt i nuv. situasjon = VI UNDERSTREKER AT PARTIENE VIL SETTE ALLE KREFTER INN I DETTE FELLESKAP I SAMARBEIDE MED LANDETS ADMINISTRATIVE MYNDIGHETER OG MED OKKUPASJONSMAKTEN!!!

Undertegnet av for Bondepartiet: N. Trädal, H. Holten, for Arbeiderpt.: A. Ljöner, O. Qisang, for Høyre: O.L. Bærøe, H. Smitt Ingebretsen å for Kr. Folkeparti: N. Lavik og R. Indrebø og for Venstre: H. Five og E. Evenrud."

I alt altså 10 - ti politiker - som alle indignerte vil avvise antydning om at deres bestrebelser hadde antydning av "kollaborasjon" - et begrep som kun tillades anvendt overfor NS-medl.

PS. John Sand's brev i Farmand 29.12.79 tyder på at Norges krig sluttet med Norges kap. 10.6.40. S. skriver nemlig = "I debattspalten i Farmand nr 46 kommenterer K. Langlo min art. i Fd nr. 37 om Norges statsrettslige stilling etter at kom.general Ruge, i henhold til ordre fra kongen og regjeringen kapitulerete 10.6.40. Langlo er helt i overenstemmelse med U.U.hevdende at offiserene stiltes helt fritt om de ville bli hjemme eller ikke. Har man hört om andre krig hvor offiserene har fått fritt valg om de vil fortsette kampen eller reise hjem til fam.? Ifølge H.K. fremgår endog at gen. Ruge "sa uttrykkelig ifra til generalstabchen, oberst Hansson at han burde bli hjemme! Langlo støttesyntydligere av statsmin. N. som i radiotale fra BBC 25.6.40 sa. Det stod da ingen annen vei åpen enn å nedlegge våpnene og sende våre tapre offiserer og soldater hjem -"

Jeg deler bl.a. Sverre Hartmanns oppfatning - om at krigen, Norges krig sluttet 10.6.40 - han har virkelig satt sig inn i både den historiske og stats- og folkerettslige side av denne saken = dette forhold.

Er mulig at vi i 1980 endelig får en saklig debatt om dette - i 1980 - påstanden om det motsatte - at Norges krig fortsatte til 8.5.45 - förte til at strl. §86 kunne anvendes mot 26.000 NS medl, som dermed ls-dömtes - på falske premisser!

Kun en resp. revision vil kunne gjenopprette Norges renommé som demokratisk rettstat - Det bør skje 40 år etter 9.4.40 -

Utdrag av dokumentasjon som burde ha vært vurdert under NS-opp-gjøret:

1. Utdrag av kap.avtalen av 10.6.40 i Tr.heim korrekt oversatt = "Mellom tysk overkommando i Norge representert ved oberst i Generalstabens v. Buschenhagen og norsk overkommando repr. ved oberstlt. i Gen.staben R.R. Gisler Nielsen er idag føl. avtale blitt besluttet: 1. Samtlige (die gesamten) norske strids-krefter nedlegger våpene og vil ikke gripe til dem mot det tyske rike eller dets forbundne under den nuv. krigs varighet. 2. Norsk overkommando utleverer straks tyske krigsfanger samt liste over sårede og fanger som måtte være bragt ut av Norge. Tysk overkommando overtar oppsynet over tyske og allierte sårede. Syke behandles av norske institusjoner. 3. Norsk overkommando foranlediger nedleggelse og utlevering av alle disp. våpen, mil.transportmidler til lands og til sjøs og disp. ammu-nisjon, materiell, brenselstoffer, smøreeljer, bilringer, spreng-stoffer. Forråd som ikke kan avlevers skal de gis fortegnelse over, likeledes over alle fartøyer over 100 tonn! Tysk overkommando frigir nødv. transportmidler for befolkningens behov og derover oppsattes lister. 4. Efter utlevering av tyske fanger samt våpen og militærutstyr vil tysk overkommando bevilge offi-serer, underoffiserer og menige, som ikke er yrkesoffiserer/ militære å vende tilbake til sine hjemsteder. Yrkessoldater har valgt mellom å gi sitt äresord på ikke mer å kjempe mot det tyske rike eller dets forbundne i denne krig eller ärefullt fangenskap. 5. Norsk overkommando skal omg. overgi tysk over-kommando fortegnelse over alle utførte kamphindre f.eks. land- og sjöminer, sperringer, forberedte sprengninger, herunder de utfört av allierte med skisser over plasering og over alle disp. sambandsmidler. Norsk overkom. skal stille til rådighet for tysk overkom. i dens område disp. fartøyer og andre redskaper som trenges til å fjerne kamphindre til lands og til sjøs nevnte i forrige avsnitt. NB: Norsk overkom. sørger for at flyplassene Bardufjæs og Skåniånd snarest settes i brukbar stand!!! Norsk overkom. skal straks unnlate å bruke disp. sambandsmidler til å kommunisere med utlandet å sørge for at det heller ikke gjennem-sivile myndigheter eller privatpersoner finner sted noen radio-telefon- eller telegrafkorresp. med stater som det tyske riket er i krig med. Grenseforb. med Sverige-Finland opprettholdes i det omfang øk. forhold krever. 6. På forlangende stiller norsk overkomm. til rådighet for tysk overkomm. sjötransportmidler un-der sjökyndig ledelse i nødv. omfang for mil.transporter. 7. De demilisering som alt er innleddet av norsk overkomm. gjøres og

gjellende for de i Finnmark stående norske tropper. Best. om å nedlegge våpen og avlevere våpen og utstyr osv. gjeller i samme utstrekning for dem. Unntatt er 2 bataljoner og 1 batteri i Øst-Finnmark. Inntil grensevakten er ordnet skal disse som hit til ha vakten under befaling av fylkesmannen i Finnmark, kalt prensevakt-politibataljon og grensevakt-politibatteri. 8. Norsk overkomm. gir ansvarlige myndigheter ordre å imøtekomme de krav som tysk krigsmakt måtte stille m.h.t. los-og sjømerke eller fyrvesenet samt m.h.t. værvarsling for å beskytte Norge og sikre skips-og luftfarten. 9. Denne avtalen trer i kraft øyeblikkelig. Den tyske sambandsofficer ved norsk overkomm. har fullmakt til å ordne detaljspørsm. i forb. med avtalen. I tvilstilfelle legges tysk tekst til grunn.-"

2 Det äresord som i henhold til avtalens pkt. 4 yrkessoldater avla kaltes "Ehrenwörtliche Erklärung og den autentiske oversettelse er sålydende= "på trø og love erklærer jeg at jeg ikke skal utføre noensomhelst fiendtlig handling av krigersk, politisk eller annen art mot det tyske rike, den tyske vernemakt, eller tyske statsborgere så lenge Norge er okkupert. Jeg skal heller ikke forlate landet, ikke forhandle med eller understøtte det tyske rikes fiender på noen slags måte eller g. i deres tjeneste eller innlate meg på noen slags fiendtlige bestrebelsjer. Jeg er bekjent med at et løftebrudd vil føre meg seg aller strengeste straffedom etter tysk krigsdom. Jeg innestår med min person, med min familie og hele min eiendom og formue for at dette løfte vil bli holdt."

Utdrag av kongens svar av 6.9.46 til brit. ambassadør i Oslo sir Collier: som 20.8.46 på brit. regjering vegne off. takket norske borgere som frivillig deltok i brit. krig = HM. bekrefter skrivet av 20.de. hvor takken til de som gjorde frivillig innsats i brit. styrker fremførtes - med takk. Samtidig takker HM. for den store bistand GB ydet Norges tunge kamp som gjorde det naturlig at nordmenn deltok i brit. krig.."

4 - i 1940 vakte det stor oppmerksomhet da Stortingets folkerettskonsulent Holthes uttalelse publisertes. Den lød slik:"Om Krigen opphørte 9.6.40 da våpnene i Norge ble nedlagt.. Om nordmenn i utlandet velger å gå i krig for GB er det en frivillig sak, Norge som stat bindes ikke!" Enlign. uttalelse gjordes av regjeringsadv. Kr. Johansen 14.6.40.

5 På side 43 i de svenska rettslärdes utredning om NS-oppgjöret heter det: "statsmin. N. utenriksmin. K. og forsvarsmin. Lj. kunne ikke engang erindre at de hadde sett kap.avtalen av 10. 6.40 tross denne oversendtes til London via Stockholms-legasjonen med en skrivelse som av dem ble forsett med ev. vidibetegnelse." Under Skancke-saken i 1947 benektet både L. og K. under eds ansvar å ha sett den! Det viser hvor viktig det ble ansett å skjule den...

6 I de 3 overenskomster av 16.5.44 mellom Norge og de 3 store allierte udelukkes Norge ved punkt 6 under alliert invasjon unntatt som allierte frivillige. Det betyr at de allierte ikke anså Norge som hverken alliert eller krigførende. Paul Hartmann skrev i sin bok "Bak fronten" at GB henvendte seg til Sverige for militær hjelp hvis ikke Tyskland kapitulerete. Exilregjeringen ble helt oversett fordi GB respekterte kap. avtalen av 10.6.40 og derfor ikke kunne tillate seg at denne int. overenskomst ble brutt mens den norske regjering var gjester i England.

7 I del II i svenskeutredning anføres:"Den under "rettsoppgjöret" anvendte lovfortolkning innebærer - i strid med kap. avtalen av 10.6.40 og Adm.s-rådets gjennemförte demob. pr. 30.9.40 - strl.s §86:s krigsbegrep skulle anses omfatte ikke bare: 1. nominell krigstilstand med krigshandlinger. 2. krigshandlinger uten nominell krigstilstand og 3. mob.tilstand uten krigshandlinger eller nominelt krigstilstand men også 4. en nominell krigstilstand eller krigshandlinger. Straffelo-

vens krigsbegrep skulle således avse først og fremst både innträdte krigshandlinger og ventede krigshandlinger men dessuten også en tilstand da krigshandlinger hverken pågår eller er ventede. En sådan utvidet fortolkning av et av straffelovens härdeste straffebud kan ikke ansees naturlig. Dertil kommer at uttrykket "bistand til fienden" ble gitt en til det ytterste utvidet fortolkning omfattende også militært betydningsløse forhold. Strl. §86 setter mobilisering på samme nivå som krig hvorav fölger at det ikke kan være krig etter demobilisering..."

- 8 Kritikken mot NS-oppgjøret aktualisertes da lagtingspres. Hönsvald under Nordisk Råds møte i H.fors benyttet det som argument mot vedtagelse av domstolen for menneskerett. H. påberopte seg også Justisdept. som hjemmel for slik frykt. Som statsråd anførte H. i 1948 at USA ikke regnet Norge som krigsførende etter 10.6.40. Det var ifølge Arbeiderbladet 6.4.48 i et intervju om Marshallhjelpen at statsråd H. at Norge kom i samme klasse som Sverige og Portugal, slik land som ikke hadde vært krigsførende. Dette Amerikas standpunkt kan man se i "Overenskomster med fremmende stater 1940-45" som UD først utga i 1950. Der finnes ovennevnte avtaler av 16.5.44 (pkt.6)
- 9 Adv. Kluge skrev i sin bok "Holder vi mål?" (1946) side 131 om tiden etter 7.5.45: "Våre överster juridiske instanser må i adskillig grad å være bundne av opplegget fra politisk hold, der vil kunne rettes alvorlige anker mot vårt rettsoppgjör som rettslig oppgjör betraktet. "Side 137: hevnmotivet fikk anl. til å gjøre seg gjellende, det er et velkjent fenomen at en statsledelse forfölger minoriteter for å avlede oppmerksomhet fra egne feil. (Kluge var Milorg.-leder i Stvgr.) Dr. Scharffenberg sa det samme!
- 10 Vår dav. störste folkerettlärdé prof. Skeie skrev advarende 26. 7.45: C Ingen av de foran under B. omtalte exilanordninger har noe rettsgyldighet. Om dem alle gjeller at deres innhold ligger utenfor rammen av grl.s §17. Den som kjennes skyldig etter exilanordning av 15.12.44 gjøres årelös for resten av livet. Vanären rammer også hans pårörande. Det er en hård ordning at de ikke skal ha adgang til å få dommene prøvet av höyere rett. VI HAR ALDRI I VÅR HISTORIE HATT EN SÅDAN RETTLÖSHET...
- 11 H. Kiär Mord h.r. adv. skrev i sin bok "Det urettsferdige oppgjör" del II om dommen s. 131="Stortinget fulte isfronten" Det sikttes til at det 21.2.47 legaliserte exilanordning av 15.2.44 "Som dr. jur. Astrup Hoel fremholdt i N.S. blad 2/45 s. 35: anordningen er uhyre strengere enn borg.straffelov, den er ingen "amnestilev". I min henv. til Konst.komm. hevdet jeg at hensikten var å ramme meget hårdere enn det etter straffeloven hadde vært mulig."
12. - IV del av svenskeutredning - side 128: "Påfallende er dog at NS-medlemskap etter 8.4.40 - sansynligvis pga. hensynet til grl.s §97 som forbryr tilbakevirkende lovgivning - beskrives som om det skulle falle inn under strl.s §86: I 1942 års prov. anordning, hvormed den av 1944 saklig overenstemmer, erkläres således straffbart medlemskap i Nasjonal Samling eller annen org. som yder fienden bistand, men utgår således fra det som skulle bevises, nemlig at medlemskapet i og for seg innebar bistand i råd og dåd til fiendens krigshandlinger og foregriper dermed den fortolkning av straffloven som normalt er domstolenes oppgave. Denne fremgangsmåte å gi landsviksanordningen skinn av å ville fortydligge eller forklare gjellende rett innebærer med andre ord exilregjeringen = lovgiveren gjennem å anknytte ls.exil-anordningen til strl.s §86 på en omvei vil påvirke fortolkningen og dermed anvendelsen i de ankelte NS-saker av gjellende rett og således i realiteten gir landsviksanordningen karakter av ny (strengere) straffelov med tilbakevirkende kraft."

Det er i henhold til grunnlovs-§97 forbudt derfor lansertes den falske påstand om at ls-anordningen var delvis amnestigivende i forhold til straffeloven, hvilket betyr at kun de NS-forhold kunne dømmes som beviselig kunne vært bestraffet etter stri.s §86 - som har 3 års straff som minum og som krever at slikt unasonjonal forsett bevises...

Så denne "amnesti--konstruksjon er objektivt sett uholdbar - nemlig at NS-medl. kunne straffes mildere enn straffeloven til-lot. Dette bekreftes bl.a. av prof. A., som nylig skrev sin oppgjörsbok, således dengang - "Det ville nok vært klokere om vi hadde avstått fra tiltale og straff mot dem som kun hadde vært passive NS-medl. etter 8.4.40 men ingen regjering hadde i året 1945 kunne gjennemføre et slikt amnesti for disse NS-medl." (gjengis på side 131 i svenskeutredning)

- 13 - den kjente historiker mm. J.F. Macody Lund (1863-1943) uttalte under et intervju med Sven Elvestad, bl.a. publisert i boken "13 Mennesker på Steenske forlag i 1932 følgende: "Vår historieskrivning har alltid gått politikkens ärende." Han tenkte på 1814 og 1905 men det gjeller også 1940.
- 14 - Adm. rådet utsendte et rundskrev om at frigitte krigsfanger skulle være fortrinnsberettiget til arbeide på tyske friplasser osv.
- 15 - med exilregjeringens samtykke ble norske i Sverige internerte soldater frigitt og hjemsendt - idet Sverige anså krigen i Norge avsluttet.
- 16 Under riksrådsforhandlingene i 1940 hvor Stortinget og alle ledende menn deltok ble det fastslått at exilregjeringen var maktlös og ved en prøvevotering i Stortinget i sept. 1940 ble det med 96 stemmer mot 34 vedtatt bl.a. at exilregjeringen ikke lenger kunne godkjennes som regjering...
- 17 I dommerforeningens rundskriv av 30.10.40 ville innmelding i NS hverken til- eller frarådes. Og i sakførerforeningens rundskriv stiltes medlemmer fritt m.h.t. innmelding i NS. - Disse er siden blitt boertforklart som advarsler men dengang virket de villedende på gamle NS-medl.
- 18 I Norsk-Tysk handelskammer var ca. 1000 firmaer og forr.folk medl.
- 19 I biskop B.s "folkedom over NS" side 11 står: Det var intet parti, man kunne ikke uten risiko anmeldte sin uttreden. Har noen i gl. Norge sett et politisk parti der man ble fengslet om man kom til den oppfattning at ikke lenger hadde rett og derfor ba seg strøket som medlem."
- 20 Prof. Skeie skrev 26.7.45 om exilanordningens s.k. frifinnelles-§4: der står at NS-medl. som stod i NS før 9.4.40 skulle fritas om de meldte seg ut straks de ble bekjent med at NS eller NS-ledere drev virks. i strid med straffeloven. Men om de ikke gikk ut ble de ifølge anord.s ordlyd ikke straffefri selv om de godt gjør at de aldri har visst NS drev lovstridig virks. Det kan vel tenkes at de var i uvidenhett om at NS var blitt en ls.-org. De kan ha hjulpet medmennesker etter evne og ha stått i NS siden 1933 og trodd at NS var folkets eneste vern og at Norge ved deres hjelp ville kunne få en gunstig stilling etter ev. tysk seir."
- 21 Trygve Lie opplyser i sine erindringer fra London-tiden, i "Leve eller dö" kapitel: "Feil vi gjorde" sider 265-278 at da utenriksmin. Koht ble krevet til regnskap av sine regjeringer bl.a. om grunner til at han i flere dager før 9. april 1940 unnløt å bringe videre til statsmin. og regjeringens øvrige medl. og til de militære sjefer viktige advarende depesjer fra Berlin og Kjøbenhavn om tyske firberedelser til invasjon i Norge så unnskyld-

te han seg med at han ikke lenger kunne huske noe fra den tiden - han hadde vært overtatt.

- 22 17.12.79 publiserte h.r. dommer H.Bahr i Aftenposten en helsidesartikkell: kalt "Koht og departementet" om Koht urenne utsagn i sin bok "Frå skanse til skanse" som utkom i 1947: der skrev K. på side 48 bl.a. at han ble kalt til et møte med depts. folk på Elverum 10.4.40 til en sal hvor de holdt møte for å drøfte hvordan de skulle forholde seg om regjeringen flyktet og de ble tilbake? Koht skrev: "Den ene etter den andre stod opp og sa at det rådeligste for dem var å reise hjem til Oslo. K. ba dem si hva de mente, og sa at regjeringen mente ikke å ha rett til å kommandere noen til å følge med. Det ville bli tunge dager og derfor måtte hver tjenestemann gjøre opp med sin samvittighet hva han ville velge, ingen kunne la seg binde av noeslags flertallsvedtak, de stod helt fritt: "Men da eg såg heilen flokken tok veien bort då kjente eg det som at rottene hoppa ut or skipet som sakk..." En gruppe unett kritiserte organiserte en "aksjonskomite" som henvendte seg til Koht, som under et møte med den erklærte seg villig til å sende en beriktigende fremstilling i form av et brev til Stortingets protokollkomite, med resp. rettelse i boken.

Men demunteringen skulle skje i døligsnål og ikke i pressen (som i Norge var nazi-kontrollert under okkup.) Koht's utkast ble godkjent, i erklaringen står bl.a. = "Noen depts. mann tilstede i Elverum 19.4.40 har henvendt seg til meg og sagt at de mener at jeg i nevnte bok s.48 ga unett referat fra møte med dem. Før jeg kom til møtet drøftet de hva de skulle gjøre om de måtte reise hjem uten å ha fått regjeringsdirektiv? Og det jeg da sa til dem på møtet referer de i bren til meg slik,.. 'De sa hr. K. at man måtte regne med at regjeringen måtte gå i landsflyktighet og at den ikke kunne medta sine tjenestemenn. De sa at de måtte dra hvor til sitt idet de la til at det fikk bli en samvittighetssak for hvem enkelt om han skulle oppta sitt arbeide under okkupasjonsstyret..!'

Depts. mennene her viste meg notat otc. som bekrefter at de oppfattet mine ord på møtet slik her gjengitt. Jeg godtok det de selv opplyste om hva de hadde drøftet på møtet og er lei de ble äreskrenket av det jeg skrev i boken om dem. Jeg syntes ikke de gjorde noe galt da de dro tilbake til Oslo. På side 76 nevnte jeg at noen tjenestemenn allikevel etterpå kom til regjeringen og gjenopptok sitt arbeide. Men der burde det da ikke ha stått at de hadde kommet på bedre tider... Mangelfull publisering førte til at rottehistorien gikk igjen i flere bøker: Gerhard-sen memoirbok "Felleskap i krig og fred" s.18, Envorsmo "Inn i din tid" s.188-99. Unna Diesen "Kvinne i krig" s.13 fig. Den ble rettet i G.s.bok.

I boken INTREPID (2376) om den hemmelige krig 1939-45 står på sider 98-99: "If this question of loyalty had been clarified in occupied countries, Stephenson said later, then there would been fewer collaborators. The local bureaucracy the civil servants of occupied countries, were needed by the Nazis to run routine daily affairs. Wherever Germany conquered, Hitler insisted that the 'petty bureaucrat's allegiance automatically passed to whatever puppet held the rubber stamp. (S. is the man called Intrepid)

- 23 UD's presseavd. tok initiativet til "Norway and the 2. World War" (1966) prof. skrev 4. del om "proceedings against enemy collaborators: i kap. om problematisk sosial rehabilitering heter det bl.a. "Det tales først meget om omskoloring, å trenne dem i demokratiske ideer mens de var i varetekts i årevis? Men så mange trenere fantes ikke. Og til visse yrker som prester, lærere slike som krevet stor tillid, var det psykologisk umulig for dem å vende tilbake? A. erkjenner altså at tidsbegrenset tillidstap får livsvarig virkning. Så nevner han en liten intellektuell velut-

styret gruppe som har gjort det til et livsmål å avsløre NS-oppgjørets svake sider. Men hvordan er NS-medl. and andre kolaboratører gjenopptat i samfunnet sosialt sett? Det har værst i byene! De som erkjenner sine feil blir lettere godtatt enn de som trosser oss gode nordmenn...

Som forsvarer for NS-veteraner møtte jeg som Regel denne innstilling når jeg fortalte kolleger at mine klienter med god samvittighet hadde erklært seg uskyldige i retten: de fleste av dem var så påvirket av propagandan om kollektiv at de ikke kunne forstille seg at det fantes 2% NS-medl. overfor hvem staten ikke kunne bevise at unasjonalt forsett forelå.

- 24 Alle Lindhs kunder, som importerte tekstilstoffer fra hans ital. hus ca. 200 underfegnet følgende erklæringer (dichiarazione)
 I. I tiden før 10.6.40 mens Italia var nøytralt, sålydende:
 "Undertegnede firma, forplikter seg til i forbindelse med ordre nr.... av dato..... å observere følgende 1. ingen del av stoffene eller produkter derav skal exporteres direkte eller indirekt til TYSKLAND, inkludert Boemia, la Moravia og la Slovacchia.
 2. I tilfelle av at disse varer blir solgt i landet (unntatt i detalj ved normalt internt konsum) eller eksportert til et nøytralt land skal lign. erklæring kreves av kjøperne. 3. Anskaffelsen av varene i denne ordre tillater ikke desuten direkte eller indirekte eksport til TYSKLAND i noenslags form.. Kjøpers underskrift, stempe.. II. Efter at Italia 10.6.40 kom med i krigen på aksemaktenes side undertegnet importørene erklæringer i hvilke de forpliktet seg til ikke å eksportere de mottatte varer til allierte land. Denne import pågikk til 1944 da alt verdiene (ull) produserte gikk til uniformer, pledd o.l.
- 25 Den eneste store norske forfatter som unnlott å gå til angrep på 1s.dømte på kollektiv basis var Jens Björneboe, som i 1957 på Cappelens forlag utga boken "Under en hårdere himmel", som forteller om en offisersfamilie som i harme over forsvarsabtagen ble NS. Forlaget mener boken på følgende måte: "Er det tilållatt å mene hva som helst om landsvikoppkjøret og behandlingen av våre NS-folk? I hånden på hjertet: NEI, det er oss forekrevet hva vi skal mene om det. Bj. mener noe annet, det fremgår av hans bok og som vil vekke en stormende debatt? Forfatteren nærmere seg dette farilige emne med uplettet skjold: Han er selv fullstendig uimpisert, han har selv intet å forsvara eller unnskydde. Tvert om har han i sine nærmeste omgivelser bedre enn de fleste hatt nledning til å bevise fiendens tortur og mishandling (som om det skulle angå de ca. 600.000 NS-medl. under okkup. som direkte anklagepunkt) Det er ingen tilfeldighet at Bj. ble den første nordmann som i romanform behandlet de tyske nazisters umenneskelighet i "För hanen galen" (denne sammenlignende antydning skal vel få leserne til å tenke på at NS-medl. var norske nazi'. Boken er en bitter roman om hvordan en liten familie ble NS og hvordan den ble behandlet under det etter Bj. mening summarisie og hevngjerrige rettsoppgjør! Og den i seg selv gripende handling munner ut i en krass anklage mot de ansvarlige".
- 26 I prof. A.s oppgjørsbok er det ca. 7 sider om resosialiseringssproblemene: Vi får vite at straff er lidelse. An erindrer om at selv riksadv. A. (som på juristkursen 4.8.45 skrek av "vi er i krig" mot NS-folket) mot slutten av 1945 var kommet til at de 1s.dømte måtte gjenopptas i samfunnet "Vi kan ikke la dem forblie en ulykkelig, misfornøyd, samfunnsfiendtlig folkegruppe." A. gjentar det han skrev i 1966 om at omskoleringens hensikt skulle være å få de (politisk) domfelte til å erkjenne skyld og å oppdra dem i demokratisk tankegang! A. skriver om de politiske fangens behov for avlastning og at de henvist til omgang med hverandre, under gjensidig påvirkning får en forsvarsinnstilling som gjør dem imune overfor motargumenter, idet de ble

bittere. A. nevner følg. eks. på NS-folks vanskter: I 1949 streiket Oslos drosjesjåfører et NS-medlem igjen fikk kjøre drosje. Han hadde under okkup. vært politimann men fått sin sak henlagt fordi han under dekket av medlemskapet drev illegale virksomhet. Dette medførte at drosjeeiernes og sjåførenes org.s avtalte at tidl. NS-medi. IKKE kunne kjøre drosje! Denne diskriminering fikk et efterspill i Stortinget hvor repr. spurte om regjeringen ville gjøre noe med avtalen? Mens dens repr. G. trodde ikke at den burde gripe inn med tvangsmidler. Dette har nu vært tak-tikken i 35 år uansett hvor gemene overgrene mot NS-medl. har vært! A. nevner også at red. Trond Hegna i i "1ste Mai" protesterte mot at en tidl. NS-medlem fikk igjen sin lege-lisens før han ble dømt. De fleste Stortingsrepr. som deltok i debatten støttet H. Sosialmin. Oftedal svarte at 109 NS-leger suspendertes idet man regnes med at de ville fradömmes retten til å praktisere. Men domstolene fulgte ikke folkedommen.

På side 234 skriver A:"Barn av NS-folk har ofte hatt det vondt, både under og etter krigen, pga. hjerteløse og tankeløse omgivelser... vi må tro at de fleste sår nu er grodd? En tidl. NS-mann som jeg nylig talte med mente at han og hans familie ennå risikerte ubehag om "Det nye 1s.oppgjör": der tok han avstand fra det 2.oppgjör for pressens og den off. menings domstol i anl. av at 2 1s. dömte Stortingsrepr. "avslörtes": nr 1 var vondt! nr 2 er bare vondt! A. minnet om at disse 2 i 1945 var 17-18 år gamle, kvinnen fikk 8 mndr. betinget for å ha vært i tysk Røde Kors og i NSUF. og ble gjenvalgt på Stortinget i 1977 Skal hun så i 1980 diskvalifiseres av en kollektiv diskrim.lov mot alle ca. 53.000 landsvikdömte?

- 27 Her følger div. eks. på pressehets som urett rammer de som ble NS-medl før 9.4.40 og andre patrioter - utvalgt av en stor samling klipp (sa. 400) som jeg fikk kopiere hos en av de her omtalte 15 pers. Endel aviser navn unnlates, likeså forfatteres:

19.6.69 bragte en Osloavis en art. signert R. kalt "Seier over demokratiet" Först nevntes at Hitler samlet en gruppe rundt seg som mente å ha monopol på de rette meninger. Folk lo av dem og trodde at de aldri ville få noen betydning. Så gikk R. over til å angripe NS-veteraner: "Her hjemme så vi i 1930-årene med overbærende ro på en gruppe nemlig NS-fanatikerne. Noen år etterpå greise disse med tysk hjelp å tråkke oss under jernhelen!" Ev. protester stoppes i red.

1.2.74 refererte Aftenposten en uttalelse av Stortingets dav. visepresident Stray om de 2 "avslørte" 1s.dömte St.repr. under følg. 5. spalters overskrift: "Landsvik er ingen privatsak" Stray: Politikere kan ikke løpe fra fortiden. Så forklarte S. at "en som stiller seg til disposisjon for off. tillitsverv som f. eks. i Stortinget må regne med at folket vil vise interesse for vedk.s tidl. virksomhet. Ser seg bort fra den del som tilhører privatlivet men å gå i fiendens tjeneste (tysk Røde Kors) eller slutte seg til et parti som samarbeider med fienden i en okkup.s-situasjon det er ingen privatsak. I beste fall er det en politisk feilhandling. (kvinnen var under 14 år i 1940 og kun i NSUF senere)

22.5.75 bragte en mons. dagsavis følg. store overskrift øverst på side: "Gamle NS-medl. bak partidannelsen?" Så en mindre overskrift om at Jerngarden hadde en treningsleir på Lillestrøm. Av den følg. tekst fremgikk at ca. 1.500 nordmenn var engasjerte i anti-mommunistiske org. av fascistisk preg. Der heter det at if. red. i Folk og Land er initiativet IKKE kommet fra "gamle nazisympatisörer". Men avisen vet at "noen tidl. nazister anser det nødv. å demme opp mot de ekstreme kommunisters fremrykning". Videre: "Det er uklart om Jerngarden har sitt direkte utspring i Anders Langes parti men det opplyses at endel av de

yngre i partiet har sluttet seg til garden!" - Avisens forside viste i TV-debatten, Noen protest fra AL.s parti ble ikke innstatt i avisen?

I Orientering nr. 5 for 1974 ble offiserer angrepet: der siteres historiker H.F. Dahls utsagn om at "särlig bland över befäl var det tett rekruttering til fascistiske og reaksjonäre org. som Fedrelandslaget, NS, Samfundsvernet og Leidangen. "Offiserer i näckamp med art. bevegelsen" og "En linje fra da til nu". Der påstås at "historien viser at mil.maktens organiserte fortropp i Norge konsentrertes mot den indre fiende - arb.kl. "Videre: de vil vise at SV er potensielle landsvikere! - og så tvil om venstrefløyens holdning under krigen!

Tilslett: Orientering spør Dahl om hvadslags landsvikoppgjör arbeiderklassen ønsket i 1945? Dahl:" Den var radikalisert og ønsket isär et politisk oppgjör! De ville ta profitörens og slik sette hele det kapitalistiske system på tiltalebenken!!! Men bare 3.300 ble dömt for ök.forbrydelser. Derfor ble oppgjören urettferdig, sett fra arb.kl.s side." Dette viser at dens isfront er kommunistisk.

En dagsavis skrev 22.1.74 om Lardens møte med isfront:" L. spurte om det bare var kommunister som feilet og trakk frem som eks. en leder i Arbeiderbladet under overskriften 'Kongens synd mot sitt folk' og et opprop fra 400 norske offiserer med oppfordring til å gå inn i nazi-enheten. Den norske legion..."

Krog og Valen angrep industrien under okkup. som 6.kolonne. Dgb1. skrev 11.10.74 om V.s forskningsrapport som viste at "Industrien tjente grovt på krigen". Og avisene kan fortelle av lektor V. samme kveld skal holde foredrag i historiesrud.s forening Clio på Blinderen med titelen:"Krigsprofitörer i hjemmefrontens ledelse." I intervjuet hevdet V. at "storkapitalen, AP og LO fulgte kap.slinjen - stöttet av axilregimet. Den lot bare som om den kjempet. Deres holdning var ro og orden, vent og se, og Hj, fronten hadde nær kontakt med okkupanten...

26.6.74 avis-anmeldtes Björneboes oppgjörsbok: i den tales om at "ca. 50.000 ble straffet for å ha virket for nazismen. Hvorfor gjorde de det? Hvilke konsekvenser fikk det for dem som stigmatisertes som landsforredere? Disse som ble utskjelt og foraktet av en aggressiv opinion? Hvor objektiv var rettergangen i et sakskompleks hvor samfunnet var forhandsinnstilte oå å straffe strengt? Disse problem tas opp i romane. Og ut av Björneboes konkrete beretning om en gruppens vei ut fra 1930-årenes Q. begeistring til fengslet i 1945 stiger en dirrende anklage: Ls. oppgjören var en politisk hevnakt uverdig en demokrat.retsstat..."

NB: 5.4.74 skrev Aftenposten at somfølge en forespørsel avgå Pressens faglige utvalg følg. uttalelse ="Generelt er det ikke i samsvar med god presseskikk å trekke frem igjen forgåelser som ligger tilbake i tiden. ="Når domstolene satte en tidsbegrenset straff kan IKKE pressen omgjøre den til livsvarig, heller ikke for personer som er dømt for landsvik."

Utvalget innså behovet av å understreke dette overfor pressen som siden 1945 hadde syndet mot dette prinsipp om at livsvarig etterstraff må unngås.

23.2.77 publisertes at Pressens faglige utvalgte hadde funnet at Dagbladets nazi-antydninger var i strid med gos presseskikk, nemlig at avisen stilte spørsmål om flyoffiserer ved Rygge flyst. var i sökelyset etter at det var skrevet rasistiske slagord flere steder i Rygge. Artiklen stod i avisen 13.10.76 og hadde stikk-tittelen:"Politirazzia efter nazi-aksjon i Rygge.'Hovedtittelen lød:"Flyoffiserer i sökelyset". Luftforsvarets forsvarforening klaged til Presseutvalget både over tittelen og over de redaksjonelle haler som avisen hang på et innlegg fra lensmannen i

Rygge og fra en gruppe offiserer ved st. Dagbladets red. hevt at avisen hadde opplysninger om at Norsk Front hadde vært i kontakt med offiserer på Rygge fly.st. En verge til en av dem som skrev slagordene forklarte Dgb1. at politiet under forhør hadde spurt om NS hadde medl. blant offiserene på Rygge flyst. Red skrev til Utvalget at dette hadde resp. lensmannsbetjent hvarken bekreftet eller benektet!!! - I Utvalgets uttalelse heter det at "Norsk Front er en lovlig org. som står for et så ytterliggående samfunnssyn at pers. som ikke deler dette reagerer sterkt når de assosieres med org. Dette krever at pressen viser den største forsiktighet når det er nødvendig å påvise sammenhens mellom personer og slike politiske org. Det har Dagbladet ikke gjort. "Her avsløres at det var radikal ungdom, som stod bak agitasjonen men intet publisertes om at offiserer skulle være tidl. NS-medl. En urett slik påstand verdsatte Stortinget til kr. 75.000, -

Samme avis hadde 19.6.69 en leder betittet "Idrettsforrederi" hvorav her kun innledning gjengis: "Under den tyske okkup. regnet vi andre det som forrederi å støtte den nazistiske idrettsorg. Ungdommen holdt jeg derfor borte fra konkurranseidrett i slik regi i flere år. Og idrettsfronten ble da et sagnomsust begrep. Dengang slapp vi i avisens red. at vi skulle skille mellom idrett og politikk." Dengang skrev de bolde journalister noe annet mellom linjene enn det vi var pålagt å skrive. Men de som var unge i 1920 årene de husker hvordan AIF - ble grunnlagt og hvordan dets repr. ved int. stevner løp med den røde stjerne ved siden av det norske flagg - på brystet. Og vi mener at det først fra idrettsfronten i fra 1940 som virkelig samlet norsk idrett.

NB= alle som var idretts-strikebrytere under okkup. -uansett hvor patriotiske motiv som var foranledningen - de ble av sine klubber som forhåndsstraff automatisk ekskludert i breve hvor det het at styret traff den beslutning pga. NS-medlemmets "unasjonale holdning". Disse sportsklubbledelser anså at de behövde ikke vente på granskingen av NS-medl.s okkup.s forhold idet jo alle NS-medl. var unasjonale og derfor fikk de alike breve tid. i 1945.

29.5.72 skrev h.r. adv. Wiesner at brev til en red. som denne tok inn i sin avis detitlet "Rettferdsmönster?" "Deres unnskyldning for å mene at NS-oppgjøret var forbilledlig er at De ikke er jurist. Påstanden er som dr. L. påpeker en kollektiv äreskrenkelse av dem som ble landsvikstemplat. Den er et hån som selv de rettsprinsipper vår vestlige sivilisasjon står for. Mange forhold kan forklare riksadv. A.s og hans medarbeideres mangel på motforestillinger, da de trodde å kunne bygge på krisejussen fra London! De overså at den var et produkt av kri- gen og ikke av retten, tilblitt i kampens hete som uttrykk for et innerlig ønske og å kriminalisere en forhatt politisk utbrytergruppe kollektivt så man kunne få ram på dem alle uten brysom individuell bevisbyrde, slik straffeloven krever. Den danske rettslärde prof. Eyben skrev og sa om NS-oppgjøret at man modig burde ha erkjent at rettsprinsipp tilsidesattes.

Hvilken jurist tör idag fremträ å si at det var forbilledlig? Men efter dr. L.s art. har De demonstrativt vedstått Dem uttalelsen men samtidig er De på retrett idet De skriver at De ikke uttalte Dem om oppgjørets omfang. Er det uten betydning for forbilledigheten? Vårt rettsapparat hadde i 1945 maks. kapasitet for 10.000 saker - om straffelovens krav skulle overholdes. Er de da uten betydning at 100.000 forfulgtes? Det er unrealistisk å si at norsk etterkrigsjustis var forbilledlig. Den synes heller selv å ha sine forbilder i stater vi helst ikke skulle ta eks. av." W. mener nok Moskvadominerte og det

har da også ofte vært talt om at Treje Wold der fant sin inspirasjon til oppgjør - der hadde man jo erfaring deri siden 1917.

28 I rittmester H.Normanns bok "De 5 första dager" - 9. april 1940 i perspektiv del VII kap. 5 kalt "General Ruge blir överstkommanderende för en här som i virkeligheten ikke eksisterer." Han avlöste sin 6, årige forgjenger og skulle före krigen med alle till rådighet stående midler. Hvilke midler? Det fantes ingen division eller brigade, dvs. man hadde ingen kombinert stridsenhet å forsvare seg med, syd för Nord-Norge. Intet infanteriregiment var oppsatt. Garden var gått i opplösning 9-10.4.40. Noen andre små enheter eksisterte ennå men unntatt Frandum-bataljon hadde HOK ingen forb. med dem. Det fantes ingen avd. av ingenjörväppnet, ingen sanitet, ingen intendentur, ingen trenformasjon. Av Härens flyväpen fantes ennå en enkelt avd. Kort sagt: DET FANTES INGEN NORSH HÄR. Den var tilintetgjort uten å ha vært oppsatt - grundligere enn etter mil.nederlag.

General Ruge beskriver tilstanden slik: "Ut av Oslo strømmet hundrevis av menn som ikke kunne mobiliseres fordi tyskerne sto i Oslo. De samlet seg om tilfeldige befalsmenn og ble "kompanier", de traff andre lign. flokker fra Östlandet og ble til en "bataljon" hvor en eller annen offiser tok ledelsen..." Utdrag:

Forsvarets krigshistoriske avd. taler om "sammenraskede" avd. under ukjent befal. Ruge visste at slike troppe alene ikke kunne jage tyskerne ut av landet. Han påtok seg oppgaven under forutsetning av at Norge fikk alliert hjelp. Og et slik löfte fikk regjeringen av GB alt 9.4.40! Men siden sept. 1939 hadde Churchill pga. GBs mangel på landsstyrkene systematisk arbeidet for å få tyskerne engasjerte andre steder enn på vestfronten -f.eks. i Norge! At GBs hjelp via Andalsnes til Östlandet ikke tilsvarte HOKs forventning bekrefter Lindbäck-Larsen i sin bok "Krigens i Norge 1940" side 89: "Det som kom var vesentlig infanteri som viste seg dårlig utrustet og utdannet for norske kampforhold". Det var tropper som ikke var beregnet for fronttjeneste. Ifølge T.K. Derry skulde de vært brukt til besettelse av norske byer hvor ingen motstand var ventet.

13.4.40 vurderte Ruge situasjonen på Sörlandet: de små styrker som fantes ved Kr.sand var drevet nordover Setesdalen helt til Hägeland. Der stanset begge parter og det inntra enslags uformell våpenstillstand med demarkasjonslinje. L-L skriver at 13.4.40 kom tyske parlamentærer dit og førtes til general Liljedahl og krevde innstilling av fiendtlighetene. Foreløbig ble det enighet om 24 timers forsatt våpenhvile mens saken ble fremlagt for Ruge, som fikk vite at avd. var deprimerte og lite kampdyktige samt at dalen var overfylt av evakuerte som sultet. Ruge avarste at hel kap. ville skade moralen i hären. "Hvis Du ikke kan fortsette striden så la dem som ville fortsette spre seg og söke till närmeste avd. La dem som ikke kan eller vil sloss gi seg. Nederlag og fangenskap er bedre for landet enn frivillig kap. av hele styrken." Ordren var lite egnet til å stimulere deprimerte tropper. Når Liljedahl ikke beordres til selv å kjempe videre, når han tvertom pålegges å la dem som ikke kan eller vil slåss få gi seg og la reste spre seg og söke närmeste avd. har han fått Ruges samtykke til å kapitulere. Ja er han ikke like frem beodret til det? Dette er av de ting som gjør det vanskelig å forstå at da forholdet ble gransket og kom for kriegsrett ble det Liljedahl som fikk bære ansvaret! Hvorfor sa Ruges ordre intet om den ventede allierte hjelp? Det som hendte var if. L-L dette: Liljedahl sammenkalte et møte av offiserer som - etter å ha fått Ruges ordre opplest - enstemmig frarådet å fortsette kampen! Samtidig holdt de menige ved dlinjen et møte og også der var det enighet om at kampen måtte oppgis! (LL.s. 61)

29 Det som ellers opptok HOK mens den ventet på britiske tropper var massearrestasjonen av nordmenn, i henhold til regjeringsfullmakt av 14.4.40 da HOK st. av krigstilstanden fikk øverste politimyndighet i krigsområdet. Resp. oppgave var å arrestere de mange spioner og forredere som det meldtes om fra alle kanter. Det var NS-medl. HÖK var på jakt etter. I generalstabben tok man det for givet at Q, var forhåndsorientert om tyskernes planer. Det ble også ansett som sikkert at Q. lot tyskernes hemmelighet gå videre til sine politiske tilhengere, dvs. gamle NS-medl. Og videre anså man det sikkert at disse på mystisk måte stod i forb. med tyskerne og spionerte for dem. Så NS-medl. måtte straks uskadeliggjøres. Under krig kunne ikke først undersøkes om påstanden stemte? Hvorfor betvilte ikke en militært sett så opplyst forsamling som Gen.staben slike rykter? Vel utdannet offiserer skulle ikke å behövd å betenke dette særlig inngående för visse motforställingar hadde meldt seg? Om stabens offiserer hadde sett litt nærmere på disse arresterte nordmenn som ble betraktet som en så stor fare for fedrelandet så ville HOK sikkert ha fått et mere näckternt syn på denne "spionfaren." Da ville de blitt overbeviste om at dette kunne ikke være listige spioner. Og hadde de talt med dem så ville de like fort blitt overbeviste om at tyskernes angrep kom like overraskende på dem som på Generalstabben, og ingen kunne da forlange at det skulle ha kommet mer overraskende...

Den måte hvorpå HOK misbrukte sin politimyndighet fikk triste følger som kan kalles landsulykker: at hundrevis av rettssakne nordmenn i krigens första uker ble arrestert av härens överst-kommanderende och dermed så grundig vanäret och så hjälplöst pris-gitt krigs-sladderen måtte för dem och deras familier bli en meget tung belastning för resten av livet! Å gi Ruge skulden ville være uriktig massearresteringen egentlig årsak må sökes i att Gen.staben i löpet av 4-5 dagars lediggang var kommet så grundig i villrede m.h.t. hvad var viktig och mindre viktig att den utan betenkning lyttet till angiverier fra fjern och nära. Den stab Ruge fick seg överlatt efter sin forgjenger och hvis oppgave det skulle være å bistå ham med gode råd var blitt en slags sladresentral betydligt farligare för nordmenn enn for tyskare...

Massearresteringen av gamle NS-medl. ble en veiledning för folkeopinonen m.h.t. hvor skylden for Norges mil. ulykke burde legges. Man kan si at den förhåndsavgjorde skyldes spørsmålet - tilsynelaterende för all framtid! Man trodde at Ruge ikke kunne ta feil på et område som dette, han kunne da ikke sette hundrevis av nordmenn under arrest för spioneri uten å ha noen bevis för at disse NS-medl. hadde spionert?

Det var desværre det som hendte.

Men HOK kom gjennem urette overgrep selv på den sikre side og hadde intet imot at fölg. resonnement vant tiltro bland folk: när et lite fredelig folk som det norske overfallas av verdens sterkeste krigsmakt och när denne har et utall av nordmenn til å spionere for seg ja da er det ikke å vente at HOK kan klare seg. Da er det beundringsverdig at den overhodet pröver å gjöre motstånd...

Og hva de sentrale mil.myndigheter, isär Generalstabben, begikk av feilvurderinger, brudd på reglementer och av grov u-forstand i tjenesten i dagene för, under och efter 9.4.40 det skulle dermed aldri komme til å interessera folket. At det ikke er blitt gjenstand för off. Kritikk er nok hovedårsaken til at folk ennu idag er overbeviste om at Norge var chanselöst i 1940..

Som et forord till boken står dr. Scharffenbergs sitat fra hans verk "Norske aktstykker til okkupasjonens historie" sålydende: "Jeg anser okkupasjonen 9.4.40 som den störste skam og dens fölger som den störste ulykke i Norges historia."

Forlaget omtaler boken slik: Det er 30 år siden tyskerne okkuper-

te Norge og 9. april har uforstyrret fått etablere seg som en grunnleggende myte i norsk bevissthet. Vår evindelig lärdom av dagen var at vi vet at vi ikke kan stå mot et stormaktsangrep alene. Forfatteren trekker en annen lärdom av dagen: han gjør det ved å føre inn stormaktsperspektivet og næste opp trådene i både Hitlers og Churchills planer for lille Norge... Krigsoperasjonene i Norge plaseres i et videre perspektiv, og det er ikke fritt for at myten om det lille hætemodige folket smelter vekk under opprullen av hva som egentlig skjedde blant våre militære myndigheter. Og facit av dagen trekkes med en barsk myndighet som ikke levner datidens nordmenn store åte: den går ut på at Norge har helt spesielle forutsetninger for å kunne motstå et stormaktsangrep, slike som gjorde storadmiral Raeder nervös og pessimistisk på forhånd, overrasket og lettet da det viste seg at nordmennene ikke forsto å bruke dem. Boken imøtekommmer det påtrengende behov for nytenkning om 1940 og som derfor særlig vil tale til alle som ønsker kjølige fakta og ikke sukred myter om 9 april 1940...

- 30 Da jeg 20.12.79 leste Aftenpostens anmeldelse av prof. B.s bok "Mellom frontene" måtte jeg reflektere over hvilke forutsetninger yngre bokanmeldere har til å bedømme tiden 1940/45? Hvorfor påtalte ikke f.eks. anmelderen forf. s tarvelige omtale av patriot og exprof. Hoel? Var det fordi han trodde på den falske propaganda om at H. var nazist eller er det fordi dagsaviser kun kan gi overfladske bokomtaler? Der spørre om det finnes sier ved denne vanskelige tid som ikke er tilstrekkelig belyst? Og det svares at om det ev. er flere som har en krigshistorie å fortelle så bør det gjøres. Men så lettvint er det ikke: slike som denne boikotteres nemlig også i 1980 av norske forlag, det har flere av deres konsulenter latt meg forstå. En av dem sa at "jössinger liker ikke å høre så kritiske omtaler som forstyrrer deres klisjetenkning". I anmeldelsen forekom frasen om de norske nedløpende nazisters herredømme samt følg. vending som jo oser av tyskerhat: "prof. B. som hadde tyske venner viste at en "god" tysker ikke nødvendigvis måtte være en død tysker!" B. tenkte litt anderledes om dem enn sine landsmenn. Om prof. B. skulle omtalts like urett som B. selv omtaler H. så måtte det stå at "B.s fraternisering med fienden må vel unnskyldes eftersom han tilhørte Kretsen." dvs. de 2% gamle NS-medl. for Hoel.

Her er vi ved noe vesentlig og avgjørende i min bok, nemlig den forskjellige vurdering: 1. Brodersen samarbeide med anti-nazistiske tyske okkup.s-offiserer fremstilles og godkjennes som noe særlig patriotisk hvorved et rent politisk synspunkt legges til grunn mens 2. en NS-veteran som foretar seg det samme så under NS-oppgjøret får vite at hans fiende-kontakter ikke var clearet på forhånd av motstandsgrupper - som prinsipielt sett kolektivt dömte alle NS-medl. som nazister og derfor som regel på forhånd aldri inngikk slike avtaler. Derfor er alternativet ikke medtatt i advokatorgs regler og må vel tilbakeføres til Ap-regjeringens arrestordre av 14.4.40 mot alle gamle NS-medl. som ble ansett som potensielle 5.kolonister. Derfor gjenstår å forklare: hvilke motstandskontakter fikk så disse her omtalte NS-patrioter? Jo det var slike tidl. NS-medl. som hadde brutt med Hjort i 1937 og det var fhv. medl. av Fedrelandslaget, som kjente disse 2% som anti-okkupasjons-NS-medl. Men dommerne, som feilaktig trodde at prøvesaken ga dem grønt lys, de gadd ikke undersøke NS-veteranenes särstilling og särforhold - de fulgte kollektive paroler om at ingen "innvendinger" fra noen som hadde vært i NS etter 8.4.40 skulle tales!

- 31 Samme 20.12.79 - da dette skrift avsluttet - fortsetter rapporten i saken den 80 årige tidl. norske kvinne anla mot staten om mortifikasjon av angiveribeskyldning: "Oslo byrett begynte

den innledende saksbehandling igår. ADDY får av statsadv. vite at saken er foreldet, og saken förövrig ikke er rette vedk. Kvinnen hevder at hun med urette stod på likvideringslister. S. Kj. som tok sin dr.avhandling på emnet "Hjemmestyrkene" utga i 1958 en bok med denne tittel som et en årsak til hennes klagesak. Kj. hadde adgang til landsvikarkivet. Fru D. flyktet til Sverige under okkup. da hun fikk vite at hun stod på 1-lister. Der giftet hun seg pro forma og ble svensk borger. Dermed unngikk hun utlevering til Norge hvor hun var siktet for angiveri og agentvirk.

I illegale aviser fra hösten 1941 advartes det mot henne pga. hennes omgang med tyskere. Hun hevder at hun i BBC i des. 1941 også ble stemplet som angiver. Hennes forsvarer h.r. adv. Wiesner avviste at hennes krav skulle være foreldet fordi hun hadde forholdt seg passiv til nu. Han henviste til at hun i 9 år straffefcrfulgtes i Norge og at hun da ikke kunne forsvare seg mot beskyldningene. Saken mot henne ble först henlagt i 1954. Dermed trodde fru D. at hun var frifunnet - til hun i febr. 1978 fikk vite om de anklager som ble rettet mot henne i Kj.s bok, nemlig om angiveri og agentvirk. Då reagerte hun og derfor var ikke hennes mort.krav foreldet, sa W. Og da först via boken foreståelsen av statens medvirkning till de anklager som der fremsattes!!! Riksadv. sa bl.a. at saken som saksökt har bevisbyrden (slik var det under NS-oppgjöret) og må forsöke å före vidner för de angivelige påstander om angiveri osv. Men de fleste vidner är nu döde och av hensyn till de gjenlevande och deras och andres familier bör saken nu glemmas. Og det må också tas hensyn till de nordmenn som ble rammet... NB: altså navm på disse som forårsaket og spredte falske rykter som skadet kvinnan et langt liv må beskyttes! Alle ikke-NS-medl. er nemlig "gode nordmenn" og den legenden må beskyttes.

- 32 Apropos BBC så avslörer Hjelmtveit i sin bok om Vargtid (1969) fölg. eks. på fölgen av britisk censur över norske sendingar: "... de britiske troppers innsats under kampen i Norge ble stark berömmet i BBC-sendingen på en tid då alla hjemme var fullt klar över att disse troppers bedrifter vesentlig hade bestått i att de 'trakk seg seirende tilbake' Det fant Hj. särlig uheldig...

Og Hjelmtveits bidrag til den falske myten om at de gamle NS-medl. var en 5.-kolonne serverer han på side 101 slik:"At det fantes spioner og forrädere på Nybergsund er neppe tvilsomt: NS skal ha hatt atskillige tilhengere i bygda."

- 33 Som jurist vil jeg tilslutt si noe om hvor håbløst det er å få stoppet denne urette kollektive pressehetens mot NS-medl: nylig talte jeg med en pensjonert journalist i en beryktet isfront-avis i Oslo om problemet. Denne röbet da fölg: "Selvsagt vet vi at vi efter 1974 ikke kan navngi landsvikdömte NS-medl. fordi Presseutvalget då erkände at livsvarig efterstraff strider mot anerkjent menneskerett men vi kan ramme dem kollektivt så lenge de lever i Norge!"

Jeg svarte ex-journalisten at hans syn er representativt for pressens så er den hovedansvarlig for at alle ls.dömte NS-medl. ennå befinner seg i en sosial konfliktsitasjon - den samme som biskop B. etablerte i 1945 med sin folkedon over NS-folk. Og jeg understreket at slik kollektiv-hets er ensbetydende med indirekte landsforvisning, isär för de 2% förkrigsinnmeldte NS-medl. som jeg forvarer fordi k-hetsen sterkt reduserer muligheten for en individuell vurdering av deres okkup.s-forhold, hvilket er forutsetning for deres rehabilitering.

- 34 Da jeg 22;12,79 i "Fernand" leste fhy. riksadv. L. J. Le Dethenfeldts store 2 siders anmeldelse av prof. A.s bok "Det vanskelige oppgjöret," som også aviseres på bladets forside, måtte jeg tenke på forlegger B.A.B.s forord i h.r. adv. W.s bok om Seicherrens justis (1964) som begynte slik:"Så underlig er det med ls.opp-

gjøret i dets forhold til det frie ord at selv etter alle disse år føles det riktig for utgiveren å begrunne hvor en bok som denne utgis". På 4 sider minner så B. om at ennå ligger lidenskaper krigen tendte like under overflaten. I 1945 anklaget vi over 90.000 nordmenn for landsvik, og straffet 2/3. Da Stortingset i 1964 behandlet oppgjøret hevdet flertallet at det forløp pent og var en rettsstat verd. (denne parolen fortsettes ennå) Det hadde vært fore stort men straffen for de fleste ble moderat: landsvik oppgjordes sågar med et forelegg på kr. 1.000,- B. protesterer mot denne påstand å fremhever at ingen ls.straff kan være moderat - tvertom er ls.stemplingen den hårdeste straff mennesker kan få!

B. sier så: det hevdes at det må være RO om ls.oppgjøret og at det skulle være best for alle parter? Men for de beste ls.dömte, de som mente å handle ut fra hederlige motiver, vil roen kun være tilsynelatende! Selv deres etterkommere vil ikke kunne glemme det.

B. antyder så at vi fratok dem deres verdighet: deres reaksjon uttrykker individets hellige suverenitet, den som holder oss oppreist. De ble krenket i sitt menneskeverdi. Alle møttes med landsmenn kulde, den fortsetter etter at isfrontens misjon er fullført. Vi har ikke lov til å avvise dette problem. I vårt sinn er mulighet for justering, vi må se mennesker bare ls. dömte, prøve å skimte deres ansikt og forstå deres motiver. De på rett side bør oppta kontakt med de sosialt utstøtte. Der hvor slik omgang forekommer hviler ennå noe uuttalt, ennå eksisterer ingen dialog som kan virke avspennende og befriende! Armentene har hittil tilhört den seirende part, slike vi kjenner fra rettssaker(???) i tinget og i pressen (???). En ord. dialog krever at det frie trykte ord er tilgjengelig og for den tapende part, deres argument og motiver bør også bli tilgjengelige så representativ som mulig - B. innser at ellers finnes intet demokrati for ls.dömte. B. videre i 1964: det hevdes at det er for tidlig å felle en endelig dom over oppgjøret? Men disse som har moralisk krav på å bli hørt (også av hensyn til deres barn) for dem er det bedre at det skjer mens de ennå lever. På tinget

, sa bonden Hovdhaugen 24.4.64: "Vi kjempet ikke bare mot noe men for rettstaten og demokratiet. For meg er det i denne sak ikke spørsmål om silkefront men det er et rettsstatspørsmål. For meg er vesentlig om vårt bredt gjennemförte ls.oppgjör holdte mål vurdert på basis av rettsstatens og demokratiets idealer og prinsipper? Vil det stå for historiens dom?." I W.s bok del I,

innledende avsnitt, har 1. kap. titteln "RO omkring oppgjøret" Her gis et kor: utdrag av disse 6 sider som pr. 1980 er aktuelle: "Dette er et utviet forord. Mitt skrift angriper oppgjøret. Bøygan er: reta ikke djuren. Det heter at vi nu må få RO om dette oppgjör? HVORFOR? Det var da så strengt men "rett" ifølge de ansvarliges påstander? Men da skulle de vel kunne tale kritikk? Skal det være ro fordi det var urett? Parolen om ro savner moralisk appell. Urett kaller på URO! Ca. 100.000 nordmenns forfulges i tuldels uten rettslige former på deres eksistens for avgivelig ärelöst landsvik. Derom vil man ha ro, men vi ellers er iårsåre overfor urett!

RO-parolen inserteres i 1945, dengang skulle domstolene få være uforstyrret, Nu antydes foreldelse? Men det er kun de som slapp å få sin patriotisme gransket som vil ha ro - de vil ha status quo - de vil ikke risikere at en debatt om folkets holdning 1940/45 skulle kunne føre til noen omvurdering som ev. kunne belaste andre grupper. Endel forsvarer RO- parolen med at de ikke selv er "langsinte", at vi vil forsøke å unnskydde noen av "landsvikerie", at de er innstilt på tilgivelse, at de vil forsøke å glemme. (her har vi jo bl.a. titusenvis av inhabile dommere, tyskarbeidere, desertører osv.) W: det höres da pent ut

men urett ls. dömte vil ha rett og sosial oppreisning! Men den off. vrede rammer alle ls. dömte. Skikkelige NS-medl. belastes av kollektivismen. De oversees disse som trodde at frigjöringen ville frigjøres dem fra krampaktig tilstand krigens bragte dem i. (W. synes her å tenke på de NS-veteraner jeg her forsvarer - disse for hvem 9.4.40 ble en tvangssit.) Men de tok feil - de 2% de ble skjebnemessig bunnet til 98% fordi alle ble like kriminaliserte. Deres rettsfølelse ble enorm krenket pga. den kollektive fordömmelse. Og det sies at vi har hatt nok debatt om oppgjøret - det er uriktig. Debatten har ei voldsom slagside: ls. dömtes syn forsømmes, kun seierherren har salt siden 1945. Det har vært enveiskjöring i våre massmedia, på talerstoler, i skoleböker osv. Man synes det får rekke med at de ls. dömte DELVIS kom tilorde i retten? Men domsprem. avspeiler nesten intet av det de sa! Hevdet de sitt syn skrev presse i at de intet hadde lært, tidde de stille i retten het det i avisreferat at de var noen yngelige figurer. Ingen gad å höre på hvad de sa. Og De som så vovet å protestere til pressen boikottet! Ls. dömte møtes ennu med fortelse - ikke med debatt. Men om kritikken ble for skarp fulgte jo injuriesaker. Slike skrifter ble inndratt, dermed oppnåddes at hele deres indhold annullertes. Kun etpar protesterende röster måtte pressen slippe till prof. Skeie og dr. Scharffenberg, som også neglisjertes av seierherre-samfunnet! (en stor vis mann sa at ikke det rette men det som gir resultat seirer) NB: mot en saklig jur. varde ing fra et kjent svensk rettsinstitut i 1955 mobilisertes advokater i dagspresse, som unisont hevdet at de svenska rettslärde hadde fått betalt for sin oppgjörs-bedömmelse, som om det skulle være kompromitterende! Ingen prof. jurister arbeider gratis. Også aktorer, dommere og ED-boberstyrere betaltes. Som argument er det uverdig.- Den s.k. debatt fører kun mellom 2 fraksjoner på den seirende side: isfront og silkefront. Men begge er enige om at alle NS-medl. er syndere, så det var kun de sosiale følger som diskutertes! Begge parter beklages ls. dömtes manglende skyldfølelse. Forövrig pukkes det på feilfrihet. Derfor består bitterheten, tradden, og forakten hos så mange ls. dömte, de har ingen respekt for seierherrenes demokrati. De kan ikke tolerere dens maktspreg. Så ingen forsoning er i sikte. De beseirete nærmer seg eller over 60 år og de som var barn i 1940 er lite interesserte for foreldregenerasjonens strider.

W. kaller seg de forsømte synspunkters advokat, og hans bok må virke polemisk. Han forsvarer rettsprinsipper, W. understreker at staten i denne sak har nok forsvarere men trenger angripere: W. angriper nazimontaliteten hos seierherrene fordi han har dyp respekt for den demokratiske rettstanke.

Efter denne omvei går jeg rett på følg. avsnitt i Dorenfeldts "anmeldelse": D="For at noen kan straffes for fiendebistand etter strl.s §86 må det foreligge forsatt domsfelte må ha forstått at Norge og Tyskland var i krig." Ja men disse ls. dömte mente at Norges krig opphørte i og med kap.avtalen av 10.6.40 mellom de to overkommandoer, hvilket de hevdet i retten - dog anførtes i deres domsprem. at de hadde slik forståelse! At de måtte ha hatt den. Denne falske påstand er intet bevis på slik forståelse men kun en løs påstand.

NB: D.s resonnement er altså at fordi NS-medl. måtte ha slik forståelse så ydet de aktiv fiendebistand under krig i strl.s §86s forstand. Dette forutsetter at de også forstod = 1. at NS i 1940 forandret sitt tidl. formål og som HR i prøvesaken sier opphørte å være det tidl. alm. politiske parti. 2. Men det betyr også at de måtte forstå at dermed dvs. fordi NS fra 1940 ble en kollaboratör-org. så ville alle NS-medl. som var i NS etter 8.4.40 bli kollaboratører som overtro vår straffelov av

1902 - ja det måtte ha värt deres forsett å stå i NS for å kunne yde slik fiendebistand. - Men vet da ikke D. at HR-dissensen i prøvesaken gjør nettop et slik syn svärt omstridt? Den overfladiske tone han bruker synes å forutsette at han regner med som sikkert at noen motforestillinger ikke vil forekomme i norsk presse? Og hans kollektive syn avslører at han helt overser disse som var (aktive) i NS för 9.4.40 og som måtte stå i partiet under okkup. fordi de pga. koll. fordommer befant seg i en tvangssituasjon. Om han hadde ofret dem en tanke så måtte han straks ha innsett at for dem var det fortsatt NS-medlemskap et NÖDVERNU et begrep som ikke anerkjentes under NS-oppgjöret men som det er på tide at vi nu i 1980 - 40 år etter 1940 diskuterer. Vi har noe som heter nödvergerett og selv i exilanordningens §5 taltes om at tvang kunne være frifinnende. Men det fikk ingen frifinnende virkning for disse her omtalte eller andre NS-veteraner - heller ikke etter at det i "Justiddep.s Innstilling, som ble forelagt Stortinget i 1964, anførtes at både ute og hjemme var man enige om at de som stod i NS för 9.4.40 ikke kunne overføres straffeskyld." (side 46)

Men hvad hjælper det disse urett rammete at de i årdier stilltiende må bevise disse kollektive påstander som etter urett rammer dem. Hvordan skal disse noengang mens de lever få feilen rettet? Dette skrift sendes til mange avisers redaktører i håb om at det fra 1980 vil bli slutt på denne evige kollektiviseringen. Det er jo lovfestet at diskriminering er straffbart men denne indirekte diskriminering er det ingen som tør påtale fordi da frykter de at de automatisk ekskluderes fra isfrontens "stolte" og havner blandt de få silkefront-tilhengere...

- 35 Flere av de jeg forsvarte ble amatör-jurister - en kunne prøvesakens domsprem. utenat og jeg noterte ned følgende av det han fortalte meg:

1. H som dömdes til döden som torturist, ble NS-medlem 6.12.40 enhver kan jo forestille seg hvorfor det ble hans forhold 1940/45 som skulle danne basis for NS-medlemskapet ev. straffbarhet under okku. efter strl.s §86. Lagmannsrettens dom falt 16.7.45 og den mente at H.s NS-innmelding etter 8.4.40, nemlig 6.12.40 og hans fölgelege NS-medlemskap måtte karakteriseras som aktiv fiendebistand i denne §s forstand. Den fant det i den forb. tilstrekkelig å nevne fölg. notoriske kjennsgjerninger - som H. för 6.12.40 måtte ha hatt kjennskap til: Q.s radiotale 9.4.40 hvori han erkläre seg som statsmin. tross konge regjering og Storting da var samlet på Elverum. Q.s tilbakekalling da i radio av mob.ordren som regjeringen utstedte for å samle landets stridskrefter til kamp mot fienden. Q. sa da at NS var det neste parti som hadde rett til å ta makten. Som NS-förer la Q. vanskter i veien for kampen mot fienden. - RKs tale 25.9.40 da han innsatte de kommisariske statsråder og hvori han tilkjennegå at han hadde oppløst de andre politiske partier unntatt NS som okkupanten kunne samarbeide med. Det viser at NS fra å være et alm. pol. parti gikk over til å bli en org. som støttet fienden og samarbeidet med denne.. Den som meldte seg inn i NS, alt-så etter 25.9.40, måtte forstå at NS hjalp tysk krigsforsel.

Hjelpen NS og NS-medl. ydet tyskerne ble gitt under en krig hvori Norge deltok. (her antydes også at Norge etter kap.avt. 10.6.40 var alliert med vestmaktene og Sovjet) Landstroppenes kapitulasjon og Norges okkupasjon avsluttet ikke krigen som fortsattes fra London. Retten anser det bevisst at H. ved å melde seg inn i NS var seg bevisst at han fremmet Tysklands krigsinteresse. H.s medlemskap i hirden står i samme klasse som hans alm. medlemskap i NS. Dette forsto H. Om H. mente å fremme Norges interesser ved sin fiendebistand kan det ikke frita ham for straffeskyld etter strl.s §86!!!

298.45 falt HR-dommen i H-saken under sterk disSENS: 7 dömte og 4 frifant H.s NS-medlemskap fra 6.12.40. 1. voterende for de 7 henviste vedr. H.s ankegrunner til lagmannsrettens domsgrunner, som i det vesentlige ble tiltått. Ang. spørsmålet om H.s innmelding i NS 6.12.40 og hans senere medlemskap i NS rammes av strl. §86 henviste forsvareren under prosedyren for HR til at medvirkning ikke omtales i denne §. 1. vot. fant dog ikke at det kunne tillegges betydning idet gjerningsinnholdet i §86 er således beskrevet at det omfatter et sådant forhold.

2. vot. for de 4 HR-dommere sa derom: Medvirkning er ikke tatt med i §86 og etter lovens system ligger da medvirkning utenfor §ens område! H. ble 6.12.40 medlem av NS - lagmannsretten mente at H.s NS-medlemskap kunne anses som en selvstendig forbrytelse mot strl. §86? I subjektiv henseende anså den det bevist at H. var seg bevist at han ved å melde seg inn i NS fremmet Tysklands krigsinteresse, m.a.o. handlet forsettlig! Det er dog en vesensforskjell objektivt sett mellom den direkte fiendeunderstøttelse som NS-lederne kan ha gjort seg skyldig i og H.s NS-forhold. Selvom partiorg. var en sterk støtte for ledernes samarbeide med fienden så har H.s nevnte NS-forhold ikke hatt annen følge enn at NS fikk et nytt medlem. Det kan ikke inneholde en medvirkning til forrederi som alt er utfört og det har en så fjern og indirekte sammenheng med ledernes fortsatte virks. at det ville være URIMELIG å regne det som medvirkning. Ennu mindre kan jeg finne det riktig å betrakte H.s NS-forhold som selvstendig forbrytelse mot strl.s §86!!!

NB: det fremgikk også av lagmannsrettens domsprem. at okkup.s innmeldte NS-medl. spekulerte i tysk seir, et begrep som var ukjent dengang förkrigsinnmeldte NS-medl. i 1933-36 ble NS-medl. pga patriotisme! Av disse domsprem. fremgår også klart at det var H.s okkupasjonsinnmelding 6.12.40 som ble ansett som avgjørende bevis på u-nasjonalt forsett i strl. §86s forstand. Som jurist anser jeg det sannsynlig at om det også hadde vært ført en prøvesak mot en NS-veteran som ville ville nok et HR-flertall på 6 HR-dommere ha frifunnet vedk. fordi da måtte det foruten hans nasjonale motiver for innmelding i 1933/36 også respektert at NS-vet. fra 9.4.40 kom i en tvangssituasjon.

Men da H. prøvesaken fikk kollektivt forhåndsdömmende virkning ignorertes dens principielle begrensning og således må det kunne sies at förkrigsinnmeldte NS-medl. dömdes på falske premisser. Det er dette som erkjenner i Justisdept.s Innstilling, som Stortinget "behandlet" i 1964 - der står det nemlig på side 46 at man både ute og hjemme var enige om at de som var NS-medl. fra før 9.4.40 IKKE kunne overføres straffeskyld. I 16 år har disse nu forgjeves ventet på en domsstrykning eller på en rehab. domsrevisjon...